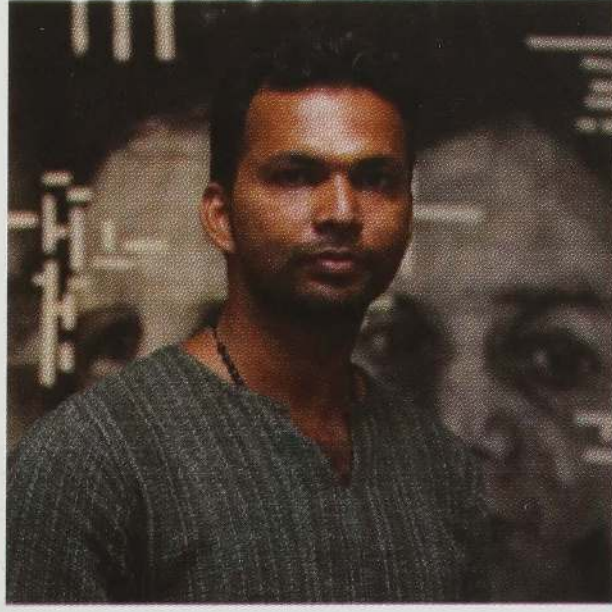
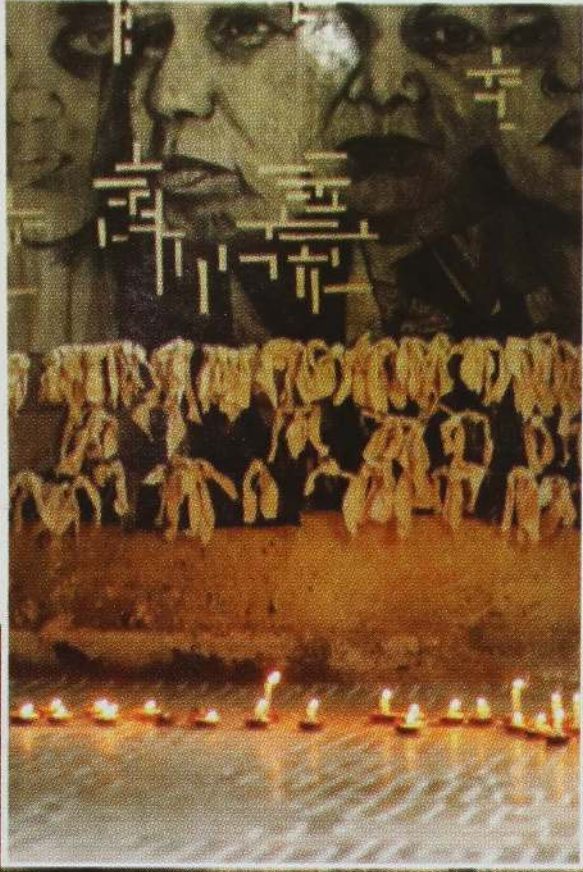

புதிய செரில்

கலை இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாட்டிற்கான இதழ்

ஒளிப்படம் : துஷ்யந்தராஜ்

சுசிமன் நிர்மலவாசன் மட்டக்களப்பைத் தளமாகக் கொண்டியங்கும் காண்பியக் கலைஞர். கொழும்பு மற்றும் ஏனைய பிராந்தியங்களின் கலைக்கூடங்களில் தன்னுடைய ஓவிய மற்றும் தாபனக்கலைகளைக் காட்சிப்படுத்தியதோடு, மனிதஉரிமை மற்றும் பெண்கள் செயற்பாட்டுத்தளங்களின் கருத்தியல் மற்றும் சமூகச் செயற்பாட்டுவெளியிலும் தொடர்ச்சியாக இயங்குகின்றார். காண்பியத்தளத்தைச் சமூகச் செயற்பாட்டுதளத்துடன் இணைத்து வெளிப்படுத்துவதில் பார்வையாளர் பரப்பை வித்தியாசமான வழிகளில் கையாளும் அழகியலை உள்ளடக்கமாகவும் முறையியலாகவும் கொண்டு இயங்குகிறார். இவரது ஆக்கங்கள் அதிகம் பேசமுனைவது போரின் விளைவான மனிதர்களின் கதையாடல்களையே ஆகும். அவரது காண்பியம், வெளிப்படுத்தமுடியாத மக்களின் துயரத்தின் கதைகளான, காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்கள், அவர்களுக்கு நெருங்கியவர்கள், சித்திரவதைகள், இழப்பு போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தும் மொழியாலானது. போருக்குப் பிந்தைய இக்கால கட்டத்தில் இவை அனைத்துக்குமான நீதியைக் கோரும் காண்பிய மொழியை உற்பத்தி செய்திருப்பது இவரது பங்களிப்புகளில் முக்கியமானது.

வணக்கம்,

புதிய சொல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு கிட்டத்தட்ட நான்காண்டுகள் நிறைவடைகின்ற காலப்பகுதியில் புதிய சொல்லின் பத்தாவது இதழுடன் மீண்டும் உங்களைச் சந்திக்கின்றோம். கால தாமதங்களுடனே புதிய சொல்லின் கடந்த சில இதழ்கள் வெளிவந்துகொண்டிருந்தாலும் ஒவ்வொரு இதழினூடாகவும் நாம் முன்னெடுக்கின்ற உரையாடல்கள் சமூகவெளியிலும் தனிப்படவும் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன என்பது குறித்து மகிழ்ச்சியே.

புதிய சொல் தனது முதலாவது இதழில் இருந்தே கலை இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாட்டுக்கான இதழ் என்பதாகவே தனது நோக்கினை வரித்துக் கொண்டிருப்பதுடன் அதனைத் தன் அட்டையில் தாங்கியபடியே புதிய சொல்லின் இதழ்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. புதிய சொல்லின் ஆரம்பகாலங்களில் புதிய சொல் அரசியல் நீக்கம் செய்கின்றது என்பதான விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்ட போதும் புதிய சொல் தனக்கான அரசியலை எப்படிப் பேசுவது என்பது பற்றிய தெளிவுடனும் அரசியலை கலை, இலக்கிய வடிவங்களுடாகப் பேசுவது என்கிற நோக்குடனுமேயே தொடர்ந்து செயற்பட்டுவருகின்றது.

ஒடுக்குமுறைகளே இல்லாத சமூகம் என்கிற மானுட விடுதலைக்கான கனவே புதிய சொல்லின் இலக்கு; அதை நோக்கிய நீண்ட பயணத்தினை பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளுடாகவே புதிய சொல் மேற்கொள்கின்றது. புதிய சொல் அதன் தொடக்கந்தொட்டுக் கூறிவருகின்ற ஈழத்தவருக்கான பதிப்பு முயற்சிகளை முன்னெடுத்தல், ஈழத்தவருக்கான கலை இலக்கிய வடிவங்களைக் கொண்டாடுதலும் உரையாடுதலும், ஈழத்தவரின் கலை இலக்கிய எழுத்து வடிவங்களை உலக நாடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கான வலையமைப்பைக் கட்டியெழுப்புதல் ஆகியன ஈழத்தவருக்கெதிராக நிகழ்த்தப்படுகின்ற பண்பாட்டு ஆக்கிரமிப்பிற்கு எதிரான எதிர்க்குரல்களே!

புதிய சொல்லின் வேலைத்திட்டங்களாக இவற்றை எமக்கு முன்னரே வெவ்வேறு தலைமுறையினரும் கூட முன்னெடுத்திருக்கின்றனர் என்கிற பிரக்ஞையுடனும் அவர்கள் தொடக்கிவைத்த தொடர் ஓட்டத்தின் தொடர்ச்சியாகவுமே நாம் எமது பயணத்தைத் தொடக்குகின்றோம். சமகாலத்திலும் நாம் தனித்தவர்கள் இல்லை என்பதையும் அறிவோம். கருத்துநிலைகள், கலை இலக்கிய மதிப்பீடுகள் போன்றவற்றில் மாறுபட்ட தளங்களில் பயணித்தாலும் ஈழத்திலிருந்து சமகாலத்தில் முன்னெடுக்கப்படுகின்ற, இந்திய பண்பாட்டு ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக கணிசமான முயற்சிகளை எடுக்கின்ற, அனைத்து இதழ்களையும் பதிப்பு முயற்சிகளையும் புதிய சொல்லின் நட்பு சக்திகளாகவே நாம் கருதுகின்றோம். அந்த அடிப்படையில் ஈழத்திலிருந்து வெளிவருகின்ற இதழ்கள், பதிப்புகள் போன்றவற்றை எமது பயணத்தின் தோழமைச் சக்திகளாகவும் எமது இந்தச் செயற்பாட்டினை ஒரு விதத்தில் எம் முன்னோர்களுடனும் சமகாலத்தவர்களுடனும் இணைந்த ஒரு கூட்டுச் செயற்பாடாகவுமே நாம் கருதுகின்றோம். இந்தப் புதிய சொல்லில் இருந்து ஈழத்திலிருந்து வெளிவருகின்ற இதழ்கள், பதிப்பு முயற்சிகள் பற்றிய குறிப்புகளை வெளியிடவும் இருக்கின்றோம்.

அச்சூடகங்களுடாக நடக்கின்ற பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளை ஒப்பவே சமூக மட்டத்தில் நடக்கின்ற பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளும் முக்கியமானவை என்றபோதும் அவற்றுக்கான போதிய முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுவதில்லை என்பதுடன் அந்த நிகழ்வுகளுக்கும் அவற்றில் கலந்து கொண்டவர்களுக்கும் அப்பால் அந்த நிகழ்வுகள் முன்னெடுத்த உரையாடல்கள் நீட்சியடைவதில்லை என்பதையும் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இத்தகைய நிகழ்வுகளில் தொடங்கப்படும் உரையாடல்கள் சமூகத்தினராலும் ஊடகங்களாலும் நிகழ்வில் கலந்துகொண்டவர்களுக்கும் அவர்களுக்கு அப்பாலும் எடுத்துச் செல்லப்படவேண்டும் என்பதும் அங்கே தொடரப்படும் உரையாடல்கள் அந்த உரையாடல்களை நிகழ்வுகளில் தொடக்கியவர்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படவேண்டும் என்பதும் அதன் இடையறாத தொடர்ச்சிக்கான பொறிமுறை கட்டியெழுப்பவும் பேணப்படவும் வேண்டும் என்பதும் சமகாலத்தின் உடனடித்தேவைகளாக இருக்கின்றன.

இந்தப் புதிய சொல்லில் மரபுரிமைகளுக்கான மக்கள் போராட்டங்களைக் கவனப்படுத்தி ஒரு கட்

டுரையும் யாழ் புத்தகத் திருவிழா, திரைப்படவிழா ஆகியனவற்றின் கலந்துகொண்டவர்களின் அபிப்பிராயங்களின் தொகுப்புமாக மூன்று பகுதிகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இந்த மூன்று பகுதிகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்ற நிகழ்வுகளையும் எங்கட புத்தகங்கள், கிழக்குப் புத்தகத் திருவிழா, பாடும் புத்தகத்திருவிழா ஆகிய கண்காட்சிகளையும் புதிய சொல் சமகாலத்தில் நடந்திருக்கின்ற முக்கியமான பண்பாட்டு நிகழ்வுகளை மையப்படுத்திய பகுதியாகவே பார்க்கின்றது. கடந்த காலங்களில் ஈழத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் இடம்பெற்றிருக்கின்ற பண்பாட்டு நிகழ்வுகளைப் புதிய சொல் கவனங்கொடுத்துப் பிரசுரித்திருக்கின்றது என்றபோதும் அப்படித் தொடர்ந்தும் பிரசுரிப்பதில் இருக்கின்ற சவால்களையும் நாம் உணர்ந்தேயிருக்கின்றோம். புதிய சொல்லை வாசிக்கின்ற தோழர்கள் இத்தகைய பண்பாட்டு நிகழ்வுகளைப் பற்றிய குறிப்பினைப் புதிய சொல்லிற்கு அனுப்பி வைத்தால் அது காலத்தாற்செய்த உதவியாக இருக்கும்.

இந்த ஆசிரியர் தலையங்கத்தைத் தொடங்கும்போதே ஐந்தாண்டுகளில் பத்து இதழ்கள் என்பது பற்றிக் குறிப்பிட்டே தொடங்கியிருந்தோம். இதழ்களாக எமது எண்ணிக்கைகள் குறைவாக இருந்தாலும் கடந்த ஐந்தாண்டு காலங்களில் சமூக, பண்பாட்டு ரீதியாக நாம் கணிசமான பங்களிப்பை நல்கியிருக்கின்றோம் என்ற நம்பிக்கையும் நேர்மையான மதிப்பீடும் எமக்குண்டு.

ஒவ்வொரு இதழினூடாகவும் நாம் எமது வாசகர்களைச் சந்திக்கும்போதும் நாம் மிகுந்த உற்சாகத்துடனும் மகிழ்வுடனும் நாம் இருந்திருக்கின்றோம். ஆயினும் இந்த இதழைப் பொறுத்தவரை கனத்த மனத்துடனேயே இந்த சந்திப்பைச் செய்கின்றோம்; எம்முடன் பயணித்த தோழரும் முதன்மையான வாசகரும் பங்கேற்பாளரும் சகபயணியும் ஆலோசகருமான குமாரதேவன் என்கிற இடுக்கண்களைகின்ற நட்பினை இழந்த நிலையிலேயே இந்தப்புதிய சொல் வெளிவருகின்றது. தோழர்களே, எமது சக பயணிகளை இழக்க இழக்க அவர்கள் கனவுகளையும் சேர்ந்து சுமந்து பயணிப்போம்!

தோழமையுடன்

புதிய சொல்

உரித்தின் செருக்கைக் களைதல்: மரபுரிமைளுக்கான மக்கள் போராட்டங்களை முன்வைத்து

A full and fair discussion is essential to democracy.
-George Soros

It's good to be proud of your heritage and your culture, but pride can be perverted.
-Sam Hunt

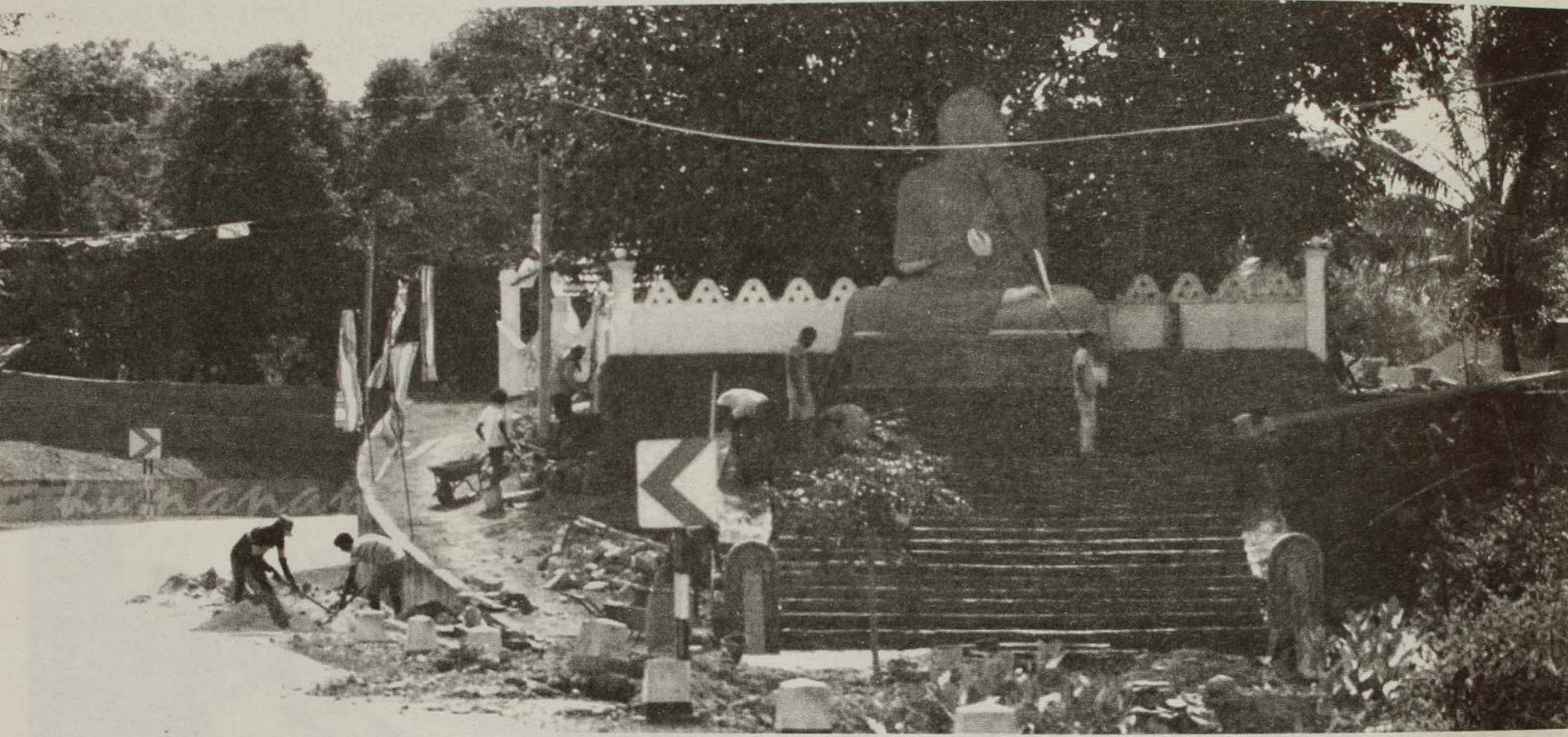
சனநாயகம் புழக்கத்திற்குரிய வெளியாக திறந்து விடப்பட்ட பிறகு மக்களின் பங்குபற்றுதலுக்கான வடிவங்கள் பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அச்சுறுத்தலையும் எதிர்கொள்ளும் சமூகத்தின் கூட்டான மனநிலை, சனநாயக வடிவங்களை எதிர்ப்புணர்வுக்கும், போராடுதலுக்கும் தெரிவு செய்யும் காலத்தை

தொடங்கியிருக்கிறது. அசலான சமூக வரலாறு என்பது பண்பாட்டு அடக்கு முறைகளையும் அதெற்கெதிரான போராட்டங்களையும் கொண்டிருக்கிறது. கடந்து சென்ற நாட்களில் இலங்கையில் நடைபெற்ற சனநாயகப்போராட்டங்களில் நிலம் மற்றும் அதனுடைய மரபுரிமைகள் தொடர்பான போராட்

டங்கள் கவனிப்பைப் பெற்றிருக்கின்றன.

அரசியல் அதிகாரம், பண்பாட்டு அதிகாரம், பொருளாதார அதிகாரம் முதலானவற்றினால் கட்டமைக்கப்படும் சமூகத்துக்கும் அதன் பண்பாட்டு அசைவுகளுக்கும் எதிரான நேரடியான, மறைமுகமான அழிப்போ சுரண்டலோ சனநாயகத்தின் சமூகத்தன்மையை குழப்புவதை இலங்கையில் தெளிவாக அவதானிக்க இயலும். இலங்கையில், குறிப்பாக போர் நடைபெற்ற வடக்கு, கிழக்கு பிரதேசங்களின் சிறுபான்மை மக்களைக் குறிவைத்து சிங்களப் பெளத்த பேரினவாதம் மரபுரித்துக்களை அழித்தல், மாற்றியமைத்தல்,

வேள்வித்தடைக்கு எதிரான போராட்டம், ஜல்லிக்கட்டு ஆதரவுப்போராட்டம், வெடுக்கு நாறிமலையை தொல்லியல் துறை மக்களிடமிருந்து கையகப்படுத்துவதற்கு எதிரான போராட்டங்கள், பழைய நீராவியடிப்பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அருகில் அமைக்கப்பட்ட விகாரைக்கு எதிரான போராட்டம், கன்னியா வெந்நீர் ஊற்று பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட போராட்டம், முல்லைத்தீவில் இருக்கின்ற எல்லையோரக் கிராமங்களை மீட்பதற்கான மகாவலி எதிர்ப்பு தமிழர் மரபுரிமைப் பேரவையின் போராட்டம் முதலானவற்றை கவனத்திற்கொண்டு நாமிந்த உரையாடலைத் தொடருவோம்.

தங்களுடையதை பிரதியிடல், கைக்கொள்ளல் முதலான சனநாயக விரோதங்களை மேற்கொள்கின்றது. பூர்வீக நிலம், மரபார்ந்த இயற்கை வளங்கள், கலாசார மரபுரித்துக்கள் என்பவற்றின் மீது அச்சுறுத்தலை மேற்கொள்ளும் பிரதான தரப்பாக பேரினவாதமும் அதன் அரசும் பெளத்த மதவாத பீடங்களும் தீவிரமாகவுள்ளன.

இத்தீவிரத்திற்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்படும் போராட்டங்களின் செயலூக்கங்களைப் பற்றிய உரையாடல் மிக முக்கியமானது. எந்தப்போராட்டமும் தொடங்கிய புள்ளியில் நீர்த்துப்போகும் அல்லது பயனற்றுப்போகும் அபாயங்களை நமக்குள் வைத்துக் கொண்டே பெரும் அடக்கு முறைத் தரப்புகளுக்கு எதிராக சனநாயக வெளியில் சென்று நிற்கின்ற சூழல் இந்த உரையாடல்களின் தேவையை வலியுறுத்துகின்றது.

கடந்த நாட்களில் நடைபெற்ற மரபுரிமைகள் தொடர்பான மக்கள் போராட்டங்களில் கவுணாவத்தை

மரபுரிமைகள் தொடர்பானது மட்டுமன்றி எந்த சனநாயகப்போராட்டங்களை மேற்கொள்ளும் போதும் அவற்றை உரையாடும் போதும் அவை தொடர்பான சரியான புரிதலை அல்லது அடிப்படையான அறிதலை தனிமனிதர்களும் திரளும் சனங்களும் கொண்டிருக்க வேண்டும். இன்றைய சனநாயக வழிப்போராட்டங்களில் பெரும்பான்மையானவை அடிபட்டுப்போவதற்கான பிரதான காரணங்களில் அவை பற்றிய புரிதல் பங்குபற்றுவர்களுக்கு இல்லாமையைக் குறிப்பிட வேண்டும். “ஏன் இந்தப்போராட்டத்தைச் செய்கிறோம்?” என்ற விளக்கத்தின் தெளிவிலிருந்து, அதன் சனநாயக வெளிகள் திறக்கின்றன. அதிகாரத்தரப்பை எதிர்ப்பதும், மக்கள் அதிகாரத்தை ஒன்று திரட்டுவதும் அறிதலுடன் கூடிய பங்குபற்றுதலில் இருந்தே தொடங்குகின்றது.

நீராவியடிப்பிள்ளையார் போராட்டத்திற்கு மக்கள் ஒன்று கூடி பதிகங்கள் ஓதி விட்டு குழப்பத்துடன்; குறுகிய நேரத்தில் கலைந்து செல்லும் அளவிற்கு அப்போராட்டம் நீர்த்துப்போகும்போது சனநாயக வெளிக்குள் எதிர்காலத்தில் வந்து சேரவேண்டிய

மக்களும் சரி அங்கே வந்துப் சேர்ந்த மக்களும் சரி அவ்வெளியில் இருந்து இன்னும் இன்னும் விலத் திச்செல்லவே நேரும்.

மரபுரிமைகள் தொடர்பான செயற்பாடுகள் அனைத்தும் அரசியல் நிகழ்தலாகவும் பண்பாட்டு நிகழ்தலாகவும் சமகாலத்தில் இயங்குவன.

ஒரு சமூகக் குழுமத்தின் வாழிடம் சார்ந்ததும், அவ்வாழிட நிலவரங்களினால் காலந்தோறும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு கைமாற்றப்பட்டு வருகின்றதுமான அனைத்தும் அடிப்படையில் மரபுரிமைச் சொத்துக் களாகும். காலத்தினால் கைமாற்றப்பட்ட தொடர்

டுணரவும் தொட்டுணர முடியாததுமான மரபுரிமைகள் இயற்கை(nature) பண்பாடு (culture) மெய்ப்போலி (virtual) வடிவங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. மரபுரிமைகள் சமூகத் தனியடையாளங்களையும், பண்பாட்டு உரித்துக்களையும் உருவாக்குகின்றதுடன் வரலாற்று தடயங்களாகவும் அறிவூட்டும், கடத்தும் பாங்கையும் கொண்டு இயங்குபவை.

இவ்வடிப்படையில் மரபுரிமை என்பது சமூக வரலாற்றுத்தளத்தில் வைத்துப் புரிந்துகொள்ள வேண்டியதாயுள்ளது. அரசர்களினதும், பணக்காரர்களினதும், வலியவர்களினதும், ஆண்களினதுமாக எழுதப்பட்ட; இயக்கப்பட்ட சமூக வரலாறு இன்று கீழிருந்து மேற்செல்லும், அனைத்து மக்களினதும் சமூக, பண்பாட்டு வாழ்வை எழுதவும் முக்கியம் தரவும் வல்ல சனநாயக பரப்பை மரபுரிமைகளின் மீதும் விரித்திருக்கின்றது. சமகால அரசியல், கலை, இலக்கியம், பண்பாடு, சமூகம் எல்லாமே சனநாயகத்தின் பாற்பட்டன. சுதந்திரம், சமத்துவம் என்பவற்றின் அடியைக்கொண்டன.

எனவே மரபுரிமைகளும் மக்களின் சனநாயக உரித்துக்கள் என்ற அடிப்படையில் இருந்து அவற்றைப்புரிந்து கொள்ளும் போது மேற்படி போராட்டங்களில் உள்ள போதாமைகளை நாம் உரையாட இயலும்.

எவ்வாறு பௌத்த சிங்கள பேரினவாதம் தங்களுடைய இன, மத தனி அடையாளங்களாக மரபுரிமைகளைக் கருதி அவற்றை அடக்கு முறைக்கருவிகளாக சிறுபான்மை இனங்களின் மீது திணிக்கவும், அதிகாரம் செலுத்தவும், சுரண்டவும் அவர்களின் உரிமைகளைக் காவு கொள்ளவும் பயன்படுத்துகின்றன என்பதை

அவதானிக்கிறோம். அரசும் அரசகட்டில் உள்ள இனமும் மதமும் திட்டமிட்டு இவற்றை நகர்த்துகின்றன. தம்முடைய மக்களை உணர்வார்ந்து தம் இன, மத, மொழி உணர்வுகளினதும் அவை சார்ந்த மரபுரிமைகளினதும் இருப்பை தனி அடையாளச் செருக்காகக் (pride) கருதுமாறு பழக்குகின்றன. “இதுவொரு சிங்கள பௌத்த நாடு” என்பதனை எல்லாவகைகளிலும் நிரூபிக்க முனைவதற்கு மரபடையாளங்களை முன் கொண்டு வருகின்றன.

இவ் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக குரலையும் செயலையும் உயர்த்தும் அடக்கப்படும் சமூகங்கள் தங்களுடைய அடையாளங்களைப் பாதுகாக்கவும் நிறுத்தவும் முனைகின்றன. ஆனால் அவை ஆதிக்க சமூகங்கள் கைக்கொள்ளும் அதே “செருக்கை” உண்டாக்கும் வழிமுறைகளையே கையாள்கின்றன. பெரியார், மொழி உணர்வு, இன உணர்வு, சாதி உணர்வு என்பவை இல்லாது இருத்தலே ஈடேற வழி என்பார். இங்கே குறித்த உணர்வுகள் “உணர்ச்சிப்பாங்காக” அல்லது முன்பு சொல்வதைப்போல செருக்காக முன்வைக்கும் போது உள்ளீடற்ற, வெறும் உணர்வுக்கோசமாகவும் அதன் பொருட்டு வன்முறையைக்கூடத்தெரிவு செய்யக் கூடிய மனநிலையை உருவாக்கி விடுகின்றன. இவை எந்த சனநாயகப்போராட்டத்தையும் வழிநடத்த உதவாது. மரபுரிமைகளாகக் கருதப்படக்கூடிய அனைத்தும் சமகால அறிவின் உரையாடலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டபிறகே அவற்றின் இருப்புப் பெறுமதி தீர்மானிக்கப்படும். சமகாலம் சனநாயகத்தின்காலம் என்று கருதினால் அதற்கு எதிராக உள்ள, மானுடர்களை குழுக்களாகவோ வன்முறைக்குள்ளோ குறுக்கக்

கூடிய எதுவும் மரபுரிமையாக எஞ்சப்போவதில்லை, மாறாக அவை காலத்திற்காக தம்முடைய வாசிப்பை மாற்றியமைக்க வேண்டியதாயிருக்கும்.

மரபுரிமை சார் செயற்பாட்டாளர்களான அருண்மொழிவர்மன், பா. அகிலன் ஆகியோருக்கு இடையிலான உரையாடலின் ஒரு துண்டை இங்கே கவனிக்கலாம்,

தொடர்ந்து பேசுகின்ற அதேவேளை அதனைக் கவனமாகச் செய்யாவிட்டால் ஒருவிதமான வலது சாரித்தனமான, அதிகாரங்களின் பெருமைகளைப் பதிவு செய்வதாகிப் போய்விடும். எனவே ஆவணப்படுத்தல், மரபுரிமை தொடர்பான செயற்பாடுகளின் போது சிறுபான்மைச் சமூகம் தொடர்பான அக்கறையும் அவர்களது நோக்கிலான பார்வையும் இணைந்திருப்பது மிக மிக முக்கியமானது அல்லவா?

-அருண்மொழிவர்மன்

நிச்சயமாக. தமிழ் சமூகம் எந்த மரபுரிமைகளை பொதுவாக இன்று கொண்டாடுகின்றது என்று பார்த்தால் அவற்றுக்குப் பின்னால் தொழிற்படும் அதிகாரப் பொறிமுறையை எம்மால் இனங்காண முடியும். உதாரணமாக நாம் தமிழ் மரபுரிமை என்று எதைச் சொல்லுகின்றோம், எதைக் கொண்டாடுகின்றோம், எது குறித்துப் பெருமிதம் கொள்ளுகின்றோம், எதைச் சொல்லாமல் தவிர்க்கின்றோம், எதை இருட்டடிப்புச் செய்கின்றோம் என்ற கேள்விகளை எழுப்பிப்பார்த்தால் மரபுரிமை குறித்த எமது சிந்தனைகளில் நாம் எவ்வளவு

தூரம் ஜனநாயகமாக இருக்கின்றோம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும். இதனால் மரபுரிமை பற்றிப் பேசுவதே ஒருவிதமான மேட்டுக் குடிச் சிந்தனை என்று கருதுபவர்களும் இருக்கின்றார்கள். அதேநேரம் சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்கு, அதிலும் குறிப்பாக ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட சமூகங்களுக்கு மரபுரிமையைக் காத்தல் என்பதும் ஆவணப்படுத்தல் என்பது ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான ஒரு அரசியல் செயற்பாடாகவும், தனது அடையாளத்தை பேணுகின்ற ஒரு செயற்பாடாகவும், தனது இருப்பைப் பேணுவதற்காக முயற்சிகளில் ஒன்றாகவும், தனது வரலாற்றைக் காவுகின்ற காரணிகளில் ஒன்றாகவும் பொருளாதாரத்தை மேம்படச் செய்வதற்கான கருவியாகவும் காணப்படுகின்றது. எனவே மரபுரிமை குறித்த செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுபவர்கள் ஜனநாயகபூர்வமாக தமக்குள் இருக்கின்ற சிறுபான்மையினரையும், சிறுபான்மைக் கருத்தியல்களையும், வெவ்வேறு இனத்துவம், வர்க்கம், சாதி, பால்நிலை, மதம், பாலியல் போன்ற பன்முகத்தன்மைகளை உள்வாங்குபவர்களாகவும் இருக்கவும் வேண்டும் என்பதை மிக மிக முக்கியமான நிபந்தனையாகக் கொள்ளவேண்டும்

-பா. அகிலன்

பொதுவில் மத, நிறுவனங்கள், அமைப்புகள் மரபுரிமைகள் தொடர்பில் கரிசனை எடுக்கும் போது கடைக்கொள்ளும் தெரிவின் அரசியல் சனநாயகத்தன்மையற்ற வெறும் மதத் தூய்மைவாதப்

பண்டமாக மட்டும் குறுக்கக்கூடிய மரபுரித்து களைத் தெரிவு செய்கின்றன. உதாரணமாக சைவ மகாசபை போன்ற அமைப்புக்கள் கவுணாவத்தை வேள்வி என்ற உணவுப்பண்பாட்டை மரபுரித்தாகக் கொண்ட திருவிழாவை “பலியிடல்” என்ற சொல்லுக்குள் அடக்கி நீதிமன்றம் மூலம் தடையுத்தரவு வாங்குகின்றன. அதேவேளை பூநகரி மணித்தலைச் சிவன் கோவில் பாழ்படுவதை கண்டிக்கிறன. இம்முரண்பாடு அடிப்படையில் மரபுரித்துக்களையும் மானுட வாழ்வையும் புரிந்துகொள்ளாத நிலையில் இருந்து தொடங்குகின்றது.

வெடுக்குநாறிமலை, தொல்லியல் பிரதேசமாகவும் மதவழிபாட்டு இடமாகவும் இருக்கின்றது. அதைத் தொல்லியல்துறை மக்களின் புழக்கத்தில் இருந்து தள்ளிவைப்பதுக்குரிய செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கும் போது பிரதேசமக்கள் ஒன்று திரண்டு ஏனைய மக்களுக்கு விடயத்தைத் தெளிவுபடுத்திப் போராட்டங்களை ஆரம்பித்து திருவிழா மற்றும் சடங்குகளை ஓர் எதிர்ப்பு வடிவமாக மேற்கொண்டனர். அதேவேளை மக்கள் அந்தமலை தங்களிடமிருந்து தள்ளி வைக்கப்படும், சிங்கள ஆதிக்கம் வந்து சேரும் என்று அஞ்சி, குறித்த மலையில் இருந்த தொல்லியற் குகையை மூடி பிள்ளையார் சிலையை வைப்பதற்கும், அங்குள்ள இயற்கையான கூர்ப்பாறையை சிவலிங்கமாக செதுக்கப்போவதாகவும் அங்கு சென்ற போது தெரிவித்தனர். ஒப்பீட்டளவில் வெற்றிகரமாக இயங்கிய இப்போராட்டத்தின் பலவீனமாக தொல்லியலின் முக்கியத்துவத்தையும், இயற்கை மரபுரித்துக்களை “சிவலிங்கமாக” வடிப்பதற்கு கருதியதையும் குறிப்பிடலாம். மரபுரிமைகள் சமகால நிலவடிவங்களுக்காக, இன, மத, நிலமைகளை வலிந்து திணிக்க வேண்டியவை இல்லை. அவை எவ்வாறு இருக்கின்றனவோ அவ்வாறே பாதுகாக்கப்படவும் சமகால வாசிப்பிற்கு உட்படுத்தப்படவும் வேண்டப்படுபவை. மரபுரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் செயற்பாடுகளில் இவை பற்றிய அறிவும், கவனமும் முக்கியமானவை.

போராட்டங்களை ஒன்றிணைப்பதற்கும், உரையாடுவதற்கும் அமைப்பாய்த் திரளுவதும் செயற்படுவதும் வடக்குக் கிழக்கில் நிகழ்வதை அங்காங்கே அவதானிக்கிறோம். ஆனால் அவை இன, மத, மொழிச்செருக்குகளைக்கடந்து ஒடுக்கப்படுதலுக்கு எதிரான சிறுபான்மையினரும், அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கக் கூடிய பெரும்பான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த சனநாயகக் குரல்களும் இணைந்ததாக மாற்றப்பட வேண்டும். இல்லையெனில் இனவாதத்தையோ, மதவாதத்தையோ கொண்ட தரப்புக்களை எதிர்க்கவோ நம்முடையவற்றைப் பாதுகாக்கவோ முடியாது போகும்.

“மரபுரிமைகளைப்பாதுகாப்பதும் ஓர் அரசியல் செயற்பாடு” என்ற அடிப்படையில் அவை அறிவு மற்றும் செயற்பாட்டு தளங்களை சமபொழுதில் கோருவன. ஏனெனில் மரபுரிமைகளை வாசித்தலும் தெரிதலும் பரந்த அறிவார்ந்த தளங்களைக் கோருகின்றன. மரபுரிமைகள் காவியந்திருக்கும் மூடநம்பிக்கைகள், பிறழ்வுகளை அறிவின் மூலம் விசாரணை செய்யும் போது அவற்றிற்கான பாதுகாப்பையும் சரி பொது நிலமைகளையும் சரி எடுத்தாள்வது, மேம்பட்ட வழிமுறைகளை ஏற்படுத்தும்.

சிவசேனை போன்ற மத அமைப்புக்கள், மாட்டிறைச்சியைத் தடை செய்ய வேண்டும் என்றும், யமுனா ஏரி போன்றவற்றை மதவயப்படுத்தவும் பழைய மன்னர்களின் பெருமைகளைச் செருக்காக உருவாக்கவும் முனைகின்றன, இந்திய இந்துத்துவ சக்திகளின் பிற்போக்கான மதவாதத்தின் செல்வாக்கு சிறுபான்மையினரின் பூர்வீக நிலங்களில் புத்தர் சிலைகளை நிறுவுவதைப் போல “அநாமதேய திடீர் லிங்கங்களை முளைக்கச்செய்து” அதற்குப் புதிய தலவரலாற்றைப் புனையுமளவிற்கு மதவாதக்குழுக்களை எடுத்துச் செல்கிறது. காரைநகர் வாசலில் சிவலிங்கம் வைக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட “ராவணேஸ்வரம்”, செம்மணியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் தீடீர் லிங்கம் என்பன சமூக வாழ்க்கைக்குள் இருக்கும் வழிபாட்டு முறைகளின் மரபுரித்துக்களுக்குள் அடங்காது. மாறாக அவை இந்துத்துவ, வைதீக இறக்குமதிகளாக வே பார்க்கப்படவேண்டியவை. இவற்றைச் செய்பவர்கள் சிங்களபௌத்தப்பண்பாட்டு ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராகவே இவற்றைச் செய்கின்றதான நம்பிக்கையையும் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆயினும் அந்த எதிர்ப்பு நடவடிக்கை பிரக்ஞையின்றியே நடக்கின்றது. இது சனநாயக விரோதமான தன்மைகளுக்குள்ளேயே நியாயமுள்ள தரப்புக்களையும் வழிநடத்திச் செல்லும்.

அறிவுச்செயலாக மரபுரிமைச் செயற்பாடுகள்

மரபுரிமைகளைப் பாதுகாப்பது, அவை அழிக்கப்படும் போதும் காவுகொள்ளப்படும் போதும் போராடுவதற்கு அடிப்படை அவை மீதான அறிவார்ந்த உரையாடலும் செயற்பாடும் என்பதை முதற்கொண்டு, இன்று அவ் அறிவார்ந்த செயற்பாட்டு வெளியை எங்ஙனம் உருவாக்கி வளர்ப்பது என்பதையும் இங்கே உரையாட நினைக்கிறேன்.

பொதுசன அபிப்பிராயத்தையும் சனங்களையும் ஒன்று திரட்டுதல், அறிவூட்டுதல் என்பன மரபுரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் செயற்பாடுகளின் அடிப்படையான விடயங்கள். அமைப்பாய்த் திரளும் போது ஏற்படும்

கருத்தியல் பன்மைத்துவமும் செயற்பாடுகளும் சனநாயக வழிப்போராட்டங்களில் முக்கியமானவை.

மரபுரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழக கலைவரலாற்றுத் துறையினர், தென்னிலங்கை வியாபாரிகள் தொல் சின்னங்கள், கலைப்பொருட்களை கொண்டு செல்வதற்கு எதிராகவும், போருக்குப்பின்னர் யாழ்ப்பாண அபிவிருத்தியின் பொது வீதிகளை அகலமாக்குகையில் காவுகொள்ளப்படும் பழைய கட்டிடங்கள் மரபுரிமைச்சின்னங்களைப் பாதுகாக்கவும் முன்னெடுத்த செயற்பாடுகள் மரபுரிமைகளைப்பாது காக்கும் போராட்டச் செயற்பாடுகளின் முன்னோடி முயற்சிகளாகவுள்ளன. அதன்பிறகு மரபுரிமைகள் தொடர்பான செயற்பாடுகள் “தொன்மயாத்திரை” போன்ற மரபுரிமை நடை சார் அமைப்புக்களால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மரபுரிமை தொடர்பான உரையாடல்கள் இலங்கை சமகால கட்டிடக் கலைகள் மற்றும் ஆவணக்காப்பகத் தினாலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

இதனை இன்னும் விரிவாக்க பாடசாலைகளில் மரபுரிமைக்கழகங்கள் உருவாக்கப்பட்டு அறிவார்ந்த உரையாடலும் வாசிப்பும் செயற்பாடுகளும் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். மரபுரிமைகள் தொடர்பான அறிதலை அவற்றைப் பாதுகாக்கக் கூடிய வழிமுறைகளைக் காட்டும். பாடசாலை மாணவர்களிடையே இவ்வரையாடல் மேற்கொள்ளப்படும்போதே அது பொருத்தமான தளத்திற்கு ஆழமாக எடுத்துச்செல்லப்படும்.

மேலும் மரபுரிமை நடைகள், மரபுரிமைகளைக் கொண்டாடுதல் சமூக வயப்படுத்தல் மரபைப்புழங்குதல் பொருட்களாகவும் ஆற்றுகை களாகவும் தொடர்ச்சியாக மக்களிடையே வைத்துக் கொள்ளுதல் என்பன அவசியமான செயற்பாடுகள். மரபுரித்துக்கள் “தங்களுடையவை” என்ற நம்பிக்கையும் அக்கறையும் மக்களிடையே வரவேண்டும். அரசோ அதன் சட்டங்களோ அன்றி மக்களின் புழங்கு பண்பாட்டின் அறிதல் மற்றும் செயற்பாடுகளே மரபுரிமைகளைப் பாதுகாக்கக்கூடிய ஆகச்சிறந்த அணுகுமுறையெனலாம். அப்போதுதான் அச்சுறுத்தல் என்பது வரும் போது மக்கள் தங்களுடையதன் பொருட்டு இதயத்திலிருந்து தோன்றும் உணர்வுடன் போராட்ட வெளிக்கோ செயற்பாட்டு வெளிக்கோ வந்து சேருவர்.

திருவிழாக்கள், சடங்குகள், ஆற்றுகைவடிவங்கள், கதைகள், செய்திகள் என்று மக்கள் செயல்களே மரபுரிமைகளின் உள்ளோட்டமான அசைவு களை விரிக்கும். மரபுரிமைகள் சமநேரத்தில்

கலைகளாகவும், இருக்கின்றன. தொல் சின்னங்களாகட்டும், சடங்குகளாகட்டும், மொழியாகட்டும், எல்லாமே கலைகளாகவும் இருப்பவை. எனவே கலைத்தன்மையினதான வாசிப்பும், அறிதலும் ஆற்றுகையும் மரபுரிமைகளின் தொடர்ச்சியில் பங்கெடுக்கின்றன.

மரபுரிமையைப்பாதுகாப்பதற்கான முக்கிய செயலாக இருப்பது ஆவணமாக்கல். ஆவணப்படுத்தல் என்பது சேகரித்தல், பாதுகாத்தல், பகிர்தல் என்கிற மூன்று படி நிலைகளைக் கொண்டது என்று எளிமையாகக் குறிப்பிடலாம். ஆவணமாக்கல் என்பது எண்ணிம வடிவத்தில் வளர்ச்சியடைந்து இருக்கிறது. இன்று அவ்வகை எண்ணிம ஆவணமாக்கல்கள் தனியான மரபுரிமை வகையாகவும் கருதப்படுகின்றன. மெய்ப்போலி (virtual) மரபுரிமைகள் எதிர்காலத்தில் மரபுரிமைகளை எடுத்துச்செல்வதற்கான தனி அலகாக முறைமையாக்கப்படுகின்றன. தனிப்பட்ட முறையிலும் சரி அமைப்பாகவும் சரி சுயாதீன அமைப்புக்களோ, அரசோ தன்னுடைய இயங்கு முறைகளுக்குள் ஆவணமாக்கலை தனி மரபுரிமை அலகாகக் கொண்டு உள்ளூரளவில் தொடங்கி பொருத்தமான மானுடவளத்தை செயற்படுத்தி ஆவணமாக்கலைச் செய்வது வேண்டப்படுகின்றது. நூலக நிறுவனம் போன்றன இன்று மேற்கொண்டிருக்கும் ஆவணமாக்கல் பணி இங்கே உதாரணப்படுத்தவேண்டியதாயும் முன்னோடி முயற்சிகளாகவும் உள்ளன.

மேலும் தேசிய, சர்வதேச அளவில் இயங்கும் மரபுரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்டங்கள், பற்றிய அறிவும் சரி இவை தொடர்பான தேசிய சர்வதேச இயங்கு பொறிமுறைகளையும் சரி அறிந்து வைத்திருப்பதுடன் அவற்றை மக்கள் மயப்படுத்துவதையும் அமைப்புக்கள் செய்ய வேண்டும். சர்வதேச ரீதியாக ICOMOS (International Council Of Monuments and Sites), ICCROM (International Centre for the Study of the Preservation and Restoration of Cultural Property) முதலான அமைப்புக்கள் முக்கியமானவை. தேசிய அளவில் இலங்கையில் அரசு மரபுரிமைகளுக்கான அமைச்சினை தாபித்துள்ளதுடன். சாசனத்தில் Antiquities Ordinance of 1940 (revised in 1956 and 1998), Cultural Property Act 1998 ஆகிய சட்டங்கள் மரபுரிமைகளைப்பாதுகாக்க ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளவை.

மேலும் சுற்றுலாத்துறையை மரபுரிமைகளை மையப்படுத்தி விரிவாக்குவதும் மரபுரிமைகளை அறியவும் பாதுகாக்கவுமான வழிமுறைகளில் முக்கியமானது. சர்வதேச, தேசிய அளவில் முக்கியம் பெறும் சுற்றுலாத்துறையினை கிராமங்கள் வரை

அழைத்துவருவதற்கு மரபுரிமைகள் பாதைகளை ஏற்படுத்துகின்றன. மரபுரிமைகள் மீதான ஆய்வுகள், கதைகளை அவ்வெளிகளில் எளிமையாக வழங்குவதன் மூலமும் ஆற்றுகைகளை நிகழ்த்துவதன் மூலமும் அவற்றை இன்னும் வினைத்திறனாக மாற்ற இயலும்.

மரபுரிமை என்பது அடையாளமாக, வரலாறாக, கலையாக, கொண்டாட்டமாக எதிர்ப்பு வடிவமாக பல்வேறு சாத்தியங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது. மதவாதம் பேரினவாதம் போன்றவற்றுக்கு எதிராக மக்களை சனநாயகமயப்பட்டு அறிதலுடான போராட்டத்திற்கும் விடுதலைக்குமாக வழிநடத்த மரபுரிமைகளையும் பயணவழிகளில் ஒன்றாகத் தெரிவு செய்ய முடியும். இலங்கைத்தீவு போரின் காட்சியில் இருந்து வெளியேறி இன, மத, பேதங்களைக்கடந்து எல்லோருக்குமான சுதந்திரமும் சமத்துவமுமான வாழ்வை நோக்கி நகர வேண்டும். அதிகாரத்தின் கோர வடிவங்களுக்கு எதிராக எல்லா மக்களும் எதிர்நிற்கவேண்டும் இனவாதம், மதவாதம் என்பவற்றினாலன்றி மானுட வாழ்கையால் மரபுரித்துக்களை பார்க்கும் கண்களை நாம் அனைவருமே பெறவேண்டும். அவற்றைச் “செருக்காகவன்றி” வாழ்வுக்கூறாகக் கருதும் எல்லோருடைய அடையாளங்களையும் மரபுகளையும் சமமாக மதிக்கும் சமூகங்களை உருவாக்குவதின் அடிப்படையில் இருந்துகொண்டே அடக்கு முறைக்கு எதிராக நாம் மரபுரிமைகளை நிறுத்தவேண்டும்.

உசாத்துணைகள்:

அகிலன்.பா, காலத்தின் விளிம்பு – யாழ்ப்பாணத்தி மரபுரிமைகளும் அவற்றைப்பாதுகாத்தலும், பேறு வெளியீடு, 2015.

சிவசுப்பிரமணியன்.ஆ, வரலாறும் வழக்காரும், காலச்சு வடுபதிப்பகம், 2008.

Pushparatnam.P, Tourism and monuments of archaeological heritage in northern srilanka. Dip.of history university of Jaffna, 2014.

பக்தவத்சலபாரதி, வரலாற்றுமானிடவியல், அடையாளம் பதிப்பகம், 2013.

சிவசுப்பிரமணியன்.ஆ, அடித்தளமக்கள் வரலாறு, மக்கள் வெளியீடு 2002.

<https://www.thonmayathirai.com/>

* இக்கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் படங்கள் இணையத் திலிருந்து பெறப்பட்டவை

புதிய சொல்

கலை இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாட்டிற்கான இதழ்

சொல் - 10 ஏப்ரல் 2019 - ஜனவரி 2021

ஆசிரியர் குழு

தி. சதீஷ்குமார்

கிரிசாந்

அருண்மொழிவர்மன்

நிவேதா யாழினி

இதழ் வடிவமைப்பு

மதுரன் ரவீந்திரன்

தனுயன்

அட்டை ஓவியங்கள்

சுசிமன் நிர்மலவாசன்

தொடர்புக்கு

குணரட்ணம் பிரதீப்,
மெய்கண்டான் ஒழுங்கை,
சரசாலை தெற்கு,
சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாணம்.

மின்னஞ்சல் : puthiyasol@gmail.com

■ யோகி

1.

வெற்றிடத்தால் ஒருவீட்டை எழுப்புகிறேன்.
தொடக்கமும் முடிவுமற்றதன்
ஒரு முனையில் நான்.
மறுமுனையில் நீ.
தொடுகோட்டை வரைகிறது வெற்றிடம்.
வெற்றிடத்துள் வெற்றிடமாய்,
நிரம்புகிறாய் நீ.
அனல்மேனிக்குள்,
வெற்றிடங்களால் எழுப்புகிறேன்
அதேவீட்டை,
மீண்டும் மீண்டும்,
புதிதாய்.

ஆடி 2013

2.

திரியற்றதொரு தீபத்தை
ஏற்றிவைக்கிறாய் நீ,
என் தேகத்துள்ளே.
தீயெரிய,
தீயினிலெரியாத் தேகம் வளர,
மனமொரு வாத்தியம்.
மனமொரு மகாவாக்கியம்.
மனமேயற்றது வெளி.

ஆவணி 2013

■ மீக்காயில்

உசும்பி

எங்கிருந்து வந்து தொலைக்கின்றன வார்த்தைகள் என்று தெரியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்த இரவொன்றில் தான் கால்தோர் பிளாக் இன் மூன்றாவதும் இறுதியுமான நாவல் கண்களுக்குள் அகப் பட்டது. நைந்திருந்த பக்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் மயான இரவுகளில் செரித்துத் துப்பப்பட்டவை. பனுவல் விரிகின்ற பேராறு. இரண்டாவது நாவலான மக்கிய தெருக்களின் பின்னூரையில் இனிமேல் நாவலே எழுதப்போவதில்லை என்று அழுத்தமாக எழுதியிருந்தார் அவர். அது தடித்த எழுத்துக்களால் அச்சிடப்பட்டிருந்தது அவரின் ஆசையோ அல்லது அச்சகத்தின் வியாபார உத்தியோ தெரியவில்லை. மக்கிய தெருக்களின் இறுதி வார்த்தைகளில் அலைந்துகொண்டிருந்த உசும்பி சொல்வதாய் ஒரு பெரிய பந்தி. அந்தப் பந்தியோடு பிரதி முடிவுறுகிறது. காற்றின் வசியத்தில் அலையும் அவருயிர் உசும்பிக்குள் இறங்கி உறைந்து போனதாய் அவர் நம்பினார். அதையே அவரும் விரும்பினார். ஆனால் உசும்பிக்குச் சொல்ல நிறைய வார்த்தைகள் இருந்தன. அவை தனித்த வார்த்தைகளாக மட்டுமே இருந்தன. உயிர் தீராத மாயவடிவங்களையெல்லாம் சூடி நிகரற்ற ஆன்மத்தின் இறுதி இருப்புக்குள் எப்போதும் அடைவதில்லை. உயிர் நத்தைச்சுரியம். தானியங்கள் நிறைந்த வாழ்வெளி சுரியச்சுவர் நெடுக வளர்ந்துநிற்கிறது. அவர் விரும்பி வார்த்தை உயிர்த்திரவம் வார்த்தைகளாய்ப் பிறந்து பிதற்றத்தொடங்கின. வார்த்தைகளின் முற்றுப்பெற்ற வடிவம் தான் கால்தோர் பிளாகின் மூன்றாவது நாவல் என்று அவரே அதன் முன்னூரையில் எழுதியிருக்கிறார். மூன்றாவது நாவலின் இறுதியில் உசும்பி தற்கொலை செய்துகொள்கின்றான். அணுவளவு பிசுகினும் துடிப்பறுந்து போய்விடுவேன் என்ற நிலையில் உசும்பியைக் கொல்கிறார்கள். குளியலறையின் ஓரத்தில் உடைந்திருந்த மார்பில் துண்டொன்றால் தன் இடது கையின் ரத்த நாளத்தின் மேல் ஆழமாகக் கீறி அதற்கு மேலே கழிவுகளைச் சுத்தஞ் செய்யும் திரவத்தை ஊற்றி எரிச்சலில் நாக்கினைக் கடித்துத் துண்டாக்கும் தருணத்தில் அவனின் உயிர் பிரிந்திருக்கிறது. ரத்தமும் ரசாயனமும் கலந்த பாணியில் உயிர் உருமாறியது. உசும்பியின் உயிரோடு வார்த்தைகளும் சேர்ந்தே பிரிந்து போயிற்று என்று கால்தோர் பிளாக் எழுதி முடித்தார். வசனம் முற்றில்லாமல் மொட்டையாய் விடப்பட்டது. செந்திரவ உயிர் அந்நிலத்தில் விதைக்கப்பட்டது.

எங்களின் ஒரேயொரு பெண் குழந்தைக்கு உசும்பி என்று பெயர் வைத்தோம். எனக்கே அது ஆச்சரியமாய்த்தான் இருந்தது. பிரசவ வலியெடுத்த அடுத்த இருபது நிமிடங்களுக்குள்ளேயே மனைவியை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுபோனேன். வீட்டில் வலியால் அழத்தொடங்கியவள் பிரசவ அறைக்குள் போகும் மட்டும் அழுகையோடு வார்த்தைகளையும் பிதற்றிக்கொண்டே வந்தாள். அவளின் கைகளிலிருந்து பிடி தளன்றவுடன் நான் சொற்களை முணுமுணுக்கத் தொடங்கினேன். பேயிருட்டில் ஆறொன்று கடலுடன் கலப்பதைப்போல முடிவில்லாத வடமாய் சொற்கள் நீண்டுகொண்டே சென்றன. அவை என்னைச்சுற்றி மின்மினிப்பூச்சிகளைப்போல ஒளிர்ந்தும் அணைந்தும் திரிந்தன. கண்ணாடி யன்னல்களுக்கூடாக இளநீல வானம் பெரிய திரைச்சீலை போன்று படர்ந்திருந்தது. ஒளிக்குமிழின் கருக்குள் மின்மினிகள் அலைய காத்திருந்தேன். தாதியின் கைகளில் துணியொன்றால் சுற்றப்பட்ட உடலைக் கொண்டுவரும் போது வார்த்தைகள் அவ்வுடலைச்சூழ்ந்துகொண்டன. குழந்தை இன்னும் அழவில்லை என்று சொல்லி தாதி என்னிடம் நீட்டிய போதும் வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருந்தது. நான் பிரார்த்திப்பதாகத் தாதி நினைத்திருக்கக்கூடும். பிளாக் சொல்லுவார், சுமனிதர்கள் சொர்க்கத்திற்குப் போக பிரார்த்திப்பதும் கூச்சலிட்டு அழுவதும் என் காதுகளில் கேட்கின்றது; அவர்கள் செய்வதும் சரி தான்; நரகத்திலிருந்து சொர்க்கத்திற்குத் தானே போகப் பிரார்த்திப்பார்கள். என் குழந்தை அழாமலிருந்தது எனக்குள் இந்த வசனத்தை முணுமுணுக்க வைத்தது. இது நரகத்தை வேண்டிப்பிறந்த குழந்தை. இன்னும் முழுதாகத் திறக்காத மடல்களுக்குள்ளாக கபில நிறக் கண்கள் கூர்மையாக ஒளிர்ந்தன. எலிக் குஞ்சொன்றைப் போல உடல் குறுகியிருந்தது. கைவிரல்களுக்கு இடையில் பிரிபடாத மெல்லிய தோல் படர்ந்திருந்தது. மெதுவாக கைகளை துணியின் கீழ் செலுத்தி குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டேன். குவளை நீர் உள்ளங்கைக்குள் வார்க்கப்பட்டது போலிருந்தது. அவள் வீறிட்டுக் கத்தி சிறுநீர் கழித்தாள். வாய் முணுமுணுப்பதை நிறுத்திக்கொண்டது. இடது காதின் மடல் இடைக்குள்ளாக செல்கின்ற நரம்பு வீங்கி வலித்தது. அது இடது காதை அடைத்தது. அறையின் கதவு அடித்துச் சாத்தப்பட்டது. பெரிய இடியொன்றின் எதிரொலி கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. இறந்து பிறந்த குழந்தை என்று அதுவரை நினைத்துக் கொண்டிருந்தவள் வீறிட்டு அழுததைப் பார்த்து விறைத்துமுணுமுணுப்பதை மறந்து போனேன். குழந்தையைச் சுற்றிச் சுழன்ற வார்த்தைகள் அனைத்தும் குழந்தையின் நவது வாரங்களுக்கூடாகப் புகுந்தன. உயிரிழை தொடர்ந்தது. அவற்றை வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் ஏதோ ஒரு பெயர் சொல்லி அழைக்க அது வலது

காதில் உசும்பி என்றொலித்தது. இடது காதின் செவிப்பறை மழை இரைச்சலோடு உசும்பி உசும்பி என்று எதிரொலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

மும் தாஜின் மகன் காலித் இறந்த நாளில் உசும்பி பிறந்தாள். பிறந்து எண்பதாம் நாள் என் மனைவிக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்று வைத்தியர் உறுதிப்படுத்தினார். அன்றைய தினம் உசும்பி முதன் முதலாக உடலைத் தானாகவே புரட்டினாள். இனி நான் தனியாகவே வளர்ந்து கொள்வேன் என்று குறிப்புக்கூறியாதாகவே எனக்குத் தோன்றியது. உசும்பியின் கபில நிறக் கண்களைப் பற்றி என்னைப் பார்ப்பவர்கள் சொல்லாத நாளில்லை. எல்லோருக்கும் அவளின் கண்கள்மீது அத்தனை பிடிப்பிருந்தது. அதனாலேயே அவளை வெளியிற்கொண்டு உலாத்துவதைப் பெரும்பாலும் தவிர்த்தேன். மனைவி உசும்பியைப் பார்க்கவும் ரசிக்கவும் கொடுப்பனையில்லாதவள். பைத்தியம் என்று உறுதிப்படுத்திய நாளிலிருந்து அவளை ஊரின் பொறிக்கண்களுக்குள் அகப்படாமல் குஞ்சொன்றாய் றக்கைக்குள் அணைத்து மருத்துவரிடம் அழைத்துச்சென்றேன். தெருவின் இரு மருங்கும் பொருத்தப்பட்ட சீமெந்துக் கட்டடங்கள் தங்களுடைய நிறங்களை மங்கவைத்து அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்கும். மின்சாரக் கம்பங்களோடு கொட்டப்பட்ட உணவுக் கழிவுகளிலிருந்து புழுக்கள் துடித்துக் கொண்டிருக்கும். அவற்றில் சில என் இமை மடலுக்குள் நெளிவதைப்போல துடித்துக் கொண்டிருப்பேன். அந்நேரமேல்லாம் உசும்பி தன் இரும்பு கோட்டைக்குள் புரண்டு திரியும் அலையாயிருந்தாள். அதிகமாகச் சிரிக்கவும் கண்களை வெட்டவும் பழகியிருந்தாள். சுவர்களில் தெரியும் நிழல்களை தீவிரமாக அவதானித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவை பயத்தையோ அரவணைப்பையோ அவளுக்கு ஏற்படுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. அவளின் பார்வையில் நிழல்களான மொழியற்ற உலகு விரிந்தது. முன்னெப்போதும் சந்தேகப்படும்படியாக நடந்துகொள்ளாத என் மனைவிக்கு பைத்தியம் பிடித்தது என்ற போது எனக்குள் பெருஞ்சலனமேதும் இல்லை. அவள் தன்னைத் தெளிவாகவே காட்டிக்கொண்டாள். உசும்பியை எப்போதும் அணைத்துக்கொண்டே இருப்பாள். அவளை விதம் விதமாக உடுத்தி, முகம் நிறைய பவுடர் அப்பி, உச்சி பிரித்து தலைவாரி, பெரிய கறுப்பு போட்டு வைத்து சூப்பியையும் கொடுத்து சிங்காரி மாதிரி அலங்காரம் செய்வாள். உசும்பி அனைத்தையும் ரசித்தபடி தன் கபிலக்கண்களால் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். அன்றைக்கு தன்னையும் அதே போல அலங்காரம் செய்து சூப்பியையும் வாய்க்குள் வைத்துக் கொண்டு அம்மாவும் மகளுமாக

கடைக்குப் போகவே வாசலடியில் வைத்து மறித்தேன். உசும்பியை சிரிக்க வைக்க இப்படிச் செய்திருப்பாள் என்று அவ்விடத்தில் பலமாக நம்பினேன். அவளின் தோளை பிடித்து திருப்ப கடுவன் நாயொன்று இறைச்சி த்துண்டைப் பாய்ந்து கவ்வுவதைப்போல என் இடது கையினைக் கடித் தாள். அழுகிய பப்பாசியின் மணத்தோடு ரத்தம் புகுபுகுவென்று கொப்பளித்தது. நான் வேகமாக உசும்பியைப் பறித்தேன். அப்போதும் உசும்பி கபிலக் கண்களால் என் ரத்தத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் ரத்தத்தைப் பற்றிய பயமில்லை. புதிய நிறமொன்றைக் கண்ட சந்தோசமேயிருந்தது. எல்லாவற்றையும் மெளனமாக பார்த்துக்கொண்டிருந்த என் மனைவி கண்களைப் பொத்திக்கொண்டு வீட்டிற்குள் ஓடினாள். திருட்டுப்பூனை மசிந்துகொண்டு ஓடுவதை அவளின் அசைவுகள் நினைவுபடுத்தின. பொன்னிற ஒளியை ராட்சசப் பல்லி கக்கிக்கொண்டிருப்பதைப் போல சூரியன் வானில் தகித்துக்கொண்டிருந்தது. கை கடுத்தது.

வீட்டிற்குள்ளிருந்த வெள்ளைத் துணியினால் காயத்தை இறுகக் கட்டிக்கொண்டேன். சாய்ந்த கதிரையில் நிமிர்ந்திருந்து - நான் வேகமாக இயங்குவதை உணர்ச்சிகளேதுமற்ற இயந்திரத்தைப்போல பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது கண்கள் வெம்மிச் சிவந்திருந்தன. புருவங்கள் இயல்பாகவும் கன்னத் தசை சுருங்கியுமிருந்தது. அவளின் காதுகள் துடிப்பதை உணர்ந்தேன். உசும்பியை ஒரு கையால் தூக்கிக்கொண்டு மனைவியின் கைகளைப் பிடிக்கப் போனேன். நடுக்கடலில் மிதக்கின்ற ஓடம்போல் மனம் மெல்லிய சத்தத்தோடு பயத்தில் ஆழ்ந்தது. நீள விஷப்பாம்புகள் அரவும் சத்தம். தவளைகளின் கோரப் பசியிரைச்சல். அந்துக்களின் உதிர் சாம்பல் என் இரப்பை முழுதும் நிரம்பியது. அவளுக்கு ஏதோ ஆகிவிட்டது. அவள் இயல்பாக இல்லை. பிளாக்கின் பேசப்படாத நாடகமொன்றில் இளம் பெண்ணொருத்தி வருவாள். மிகவும் இயல்பாக இருக்கின்றவள் குளிர் மாதமொன்றில் பெளர்ணமி கழிந்து சிலநாட்கள் திடீரென அழத்தொடங்கிவிடுவாள். யார் என்ன செய்தாலும் அழுகை ஓயாது. நான்கைந்து நாட்கள் தொடர்ந்து அழுவாள். நீர், ஆகாரம் ஏதும் இல்லை. கண்ணீர், ஓலம், கண்ணீர், ஓலம் இவை மட்டுந்தான். பூமியின் மென்தகட்டுவழி பிளந்தூற்றும் மகமா குழம்புகளைப் போலச் செஞ்சூடாயிருக்கும் அந்நாட்கள். அவளின் அழுகையில் நிலா தேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அவள் அழுது தேய்கின்ற எந்நேரமும் காதுகள் துடித்துக் கொண்டேயிருக்கும். பைத்தியங்களுக்கு இயல்பாக காதுகள் துடிக்கத் தொடங்கிவிடும் என்று பிளாக் சொல்லுவார். அந்த இளம்பெண்ணின் கண்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற கறுப்பு

மை எவ்வளவு அழுதாலும் கரைந்து வடியாது. மனைவியின் கண்களைக் கூர்மையாகப் பார்த்தேன். கண்களில் அவள் மையிட்டிருக்கவில்லை. மெலிதாக ரத்தம் உறைந்த பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தாள். யுகம் யுகமாய் பசியால் உழன்ற இனத்தின் கோர விரக்தி முகத்தில் பரவியிருந்தது. பற்களின் இடுக்குகளில் பசிய ரத்தக் காவி. அவளின் உதடுகள் முணுமுணுக்கத் தொடங்கின.

வைத்தியர் உறுதிப்படுத்திய நாளிலிருந்து உசும்பியை என்னோடு வைத்துக் கொண்டேன். அவள் பக்கத் தறையில் இருந்தாள். இருவரின் அறைச்சுவரும் ஆழமான அகழி. புதினத்தின் வழி இதுகாலமும் உயிர் பெற்ற லையும், அந்திம காலத்தில் கொல்லப்பட்டு பின்னர் வண்புணர்வு செய்யப்பட்டு குளத்திலும் காட்டிலும் கிணற்றிலும் எறியப்பட்ட தாய்களும் உப்பிப் பழுத்த தோற்பட்டைகள் விரிந்து உறுப்புகள் கொப்பளித்துப் போய்கிடக்கும் மகன்களும் ஈராற்றின் நெடுங்கட்டருகில் முகமுடியாய் பிளந்த கண்களுடைய நெற்றியுடன் இடக்கண்பலவனும் நடுக்காட்டின் கோரப் பசிக்கும் சுழன்றடிக்கும் மாய மழைக்கும் உருகி வழிந்த உயிர்கள் அனைத்தும் அகழிக்குள் அலைந்து கொண்டிருந்தனர். சுவர்க்கடிகாரம் காலத்தைக் கரைத்துக் கொண்டிருக்க அவள் தன் மடிக் கணணியிலிருந்து பியானோ இசையொன்றை ஒலிக்கவிட்டாள். அவளுக்கு மிக நெருக்கமான கலைஞருடைய வழக்கமான கோர்ப்புதான் அது. அவள் வேறு இசைக் கோப்புகள் எதையும் கேட்பதில்லை. உண்மையில் கேட்பதைக் குறைத்துக்கொண்டாள். உசும்பியைத் தாலாட்டும் போது இதே இசையின் மேலாகத் தன் சொற்களை இணைப்பாள். நாமிணைந்திருந்த இரவுகளில் இசையின் மேல் அவள் சொல்லும் கதைகளில் நான் போதையுற்றிருந்தேன். மாமரத்தின் மேல் மஞ்சளொளி கவிந்திருப்பதைப்போல அக்கதைகள் பொலிப்பாயிருந்தன. ஒரே இசையில் அவள் புனையும் முந்நூற்று ஐம்பது கதைகளும் பின்னாளில் அவள் கர்ப்பிணியாய் இருந்தபோது சொன்ன கவிதைகளும் அவளின் அறைகுளிருந்து வந்த மெல்லிய இசையில் கசிந்தன. அக்கதைகள் ஒவ்வொன்றையும் கேட்டபடி உசும்பி உறங்கிப்போயிருந்தாள். ஓடுகளின் இடுக்குகளுடாக கார்த்திகை மாதமழைக் குளிர் வீட்டைச் சூழ்ந்தது. அறைக்குள் வெளிச்சமில்லை. காலடி ஓசையுமில்லை. மருத்துவர் எல்லாம் கூறி முடித்து நாங்கள் வீடு வந்து சேரவே இரவாகிற்று. அவள் தானாக அறைக்குள் சென்று இசையினைக் கேட்கத் தொடங்கினாள். உசும்பி அம்மாவைப் பார்க்கவேண்டும் என்றோ அவளின் சூட்டில் திரண்ட முலைகளின் மணத்தில் தூங்கவேண்டும்

என்றோ அழவில்லை. எங்களைச் சூழ்ந்திருந்த பட்டம் அத்தனை புரிதல்மிக்கது. நான் கால்தோர் ப்ளாக்கின் நாவலை விரித்தேன். இசைக்கோர்வைகள் ஒவ்வொன்றும் நிறைவுறும் தருணம் மரணத்தின் நெடி பரவத்தொடங்கிவிடும். அகழிக்குளிர்ந்து எழுந்த உயிர்கள் இரவு மௌனித்திருக்கும் அக்கணம் அறையைச் சுற்றி பெருநடனமொன்றை ஆடித் தீர்க்கும். இதுகாலமும் அவை உறைந்திருந்த அகழி இசையால் மீட்டப்படுவதாக எனக்குத் தோன்றியது. அவளும் அதற்காகவே இசைக்கவிட்டது போன்றிருந்தது. மரணத்தை இலகுவாக அழைத்துவிடமுடியாது என்று அவள் நம்பியிருக்கக் கூடும். இசையில் ஏதோ ஒருகணம் தான் பைத்தியம் என்று உணர்ந்திருக்கக் கூடும். அவள் என்னைவிட உணர்ச்சி மிக்கவள். சாது. உடல்தான் பித்தேறிற்று என்றெண்ணி அகழிக்குள் அலையும் தாப உயிர்களில் ஒன்றிற்கு கொடுத்தனுப்பவே இவள் இசையைத் தூதனுப்புகிறாள். அகழிக்குள் வெண்கற்களாய் படிந்து போன ஆயிரம் சிறுவர்களில் ஒரு சிறுமியின் பால்யத்தை இவ் இசையால் திருப்பிக் கொடுக்க நினைத்திருப்பாள். ஒவ்வொரு முடிவிலும் அவள் உருவாக்கும் இரக்கமற்ற மௌனம் தற்கொலைக்கும் வாழ்வுக்கும் இடையிலான போராட்டம். இந்த இசைத் துணுக்கின் முடிவில் அவள் தற்கொலை செய்துவிடக் கூடுமோ. இதன் முடிவில் நடந்துவிடுமோ. அல்லது இப்போது என்று ஒவ்வொன்றின் முடிவிலும் மூளை நரம்புகள் விறைக்கத்தொடங்கிவிடும். விரல் நுனிகள் உறைந்தது போலாகிவிடும். உசும்பியின் பருத்தி முடியினை கோதியபடியே மரணத்தின் தேவதையை எண்ணிப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்தேன். எந்த இசையின் நடுவிலும் அவள் தன்னுயிரைப் பறித்திருக்கலாம். அல்லது எந்த நோக்கமுமற்று இசையினைத் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம். நிம்மதியாய் உறங்கியிருக்கலாம். எதுவும் தெரியாத சூனியத்தில் நின்று புலம்பிக்கொண்டிருந்தேன். நானும் அவளும் இரு வெவ்வேறு சூன்யத்தில் நின்றோம். அவளைப் பைத்தியம் என்று நானும் நம்புகிறேனா என்ற கேள்வி உயிர்த்திரவம் வற்றிப் போகாமளவு வெப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. இந்த உலகத்தில் மனிதர்கள் யாரும் செய்யாத கொடூரமொன்றையா அவள் செய்திருக்கிறாள். நரகம் விதைக்கப்பட்ட இடுகாட்டின் பதுங்கு குழிகளுக்குள் புகுந்த நீள் உருளைக் குழாய்கள் பார்வையின்றித் தின்று முடித்த ஈரத் தசைகளை விடவா என்னுடையது புனிதமானது. குழந்தைகள் ஆசையில் கடிப்பதில்லையா. அவளுக்கு என்னில் அதீத அன்பு போல. கொஞ்சம் அழுத்தியே கடித்து விட்டாள். அவள் நிம்மதியாக தூங்கியிருப்பாள். இந்த இரவு அத்தனை மாயையும் துடைத்துச் செல்லட்டும். கோடிப்பிணங்களின் தோலையுடுத்தி இரவைத் தன் இமைக்குள் மறைத்து வைத்திருக்கும் ஷேதியானவன் அவனின் நிலக்கீழ் குழிக்குள்

அடங்கிப்போகட்டும். உசும்பி தன்பாரமற்ற வெண்ணிற உடலைப் பெரும் எத்தனத்தோடு திருப்பினாள். நான் கதிரையிலிருந்தவாறே கண்முடினேன். எத்தனை மென்மையானது இக்கதிரை.

உடல் முழுதும் வியர்த்து பனியன் நனைந்திருந்தது. பனிக்குளிர். இருட்டு. எண்ணற்ற வெளவால்கள் குருட்டுச் சண்டையின் பொச்சொலிகள். குற்றரலளவு வண்டி எலிகளின் சரசரப்பு. நாக்கும் குடலும் வறண்டு போயிருந்தது. கணப்பொழுதில் இருளுக்குளிர்ந்த பட்டம் என்னுள் உறைந்தது. ரத்தம் வேகமாக உடல் முழுதும் பீச்சியடித்தது. இடக்கை அசைக்கமுடியாமல் வலித்தது. எழுத்து ருக்கள் போல பதிந்திருந்த அவளின் பற்களின் தடத்தை மேவிப்பார்த்தேன். ஒரு பியானோவின் கட்டை வரிசைபோலத் துருத்தியது. அவற்றிலிருந்து இசை தோன்றியது. தூய செபஸ்டியன் தேவாலய பியானோவின் இசையது. ஒரு சுழலைபோல தாடைகளை உலுப்பிக்கொண்டு வாய்க்குழிற்ங்கியது. மேசையிலிருந்த விளக்கினைப் போட்டு நிறைந்திருந்த செம்புத் தண்ணீரை விழுங்கினேன். நீண்ட குழாயொன்றினூடாக தண்ணீர்த் துளிகள் விழும் ஓசை கேட்டது. அவை வயிற்றில் தெறித்து உச்சி குளிர்ந்து. அடைத்திருந்த காதுகளிரண்டும் உடைகின்ற சவர்கார்க்குமிழியின் மெல்லிய ஒலியோடு திறந்தன. காதுத் துவாரங்களினூடு குளிர்ந்த காற்று தலைக்குட் செல்ல உடல் சிலிர்த்தது. கதிரையிலிருந்து எழுந்து நடக்கத்தொடங்கினேன். ஒரு கணம் மயானமொன்றின் பிணக்கிடங்கை நோக்கி நடப்பதாயும் மறுகணம் பிறந்த குழந்தையை முதன்முதலில் அணைக்கத் தொட்டிலுக்கருகில் நடப்பதாயுமிருந்து. இரண்டாவது நாவலின் நடுப்பகுதிகளில் வருகின்ற ஆதிவாசிகள், தங்களுக்குள் இறந்தவர்களின் சடலங்களைக் காவிக்கொண்டு பதினெட்டு நாட்கள் நத்தையைப்போல ஊர்ந்து சென்று அருகிலோடும் செஞ்சுவான்நதியில் எறிவார்கள். “உலகில் தூரமும் காலமும் கண்பார்வையால் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை; அவர்கள் கிஸ்தான் மலையின் உச்சிக்கு ஒரு நாளிலும் மிகவும் அண்மையிலிருக்கும் ஆற்றுப் படுக்கைக்கு பதினெட்டு நாட்களும் நடந்து செல்பவர்கள்; தூயரம் ஒன்றுதான் காலத்தையும் தூரத்தையும் நிர்ணயிக்கிறது.” என்றார் பிளாக்.

மனமிறுக விறாந்தையிலிருந்த கதிரையில் சாய்ந்தேன். அடிவயிற்றுக்குள் கனவொன்றின் எல்லா விம்பங்களும் வேகமாக உருண்டோடற்றொடங்கின. வண்டியெலிகளின் முகட்டுச்சண்டையைப் போல வயிற்றுக்குள் நினைவுகள் கிடுகிடுக்கத் தொடங்கின. வயிற்றுக்குள்ளேயே நினைவுகள் கருவாகின்றன. மனைவியையும் உசும்பியையும்

நிர்வாணமாகத் தூக்கிக்கொண்டு பன்னிருவர் நடந்து போகிறார்கள். அது நிச்சயமாக பனையோலையில் பின்னியபாடை தான். பழுப்புப்பச்சைநிறப்பாடை. மிக நிதானமாக பின்னப்பட்டதைப் போன்றிருந்தது. வானம் ஊதாவில் கரைந்தது. வெளிச்சமும் இருட்டுமற்ற கருகல் மாலை. வீதிகளற்ற நிலத்தில் கள்ளிப்பூக்கள் நிறைந்து வழிய அவர்களின் சவ ஊர்வலம் நடக்கிறது. ரத்தமுறிய வெண்பட்டு விரித்து அதன் மேல் நடந்து செல்கிறார்கள். ஒவ்வொரு அழுத்தமான பாத அசைவிலும் கம்பளம் மீது ரத்தம் கசிகிறது. மனைவியின் தொய்ந்த மார்புகள் மீது அவளின் கருநிறக் கூந்தல் மறைத்து விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவள் தன் பெண்ணுறுப்பை இரண்டு கைகளாலும் பொத்திப்பிடித்திருக்கிறாள். அவளின் கண்கள் மூடியிருக்கின்றன. கடைவாயோரம் தடித்த ரத்தக்கறை. அவளின் பின்னர் இன்னொரு சிறிய பாடையில் உசும்பி. என் மகளே! - கபிலக் கண்களை அகன்று விரித்தபடி ஊதாநிற வானத்தைப் பார்த்து முணுமுணுத்துக் கிடக்கிறாள் நிர்வாணமாக. பிரண்டு படுக்க எத்தனிக்க விடாதபடி பாடையோடு சேர்த்து கறுப்புத் துணிப்பட்டைகளால் அவளைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அதே இசைதான். மனைவிக்கு பிடித்த இசைக்கலைஞரின் பியானோ இசை. கொடூரமானவனே - இரக்கமற்ற செந்நாயே. என் மனைவியையும் மகளையும் கொல்லவா இத்தனை லாவகமான வேடம் தரித்தாய். அவர்கள் எல்லோருக்கு முன்னரும் கைகளை வானத்தில் விரித்தபடி ஒரு பாதிரியார். நீலமும் ஊதாவும் கலந்த நெஞ்சுப் பட்டியொன்றை வெள்ளைநிற மேலங்கியின் மீது அணிந்திருந்தார். பட்டியின் முன்பக்கம் எண்திசைகளிலும் அலையும் ஏவப்பட்ட உயிர்களின் கூடான எட்டுக் கற்கள் பதிந்திருக்கின்றன. கறுப்புக் கண்ணாடி. கால்களில் விலையுயர்ந்த சப்பாத்து. உள்மடிந்த மூக்கும் சிறிய சிவந்த உதடுகளும். அது கால்தோர் பிளாக் தான். அதே தோடணிந்த காதுகள். பாதிரியார் வேஷத்தில் கால்தோர் பிளாக். அவரருகில் பாய எத்தனிக்கிறேன். யாரோ இழுத்துப்பிடிக்கிறார்கள். வாத்து முட்டைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்ட அந்துப்பூச்சி போல கோதுகளுடன் மோதி மோதி தோற்றுப்போனேன். அவை உசும்பியின் தோலடர்ந்த விரல்கள். கோதுகளின் மேல் நின்று என் எத்தனிப்பைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார் கால்தோர் பிளாக். நக்கல் சிரிப்பு. தன் கடைவாயால் தேவ வசனங்களை முணுமுணுக்கத் தொடங்கினார், “ஆதியிலே வார்த்தை இருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது. அவர் ஆதியிலே தேவனோடிருந்தார். சகலமும் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று; உண்டானதொன்றும் அவராலேயல்லாமல் உண்டாகவில்லை. அவருக்குள் ஜீவன் இருந்தது, அந்த ஜீவன் மனுஷருக்கு ஒளியாயிருந்தது. அந்த ஒளி இருளிலே பிரகாசிக்கிறது; இருளானது அதைப்

பற்றிக்கொள்ளவில்லை. தேவனால் அனுப்பப்பட்ட ஒரு மனுஷன் இருந்தான், அவன் பேர்?, என்னை நோக்கி திரும்பினார் “உசும்பி உசும்பி” என்று பிடிப்பை தளர்த்திக்கொண்டு முழித்துவிட்டேன்.

வியர்த்திருந்த பெனியனை இன்னொரு கதிரைக்குள் கழற்றி வைத்தேன். ஏனிந்தக் கனவு. ஆழமாக மூச்செடுத்துவிட்டேன். என் மனைவியையும் குழந்தையையும் கொல்லவிரும்புகிறேனா. அவர்கள் என்ன செய்தார்கள். அன்று இந்நிலத்தின் மீது மந்திரித்து புதைக்கப்பட்ட காலத்தின் பிண நரகல் என் மனதையும் வீட்டையும் பீடித்துக்கொண்டதா. வீடென்றால் என்ன மனந்தானே. என்னைச்சுற்றி யிருக்கும் கதிரைகளில் சிரித்தபடி ஆறு உயிர்கள். ஒவ்வொன்றும் என்மீதேறி என்னை ஆட்டு விக்கின்றனவா. கடிகாரம் நேரத்தை கொறித்துச் செரிக்கும் சத்தம். அவளைப் பார்க்கவேண்டும். உயிரோடு இருக்கிறாளா. இல்லையா. என் தேவதையே. பல்நிறப்பட்டாம்பூச்சிகளின் இறகாலான தோலுடையவளே. அன்பும் காதலும் நிறைந்த கிரீடம் சூடியவளே. பாழ் நிலத்தின் அரசியே. உணவோடு உயிரையும் ஊற்றித் தருபவளே. அறைக்குள் சென்று அவள் கதவை மூடியபோது உன் முகத்தில் புனிதமான ஒளியொன்றைப் பார்த்தேன். அவளின் காதுகள் அப்போதும் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. எத்தனை மென்மையான பார்வையது. தாளிடாத முன்கதவைப் பார்த்து ஏனிப்படிப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்? குட்டைத் தென்னையிலிருந்து ராவு நேரம் தாளிடாத அந்தப் பத்து வயது சிறுமியின் வீட்டிற்குளிறக்கி அவளின் பஞ்சுத் தலையை தாள்பாழால் அடித்துக் கொன்ற இவ்வூர் கீரீஸ்காரனின் ரத்தம் தான் எனக்குள்ளும். திறந்த தலையுடன் முகம்முழுக்க நீல ரத்தம் வழிய சிறுமி சப்பாணமிட்டிருக்க அவள் முன்னால் புலம்புகிறேன். தாயே என் மனைவியைக் காப்பாயாக. அடுத்த அறையில் மனைவி, கடந்த அறையில் பிள்ளை என்றிருக்க என்ன புலம்புகிறாய் நீ? பைத்தியம் அவளா? நானா? அம்மாளாச்சி தாயே பைத்தியம் நானா நீயா. சுவர்ப்பல்லியொன்று நுளம்பினைப் பசையுள்ள தன் கூர்மையான நாக்கால் சுழற்றி எடுத்து மென்றது. மூக்கை அரிக்கும் அமிலத்தின் வாசம். உசும்பியின் கீறுண்ட கைக்குள் ஊற்றப்பட்ட அதே அமிலத்தின் நெடி. இரண்டு யானைகள் தலைக்கு மேலே ஏறிநிற்பதைப்போல கனம். முகமூடி ஒன்றைத் தொடப்போகும் குழந்தையைப்போல மெதுவாக அவளின் கதவைத் திறந்தேன். அவளின் பிணம். எல்லாச் சடங்குளையும் தனக்குத்தானே முடித்துக் கொண்டு இறந்துபோனாள். கட்டிலில் போர்வையால் கழுத்துவரை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு இறந்துபோயிருக்கிறாள். உசும்பி உன் அம்மா இனியில்லை மகளே. இல்லை - அவளின்

மார்புகள் மேலும் கீழும் அசைகின்றன. கடல் ஆழமாக உள்வாங்கி பின் அலையடிப்பதைப்போல. தலை காத்தாய் மகளே. நுளம்பைத் தின்ற பல்லி செரிமானம் எடுத்தது. அவள் தெளித்த அலையில் அகழி தூர்ந்து. தாள்பாழுக்குள் மறைந்தாள் தலைப்பிளவுண்ட சிறுமி. பெருமூச்சு ஏழுக்கு ஆகாயத்தின் எல்லைவரை சென்று மீண்டு வந்தது. அவளருகில் நடந்தேன். ஈரலிப்பான தரையிலிருந்த கால்கள் சுவற்றுப் பல்லியைப்போல ஒட்டிக்கொண்டன. அதிக பலத்தோடு ஒவ்வொரு அடியாக நகர்த்தினேன். குற்றவுணர்வு. அவளருகில் அணைந்து போக தாய்ப்பால் வாசம் மிதந்தது. மிக அருகாமையில் உற்றுப்பார்த்தேன். மார்பின் மீதிருந்த ஆடை ஈரத்தில் தோய்ந்திருந்தது. அது அவள் ஊட்ட மறுத்த தாய்ப்பால். அதன் வாசம் உள்ளூர இறங்கி குட்டைப் புரட்டியது. பிணவாடை போல் காற்றில் கசிந்தது தாய்ப்பால்தான் என்றறிந்த மாத்திரத்தில் என்னால் கண்ணீர் பெருகுவதை நிறுத்தமுடியாமல் போயிற்று. அருகிற் திறந்திருந்த மடிக்கண்ணியை எடுத்துக்கொண்டு விறாந்தைக்கு வந்துவிட்டேன். கணப்பொழுதில் எல்லாம் நடந்து முடிந்தது.

அவள் கடைசியாக கேட்ட பியானோ இசையினை அழுத்திக் கேட்டேன். கரும்பச்சை வெளி இருட்டுக்குள் சூழ்ந்தது. கேட்பவரின் இதயத்துடிப்பும் இசையின் ஏற்ற இறக்கமும் மேற்பொருந்தியது. கடல் அலைகள் ஒன்றன் மீது ஒன்றாக தாவி வருவதைப்போல ஒவ்வொரு இசைப்பாகும் செவிப்பறையைத் தீண்டியது. வெள்ளை இறகொன்று மிதந்து வந்து என் கண்களிரண்டையும் மூடியது. வெண்திரை ஒன்றிற்குள் கைவிடப்பட்ட குருடனைப்போல நிற்கிறேன். வார்த்தைகள் பறவைகளாய்ப் பறக்கின்றன. எந்தக் கணமும் இடிந்து விழும் நிலையில் கோபுரங்கள் அந்தரிந்து நிற்கின்றன. சம தரையாக எதுவுமே இல்லை. அங்கொன்று இங்கொன்றாய் நிலங்களும் தோன்றி மறைகின்ற கட்டடங்களும். சுவர்ப்பல்லி ராட்ஷச மிருகமாய் பறந்துதிரிகிறது. மேக உருவங்களாய் ப்ளாக்கின் சொற்கள். உசும்பியின் சொற்கள். பொலித்தீன் பைகளைப்போல உருவமற்ற நிழல்கள். அருகிலிருந்த அறையொன்றினுள் பியானோ இசைக்கப்படுகிறது. மரத்தாலான சுவரும் அடைக்கப்படாத ஜன்னல்களும் கொண்ட அறை. முழங்காலளவு பொன்னிற செடிகள் ஊதாப் பூக்களை காவிக்கொண்டு நிற்கின்றன. ஜன்னலுக்கூடாக பியானோவில் அசைகின்ற மெல்லிய விரல்கள் தெரிகின்றன. விரல்களுக்கிடையில் தோல்கள் படர்ந்திருக்கின்றன. நிறைந்த அனுபவமுள்ள நடன மங்கையினைப் போல விரல்கள் கறுப்பு வெள்ளை தாளில் நடமாடின. அறைக்குள் நுழையாமல் ஜன்னலோரம் நின்று செடிகளுக்குள் கால்களை ஊன்றி

பூக்களை ஒவ்வொன்றாக பறித்து முற்றத்தில் எறிந்து இசைக்கு வாழ்த்துக்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய் என நீ அறிவாயா. உன் மனைவியை பைத்தியம் என்று சொல்கிறார்கள் வைத்தியர்கள். அவள் மரணத்தின் இரவொன்றை கடந்திருக்கிறாள். நீ இசைக்கு பூக்களை அர்ப்பணம் செய்துகொண்டிருக்கிறாய். மூடனே. இசையின் தடிப்பு குறையத்தொடங்கியது. மெதுவாக முணுமுணுக்கும் சத்தம், நுளம்பொன்று காதின் அருகில் கீச்சிடுவதைப்போல. இசை முழுமையாக குறைந்து வார்த்தைகள் கேட்கத் தொடங்கின. அது மனைவியின் குரல். ரத்தம் உறைந்த பற்களை மோதிக்கொண்டு எழுந்துவரும் சொற்களில் என் வாடை. அவளின் குரலில் வசனங்கள் வரவில்லை. எழுத்துக்களும் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் வந்து கொண்டேயிருந்தன. அவை என் காதுகளில் மோதி வானத்தில் பறந்துகொண்டிருக்கின்ற ஆயிரம் வார்த்தைகள் கட்டிய பறவை ஒன்றோடு கலந்து போயின. வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றாக உள்வாங்கிக்கொண்டிருந்தேன். அகப்படாத வார்த்தைகளை எட்டிப்பிடிக்க முயன்றேன், பொன்னிற செடிகள் விடுவதாயில்லை. அத்தனை வேகமாய் வார்த்தைகள் எதையும் நான் கிரகித்துக்கொண்டதில்லை. மூட்டை அரிசியினை வாய்க்குள் திணித்ததைப்போன்று உணர்ந்தேன். எதையும் ஒழுங்கப்படுத்த முடியவில்லை. ஆனால் உள்வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். பைத்துஸ், மெல்லிகி, போரம்பி, கிராக்கி, வரசித், இல்துடோ, உசும்பி, உசும்பி, உசும்பி, உசும்பி வீறிட்டு அழும் சத்தம் இடையில் புகுந்தது. வெண்திரை மறைய பியானோ இசையின் மேல் உசும்பியின் அழுகை கேட்டது. கடலளவு தூரம் அவள் கத்தி அழுதாள். என்னால் எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை, எந்த எழுத்தாளராலும் தன்பிரதிக்குள் கேட்கும் அழுகுரலுக்கு எழுந்திருக்கவே முடியாது. உடம்பினை உந்தி எழுந்திருக்க முயற்சி செய்தேன், மீண்டும் ஆழமொன்றிக்குள் வீழ்வதைப்போலவே உணர்ந்தேன். தலை சுற்றியது. இரும்பொன்றால் ஆண்குறியில் பலத்த அடிவிழுந்ததைப்போல சுருண்டேன். காலச்சுருளுக்குள் எல்லா எழுத்துக்களின் மீதும் ஊற்றப்படும் பாழ் திரவம் என் மீதும் தெறித்தது. என்னால் பார்க்க முடிந்தது. இடக்கண் தெரிந்தது. அந்த சுவர்ப் பல்லி அழுகுரல் கேட்கும் திசையில் திரும்பி பார்த்துக்கொண்டே நின்றது. அவற்றின் கண்களில் என் தாயின் ஈரம்..

அறைக்கதவு பளாரென்று திறக்க கண்களைக் குருடாக்குமளவு வெள்ளொளி பாவியது. ஒரு சொட்டு தேநீர் நுனிநாக்கில் சுவைத்தது. என் தேவதை ஒளிக்குளிருந்து விரைந்து வந்தாள். ஊற்றிலிருந்து

சீறும் அருவியைப்போல என் உடலின் மேல் வழிந்து உசும்பியிடம் ஓடினாள். சுவரப்பல்லி சிரித்தது. காலம் நத்தைச்சுரியம் நெடுக பூக்கத்தொடங்கியது. அவள் காலடித் தடமெங்கும் வெண்படிகமாய் தாய்ப்பால்.

காலத்தின் பெண்குருதி அனைத்தும் உறைந்துபோன வெண்திட்டூக்கள். அவை அசைந்து விரிந்து எழுத்துக்களாயின. இப்பிரதி இத்தோடு முடியட்டும் காலமே.

தமிழ்ப் பழமொழிகள்

தமிழின் செம்மொழித் தகைமையை அறுதிப்படுத்தும் செவ்வியல் இலக்கியங்களின் தொகுப்பு, பதிப்பு முயற்சிகளும் பல்வேறு துறைசார் ஆய்வு மற்றும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் அதனோடியைந்த அறிவியக்கமும் முனைப்பாகத் தொழிற்பட்ட காலப்பகுதியாக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு விளங்கியது.

மேலைத்தேய மிசனரிமார்களின் பணியும் உயர்கல்வி நிறுவனங்களின் உருவாக்கமும் புதிய சிந்தனைகளின் அறிமுகமும் தமிழ் நவீனமயமாக்கத்தின் அடிப்படையான காரணிகளாகின. ஒப்பீட்டளவில் தமிழகத்தை விட அதிகளவில் இவ்வாய்ப்பைப் பெற்ற ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் இவ்விடயத்தில் கணிசமாகவும் முனைப்புடனும் இயங்கினார்கள். அகராதிகள், தொகுப்புகள், ஆய்வுகள் என்பவற்றில் முன்னோடியான நூல்களை தம் மாணவப் பரம்பையினரோடு ஐரோப்பிய மிசனரிமார்கள் உருவாக்கினார்கள். “பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்தவர்களுடையது” என்று தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பித்துக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

ஆயினும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் தசாப்தங்களிலிருந்து ஈழத்துத் தமிழறிஞர்களையும் அவர்களின் பங்களிப்புகளையும் ஈழத்திலெழுந்த முன்னோடி முயற்சிகளையும் கவனத்திற் கொள்ளாத போக்கு நிலைபெறத் தொடங்கிற்று. தமிழ் இலக்கிய, அறிவுருவாக்கச் செயன்முறைகளின் மையமாகத் தமிழகத்தை மாற்றுவதற்கு இப்போக்கு பேருதவியாக அமைந்தது.

இதன் தொடர்ச்சியாக சமகாலத்தில் தமிழின் நவீன மயமாக்கம் தொடர்பான உரையாடல்களிலும் அதற்கு அடிப்படையான மீள்பதிப்புகளிலும் ஈழத்தவர்களின் நூல்களும் ஈழத்து முன்னோடி முயற்சிகளும் தவிர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. இத்தகைய நிலையில் ஈழத்திலே அரசு திணைக்களங்கள் சார்ந்து செய்யப்படுகின்ற தமிழ் மீள்பதிப்பு முயற்சிகள் முக்கியம் பெறுகின்றன. இலங்கை இந்துக்கலாசார திணைக்களம், வட மாகாண பண்பாட்டு அலுவல்கள்

திணைக்களம் என்பவை சமீபகாலங்களில் இவற்றில் முக்கிய பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றன.

மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அத்தகையதோர் மீள்பதிப்பாக, அண்மையில் தமிழின் முதலாவது “பழமொழிகளின்” தொகுப்பு மீள்பதிப்புச் செய்யப்பட்டது. தமிழ் உயர்கல்வித்துறையில் பெரும் செல்வாக்கு செலுத்திய வண.பெர்சிவல் பாதிரியாரால் யாழ்ப்பாணப் பதிப்பாக 1843 இல் ‘திருட்டாந்த சங்கிரகம்’ or A Collection of Proverbs in Tamil with their Translation in English என்று வெளிவந்த தமிழ்ப் பழமொழிகளின் தொகுப்பே பின்னர், அவர் சென்னை சென்ற பொழுது 1874 இல் விரிவுபடுத்தி சென்னைப் பதிப்பாக Tamil Proverbs with their English Translation என்று வெளிவந்தது. பின்வந்த எல்லாப் பதிப்புகளாகவும் சென்னைப் பதிப்பே மீண்டும் மீண்டும் மீள்பதிப்புச் செய்யப்பட்டன.

1843, 1874ஆகிய இரு பதிப்புகளையும் இணைத்து, ஒன்றிணைந்த பதிப்பாக ‘பெர்சிவல் பாதிரியாரால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட தமிழ்ப் பழமொழிகள்’ எனும் தலைப்பில் அகராதியியல் அறிஞர் விருபாகுமரேசன், மற்றும் கலாசார உத்தியோகத்தர் திரு.அ. சிவஞானசீலன் ஆகியோரால் புதிய பதிப்பியல் உத்திகளோடு நேர்த்தியாகவும் சீர்மையாகவும் மீள்பதிப்பு செய்யப்பட்டு வடமாகாண பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

அண்மைக்காலங்களில் பெரிதும் வெளியில் பேசப்படாத மூலத்தகவல்களைக் கவனத்தில் கொள்ளும் விதமாக இத்தொகுப்பில் பெர்சிவல் பாதிரியாரின் இரண்டு முன்னுரைகளும், தமிழ் பழமொழித்தொகுப்பு பற்றிய பதிப்புமுறை வரலாறும் இடம்பெற்றுள்ளன. தமிழில் பெரியளவில் கவனிக்கப்படாத துறைகளில் ஒன்றான அகராதியியல் பற்றிய தெளிவோடு தொகுக்கப்பட்டுள்ள இந்த மீள்பதிப்பு அகராதியியல் மற்றும் மொழியியல் துறைகளுக்கு புதுவெளிச்சம் பாய்ச்சுகின்றது.

■ வரலாற்றுப்பேராசிரியர் பேர்ட்டறம் பஸ்தியாம்பிள்ளை

வடக்கின் ராஜா பேர்சிவல் ஆக்லண்ட் டைக்

1930 ஆம் ஆண்டு பிறந்தவரான பஸ்தியாம்பிள்ளை அவர்கள் 1953-57 காலத்தில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் வரலாற்றைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்று பட்டம் பெற்றார். பட்டப்படிப்பின் பின்பு திருகோணமலையில் விவசாயத்திணைக்களத்தில் நிர்வாக உத்தியோகத்தராக ஏறக்குறைய ஓராண்டுகாலம், பணியாற்றிய பின்னர் 1958 ஜனவரி முதல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உதவி விரிவுரையாளராக இணைந்து கொண்டார்.

இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் (1961-63) கற்று எம். ஏ பட்டமும், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஆய்வேட்டைச் சமர்ப்பித்து (1978) கலாநிதிப்பட்டத்தையும் இவர் பெற்றுக்கொண்டார். யாழ்ப்பாணம் சென்ற. பற்றிக்ஸ் கல்லூரி, திருகோணமலை சென்ற. யோசங்கல்லூரி ஆகியவற்றில் இளமைக்கல்வியைப் பெற்ற பஸ்தியாம்பிள்ளை ஆங்கிலமொழி வழியே கல்வி கற்றபடியாலும், தமிழை அக்காலத்தில் முறைப்படி கற்பிக்காததாலும் தமக்கு தமிழறிவு குறைவாகவே இருந்தது என ஒரு கட்டுரையில் கவலைவெளியிட்டு இருந்தார். இளமையில் ஆங்கில இலக்கியங்களையும், பத்துறை நூல்களையும் ஆர்வத்துடன் படித்த பேராசிரியர் சிறந்த புலமையாளராக விளங்கி, பேராதனை, கொழும்பு ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களில் உயர்பதவிகளை வகித்தார்.

ஆளுனர் வில்லியம் கிரகரி (1872-1877) பேர்சிவல் ஆர்க்லண்ட் டைக் வடமாகாண அரசாங்க அதிபர்(1829-1867) என்பன இவர் முறையே எம். ஏ, கலாநிதிப்பட்டப் படிப்புக்காக மேற்கொண்ட ஆய்வுகளாகும். இவரது ஆய்வுத்தேவைக்காக இவரால் புரட்டிப் பார்க்கப்படாத, பரிசீலனை செய்யப்படாத பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஆவணங்கள் எனப்படுபவை

அரிதாகவே இருக்கும். தாம் திரட்டிய தகவல்களைப் பயன்படுத்தி நூறிற்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளை எழுதி இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் சர்வதேச நாடுகளிலும் வெளிவந்துகொண்டிருந்த பருவ இதழ்களில் இவர் பிரசுரித்து வந்தார். வடபகுதியின் பொருளாதார சமூக வரலாற்றின் பல்வேறு அம்சங்களையும் இவர் ஆராய்ந்து கட்டுரைகளை எழுதினார்.

வடபகுதியின் விவசாயம், நீர்ப்பாசனம், உப்புக் கைத் தொழில், மன்னாரில் முத்துக்குளிப்பு, வடபகுதியின் புகையிலை உற்பத்தியும் ஏற்றுமதியும் ஆகிய விடயங்கள் பற்றிய இவரது ஆய்வுகள் தமிழுலகால் அறிப்படாது இருந்து வருவது கவலைக்குரியது.

மலேசியா, சென்னை, மதுரை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளில் ஆய்வுக்கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்ததோடு அம்மாநாடுகள் சிறுப்புற நடைபெற தமது ஒத்துழைப்பைப் பேராசிரியர் வழங்கினார். மட்டக்களப்பு, முல்லைத்தீவு ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற பிராந்திய மாநாடுகளிலும் இவர் பங்குபற்றி ஆய்வுக்கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்தார். "NORTH CEYLON(SRILANKA IN THE 19TH CENTURY)" என்னும் நூல், அதன் தலைப்பு குறிப்பால் உணர்த்துவது போல் 1972 ஆண்டுக்கு முந்திய காலத்தில் எழுதப்பட்டது. 2006 ஆம் ஆண்டிலேயே இது நூல்வடிவம் பெற்றது. இந்நூல் வெளியாகிய சில ஆண்டுகளின் பின்னர் பேராசிரியர் காலமானார்.

ஆங்கில மூலம் - பேராசிரியர் பேர்ட்டறம் பஸ்தியாம்பிள்ளை

தழுவல் - க. சண்முகலிங்கம்

பிரித்தானியரின் காலனி ஆட்சிக்காலத்தில் வடமாகணத்தில் முதலாவது அரசாங்க அதிபராக நியமனம் பெற்றவர் பேர்சிவல் ஆக்லண்ட் டைக் என்பவர். இவர் இலங்கைச் சிவில் சேவை உத்தியோகத்தராக நியமனம் பெற்று 1822 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்தார். 1824 ஜனவரி 18 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்தில் உதவிகலக்டர் பதவியினை டைக் பொறுப்பேற்றார். இரண்டு குறுங்கால இடைவெளிகளில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே இவர் கடமையாற்றினார். இக்குறுங்காலம் தவிர்ந்த மிகுதி வாழ்நாட்காலம் முழுவதையும், 1867 இல் இறக்கும் வரை, யாழ்ப்பாணத்திலேயே டைக் கழித்தார்.

பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சியின் தொடக்க காலத்துச் சிவில் சேவை அதிகாரிகளில் ஒருவரான டைக், ஒரு சர்வாதிகாரி போன்றே செயற்பட்டார். ஆயினும், அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை நுணுகிப்பார்க்கும் போது டைக் பரந்த உள்ளம் படைத்த ஒருவராகவே காணப்படுகிறார். யாழ்ப்பாணத்தின் மக்கள் மீது பற்றும், அதன் முன்னேற்றத்தின் மீது அக்கறையும் கொண்டவராய் அர்ப்பணிப்புடன் உழைத்த செயல்வீரனாகவும் இவர் விளங்கினார். “வடக்கின் ராஜா” (Raja of the north) என்ற அடைமொழி டைக்கிற்குக்கிடைத்த மதிப்பையும் புகழையும் காட்டுவது. யாழ்ப்பாணத்து மக்களால் ஒரு அரசரைப்போன்றே மதிக்கப்பட்ட டைக் பற்றி வாய்மொழியில் கதைகள் பல யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் மத்தியில் நீண்டகாலம் உலவின. இக்கதைகள் இன்றைய சந்ததியினால் மறக்கப்பட்டபோதும் டைக் என்ற பெயர் யாழ்ப்பாணத்தவர் மனதில் அழியாமல் நிலைத்துவிட்டது.

பேர்சிவல் ஆர்க்லண்ட் டைக் பற்றிய விரிவான வாழ்க்கை வரலாற்றுக் கட்டுரை ஒன்றை வரலாற்றுப் பேராசிரியரான பேர்ட்டர்ம் பஸ்தியாம்பிள்ளை எழுதியுள்ளார். அவரின் ஆக்கமான NORTH CEYLON(SRILANKA IN THE 19TH CENTURY) என்ற நூலின் முதலாவது அத்தியாயமாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. (இந்நூல் கொடகே பதிப்பகத் தால் 2006 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது) பஸ்தியாம்பிள்ளை அவர்களின் கட்டுரையில் உள்ள கருத்துக்களைத் தொகுத்துக் கூறுவதாகவும், அவரது கட்டுரையின் அறிமுகமாகவும் எனது இக்கட்டுரை அமைகிறது.

வடபகுதியினதும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தினதும், வன்னி மாவட்டங்களினதும் சமூக வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதில் வேட்கை மிகுந்துள்ள இக்கால கட்டத்தில் பேராசிரியரின் “சு19ஆம் நூற்றாண்டில் வட இலங்கை” எனும் நூல் போற்றத்தக்க அறிவியல் அறுவடை என்றே கூறலாம்.

கவர்ச்சி மிக்க ஆளுமையுடையவராக விளங்கிய டைக் பற்றி ஆதாரபூர்வமான தகவல்கள் போதியளவு இல்லை எனப் பேராசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். தனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட மக்களிடமிருந்து தனிமைப்பட்டும், ஒதுங்கியும் டைக் வாழ்ந்தார். இதனால் அவரை அணுகி அவரோடு நெருக்கமாகப்பழகும் வாய்ப்பு எவருக்கும் கிடைக்கவில்லை. அவரோடு பேசவும் பழகவும் யாவரும் அச்சம் கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். இதனால் அவரைப்பற்றிய தகவல்கள் போதியளவு கிடைக்கவில்லை என்றும் பேராசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

டைக்கின் உத்தியோக வாழ்க்கை

இங்கிலாந்தின் டெவன் பகுதில் கடலோடிகளான குடும்பத்தவர்களின் பரம்பரையில் டைக் தோன்றினார். அவரது தந்தை சேர். தோமஸ் ஆக்லண்ட் டைக் ஆவார், அவரது தாயும் டெவன் பகுதியைச் சேர்ந்தவரே. டைக்கின் பெற்றோரது திருமணம் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்தது. டைக் பிரித்தானியக் கடற்படையில் சேர்ந்து பணி செய்துவந்தார். ஒரு தடவை இலங்கை நோக்கிப்பயணித்த கப்பலில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த போது திருமதி ஹோக்கிங்ஸ் என்பவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றிய வில்லியம். உ. துவைனம் என்பவரின் தாயாரே திருமதி.உ.ஹோக்கிங்ஸ் ஆவார். டைக் இலங்கையின் சிவில் சேவையில் சேர்ந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற ஆலோசனையைக் கூறிய ஹோக்கிங்ஸ் அவர் அச்சேவையில் சேர்ந்துகொள்வதற்கான தூண்டுதலை வழங்கினார். 1824 -1831 ஆம் ஆண்டுக்காலத்தில் இலங்கையில் ஆளுனராக எட்வாட் பார்ண்ஸ் கடமையாற்றிய காலத்தில் டைக் 1824 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் பதவியேற்றார். ஆயினும் அவர் சிவில் சேவையில் சேர்ந்து கொண்ட ஆண்டு 1822 ஆகும். 1824 இல் இவர் ஏற்றுக்கொண்ட முதற்பதவி உதவிக் கலெக்டர் என்பதாகும். 1825 இல் அங்கு வரி உத்தியோகத் தராகவும், மஜிஸ்ட்ரேட் ஆகவும் கடமையாற்றினார். 1827-1829 வரை திருகோணமலையில் மாகாண நீதிபதியாகவும் கலெக்டராகவும் கடைமையாற்றிவிட்டு டைக் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் சென்றார்.1829 முதல் 1843 வரை தொடர்ச்சியாக யாழ்ப்பாணத்திலேயே கடமையாற்றிய டைக் 1843 ஆம் ஆண்டில் கொழும்பில் கணக்காளர் நாயகமும் வருமானக் கட்டுப்பாட்டாளர் என்ற பதவிக்கு பதில்கடமை பார்ப்பவராக நியமிக்கப்பட்டார். டைக் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வேறிடம் சென்று கடமையாற்றுவதை விரும்பவில்லை. கொழும்பில் அவர் வகித்த பதவி மிகுந்த மதிப்பு வாய்ந்த உயர்பதவியாக இருந்த போதும், அவர்யாழ்ப்பாணத்தில்

கடமையாற்றுவதையே விரும்பினார். குறுகியகாலம் கணக்காளர் நாயகம் பதவியில் இருந்துவிட்டு டைக் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினார். கணக்காளர் நாயகம் பதவியில் குறுகிய காலமே சேவையாற்றியபோதிலும் திறம்படச் சேவையாற்றித் தம்மதிப்பை அவர் உயர்த்திக்கொண்டார். டைக் எல்லாமாக நாற்பத்திநான்கு ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாணத் தில் வேலை செய்தார். இவற்றுள் 38 ஆண்டுகள் அரசாங்க அதிபர் பதவியில் கழிந்தது. மிகுதி ஆறு ஆண்டுகள் உதவிக்கலக்டர் பதவி, வெளியிடங்களில் வேலையென்று கழிந்தன. இலங்கையின் நிர்வாகத்துறை வரலாற்றில் நீண்டகாலம் ஓரிடத்தில் சேவையாற்றியவர் என்ற தனிச்சிறப்பு டைக்கிற்கே உரியதென்றால் மிகையாகாது.

சர்வாதிகாரி டைக்

டைக்கிற்குப் பயந்தது போல் வேறு எந்த அரசாங்க அதிபருக்கும் மக்கள் (உத்தியோகத்தர்களும்) பயந்தது கிடையாது என ஒரு ஆவணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “டைக் வடக்கின் ராஜாவாகவே இருந்தார். வடக்கின் மக்களும் தமது அரசனாகவே அவரை மதித்துப்போற்றினர்” என்றும் குறித்த ஆவணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது எவ்வாறு சாத்தியமானது என்பது ஆச்சரியம் தருவதாக இருக்கலாம்.

டைக் கடுமை மிக்கவராக நடந்துகொண்ட போதும் படிப்பறிவற்றவர்களும், ஏழைகளுமான யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் டைக்கின் ஆளுகையின் கீழ்தாம் பாதுகாப்பாகவே இருப்பதை உணர்ந்தனர் என்று கூறலாம். அத்தோடு போர்த்துக்கீசரதும் டச்சுக் காரரதும் ஆட்சியோடு ஒப்பிடும்போது பிரித்தானியர் ஆட்சியில் மக்கள் ஓரளவு நின்மதியுடன் மூச்சுவிடக் கூடியதாகவிருந்தது. அவர்களது கூட்டுமனதில் கடந்தகாலம் பற்றிய நினைவுகள் ஆழப்பதிந்திருந்தன. சர்வாதிகாரியாக இருந்தபோதும் நீதியும் இரக்கமும் மிகுந்த சர்வாதிகாரியான (BENEVOLENT DICTATOR) டைக்கை மக்கள் விரும்பியதில் ஆச்சரியமில்லை.

துவைனம் காலமும் டைக் காலமும்

1867 இல் டைக் இறந்தபின்னர் துவைனம் (Twynam) இரண்டு ஆண்டு இடைவெளியின் பின்னர் 1869 முதல் 1895 வரை யாழ்ப்பாணத்தின் அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றினார். இருபத்தியாறு ஆண்டுகளாகப் பதவிவகித்த துவைனமும் நீண்டகாலம் பதவி வகித்த ஒருவரே. இவரும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களால் நினைவு கொள்ளப்படும் ஒருவரே என பேராசிரியர் பஸ்தியாம்பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார்.

1867 இல் டைக் இறப்பதற்கு முன்னர் நோய்வாய்ப்பட்டு இருந்தார். தமது நோய் மோசமடையாலாம் என்று அவரது உள்நுணர்வு அவருக்கு உணர்த்தியதனால்

போலும், அவர் மன்னாரில் கடமையாற்றிய துவைனம் அவர்களை யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருவித்து தமது உதவியாளராக வைத்திருந்தார். 1869 முதல் அரசாங்க அதிபர் பதவியை ஏற்ற துவைனம் காலத்தை டைக் காலத்திலிருந்து வேறுபடுத்திக்காட்டும் வரலாற்றுக்காரணிகளை பஸ்தியாம்பிள்ளை சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

சட்டசபையில் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிரதிநிதித்து வப்படுத்தியவர்கள் டைக் காலத்தின் பின்னர் யாழ்ப்பாண மக்களின் நலன்கள் பற்றிக் குரல் கொடுப்பவர்களாக இருந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்தின் பத்திரிகைகள் முன்னரைப்போல் அல்லாமல் மக்களைப் பாதிக்கும் பொதுப்பிரச்சினைகள் பற்றி வெளிப்படையாக விமர்சனம் செய்ய ஆரம்பித்தன.

டைக் காலத்தின் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் படித்தவர்களின் எண்ணிக்கை பலமடங்கு அதிகரித்தது. மக்களின் விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டிருந்தது.

டைக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் பிறபகுதிகளில் இருந்து தனிமைப்பட்டிருந்தது. கொழும்பின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து டைக் சுதந்திரமாக இயங்க முடிந்தது. துவைனம் காலத்தில் போக்குவரத்தும் தொடர்பாடலும் மேம்பட்டன.

டைக், துவைனம் என்ற இரு தனிநபர்களின் ஆளுமை இயல்புகளை யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாற்றுப்பின்புலமும் சமூகக் கட்டமைப்பும் (BROADER SOCIAL STRUCTURE) என்னும் பகைப்புலத்தில் நோக்குதல்வேண்டும். டைக் வடக்கின் ராஜாவாக திகழ்ந்ததில் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் அரசாங்கம் என்றால்....

“யாழ்ப்பாணத்தில் அரசாங்கம் என்றால் டைக் என்பதே பொருள்” என்று பல்லாண்டுகள் கழிந்தபின் 1906 இல் ஒரு எழுத்தாளர் குறிப்பிட்டார். “டைக் வீதியால் ராஜகம்பீரத்துடன் பயணிப்பார். மிகவும் துணிச்சல் மிகுந்த இளைஞன் கூட அப்போது ஒதுங்கி நின்று மலைப்போடு பார்த்து நிற்பான். டைக் வடமாகாணத்தின் தூரப்பகுதிகளுக்கு வருகை தருகிறார் என்று கேள்விப்பட்டதும் அவரது வருகை அச்சத்தோடு நோக்கப்படும். ஆயினும் அவர் வந்து போனதும் அவரது வருகை பற்றிய நினைவுகளை மக்கள் நீண்டகாலம் மனதில் பதியவைத்துப் போற்றினர். உள்ளூர் விவகாரங்களில் டைக் காட்டிய ஆழ்ந்த அக்கறையும் மக்களின் நலன்கள் மீது அவருக்கிருந்த அக்கறையும், பிறரால் வடமாகாணத்தின் நலன்களுக்கு எதிரான கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டபோது டைக் துணிச்சலோடு எதிர்த்து நின்றமையும் அவரது மதிப்பை

உயர்த்தின”.

இன்றைய அநுராதபுர மாவட்டம் முன்பு “நுவரகலாவிய” என அழைக்கப்பட்டது. நுவரகலாவிய வடமாகாண அரசாங்க அதிபரின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பகுதியாகவே டைக் காலத்தில் இருந்தது. தூர மாவட்டங்களான வன்னிக்கு டைக் உத்தியோகக்கடமைக்களுக்காகச் செல்லும் போது குதிரைகள், மாடுகள் என்பனவும் மாட்டு வண்டிகளும் ஒரு நிரையாக அவருடன் பயணிக்கும். பல்லக்குகளும் உடன் கொண்டுசெல்லப்படும். பெட்டிபடுக்கைகள், தங்கியிருப்பதற்கான கூடாரங்களை அமைப்பதற்கான கூடாரத்துணிகள், கருவிகள் என்பனவும் வண்டிகளில் எடுத்துச் செல்லப்படும். தீப்பந்தம் ஏந்துவோர், தூதர்கள், வண்டிக்காரர்கள், சிப்பந்திகளென ஒரு பட்டாளம் அவருடன் செல்லும். அக்காலத்தில் நீ திபதிப் பதவியில் இருந்தவரான யோசப் கிளிநியர் டைக்கின் வன்னிப்பயணக்காட்சியைத் தாம் நேரில் கண்டவாறு விபரித்துக்கூறும் போது “டைக் வடக்கின் ராஜா” என்றே வியப்புடன் கூறுகிறார்.

தோமஸ் ஸ்கின்னர் இலங்கையில் வீதிகளை அமைத்துப் போக்குவரத்தை மேம்படுத்திய முன்னோடி. 1848 ஆம் ஆண்டு கண்டிக்கலகத்தின் பின், பிரித்தானியப் பொதுமக்கள்சபையின் (HOUSE OF COMMONS) தெரிவுக்குழுவின் பரிசீலனைக்கு தோமஸ் ஸ்கின்னர் தயாரித்த அறிக்கை ஒன்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. ஸ்கின்னர் அக்காலத்தைய அரசாங்க அதிபர்கள் (ஏஜண்டர்கள்) அவர்களது உதவியாளர்கள் பற்றி நல்லபிப்பிராயம் கொண்டவராக இருக்கவில்லை. “வடமாகாணத்தைப் பொறுத்தவரை எமக்கு நல்ல முன்மாதிரியான உதாரணமுள்ளது. நல்ல ஏஜண்டு ஒருவரின் செல்வாக்கால் மாகாணத்தின் எல்லா மக்களும் எல்லாப்பகுதிகளும் பயனடையும் வகையிலான முன்னேற்றம் ஏற்படலாம், ஒருதனிநபரின் தாக்கத்தால் இதனை அடைதல் முடியும் என்பதற்கான உதாரணம் இது” என்று தோமஸ் ஸ்கின்னரின் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. வட மாகாணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பொதுக் கட்டுமான வேலைகளின் முகாமைத்துவம் தொடர்பாக தோமஸ் ஸ்கின்னருடன் டைக் மோதலில் ஈடுபட்டார். அவரோடு டைக்கிற்குச் சச்சரவுகள் இருந்தன. அவ்வாறு இருந்தும் டைக் பற்றி ஸ்கின்னர் வழங்கிய நற்சாட்சி பெறுமதிவாய்ந்த ஒன்றாகும்.

ஹென்றி வாட் என்ற ஆளுனர் (1855-1860) கொழும்பில் கடமையாற்றியபின் இங்கிலாந்து திரும்பி அங்கே குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசியாக கடமையாற்றிய அன்ஸ் ரூதர் (Anst Ruther) என்போரும் டைக் பற்றிப் புகழ்ந்து எழுதியுள்ளனர். இவை பற்றி பஸ்தியாம்பிள்ளை கூறியிருப்பனவற்றை

விரிவஞ்சித் தவிர்த்துள்ளோம்.

இலங்கையில் காலனிய ஆட்சிக்காலத்தில் ஐரோப்பிய தோட்ட முதலாளிகளும், வர்த்தகர்களும் மிகுந்த செல்வாக்குடையவர்களாய் அதிகாரிகள் மூலம் தம் அலுவல்களை நிறைவேற்றிவந்தனர். யாழ்ப்பாணத்திற்கு அவ்வப்போது வருகைதந்த தோட்ட முதலாளிகளும் வர்த்தகர்களுமான ஐரோப்பியர்கள் டைக் அகங்காரம் பிடித்தவர் என்றும், நயமற்ற நடத்தை உடையவர் என்றும் குறைகூறினர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன என, பேராசிரியர் பஸ்தியாம்பிள்ளை கூறியுள்ளார்.

19 ஆம் நூற்றாண்டில் வடமாகாணம் தன் சுயத்துவத்தை இழந்து மத்தியின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட சார்புமண்டலமாக மாறிக்கொண்டிருந்தது. அவ்வேளை மத்தியின் தலையீடுகளை எதிர்த்து நின்று வடமாகாண மக்களின் நலன்களை முதன்மைப்படுத்திய காலனிய அதிகாரியாக பேர்சிவல் ஆர்க்லண்ட் டைக் விளங்கினார். அவரின் நீண்ட ஆட்சிக்காலம் வடபகுதியினதும் யாழ்ப்பாணத் தினதும் வரலாற்றில் தனித்துவம் மிக்கது.

மீள் கணம்

நீர் வளர்த்திய காடு; நீர்ப்பாம்புகளின் நெளிவுடல்;
கடலின் நடுமையத்தில் ஒரு புள்ளி தீவு
தாகத்திற்காய் நீர் சொட்டும் விழி மையம்;
கனவின் குருதி நிறம் வானம்
அன்பை தரும் உன் அலைவறுதல்
மலர்த்திப் பார்க்கிறது உன் கண் முதல் பூவை, கண் வெட்டாமல்
யாரைப் பார்க்குமோ உயிர்
நிகழ்கணத்தில் நீ வந்தாய் அதன் வெம்மை உறிஞ்சி
கதகதக்கின்றதா குளிர்காலம்;
புள்ளினங்கள் பூக்கும் வறண்ட மரம்; சலசலத்து உதிரும் சிறகுகள் நிலத்தை மூடும்.
அங்கிருந்து நீ வருவாயா
எல்லாம் உறங்கியபின்னும் பஞ்சைப்போல் இருக்குமே ஒரு சிறகு
அது உயிர்த்து
காற்றின் அடிப்பில் மோதி கழறும் முகம், தெளிந்த பின்
நீ வருவாயா அங்கிருந்து

■ ஆதி பார்த்திபன்

உன்னை இழந்த கோடை -2

நிர்வாண வெயில்: வெம்மை போர்த்திய தசைகள்

உன்னில் இருந்து பிரியும் நிழல் என்பேன் என் காதல் ;

உடல் சுடும் கோடையில் பிரியாதே வியர்வை மழை :

அன்பின் தீயை உனது மந்திரக்கையால் மறுபடி உருவாக்கு, படிகமென

உறையும் உதடுகள் ஈரம் குறையாத இருதயம் மழை மணக்கும் ஞாபகங்கள் உண்டா

தருக தருக பேரன்பே

இக் கோடையில்

குளிர் மணக்கும் சுவாசம் உனது மூச்சில் எனது தனிமையில் உண்டா

தருக தருக பேரன்பே

இக் கோடையில்

மழை போர்த்தும் பசியக்காடு போக வெளியில் வீசி விளையாடும் சுழல் நீர் நீ

மறந்தும் மறுக்காத கடல்

பெருங்காட்டில் எனை நீ கைவிட்டு சென்ற சர்ப்ப வளைவுப் பாதை

பிரிவில் ஏற்க மறுத்தோமே கண்ணீர்த் துளிகள்

இத் தனிமையில் தருக தருக பேரன்பே

ஞாபகத்தில் நீ விட்டுச் சென்ற கோடை விதி தானே

மீண்டும் அடைவதோ புதை மணல் மேடு

கால்கள் புதையத் தகிக்கும் இக் கோடை.

யாழ்.புத்தகத்திருவிழா

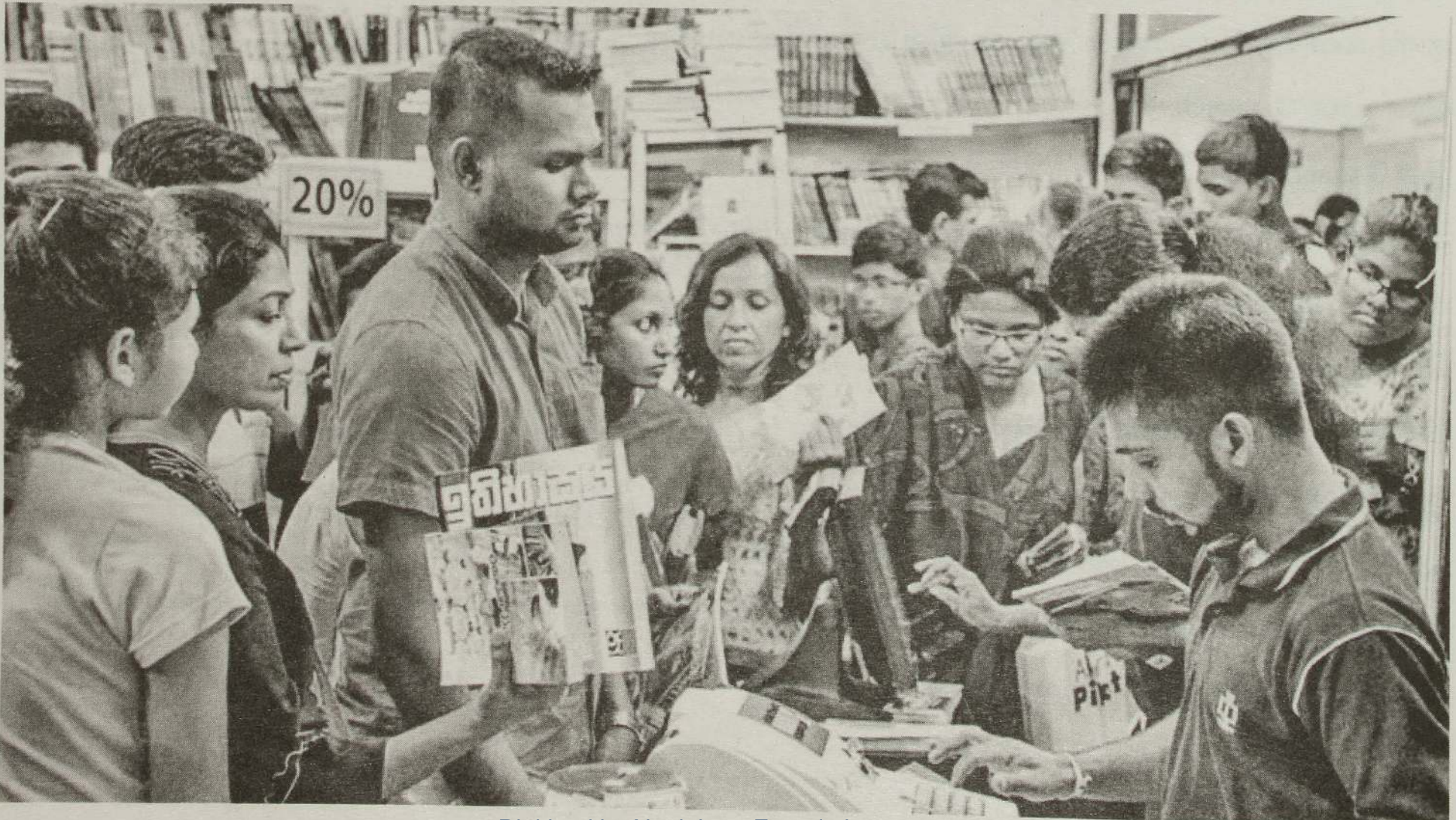
வீரசிங்கம் மண்டபத்தடிக்குப் போகும்பொழுதே “ஆஹா நான் நினைச்சதைவிட பெரிசா இருக்கும் போல” என்றுதான் உள்ளே நுழைந்தேன் மினக்கெட்டிருக்கிறார்கள்! மண்டபத்துக்கு உள்ளே உடனடியாக எனக்குத்தெரிஞ்ச விசயம் புத்தகத் திருவிழாவுக்கான இடம் போதாது அல்லது கடைகள் அமைக்கப்பட்ட விதம் இன்னும் வசதியாக இருந்திருக்கலாம்; அவ்வளவு சனமாக இருந்தது இதனை அவர்களே எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள் வருசம் வருசம் தொடர்ந்து நடக்கப் போகிற நிகழ்வுதானே இந்த விசயங்களையெல்லாம் அடுத்தடுத்த முறைகளில் அமைப்பாளர்கள் கவனித்துக் கொள்வார்கள் என நினைக்கிறேன்.

ஒரு புத்தகத்திருவிழா செய்யக்கூடிய மிக முக்கியமான விசயங்களில் ஒன்று மக்களை வாசிப்புக்கு அல்லது புத்தகங்களுக்கு பரிச்சயப்படுத்துவதுதான்; இன்னும் விரிவாக நிறைய விளம்பரப்படுத்தல்களை மேற்கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு பாடசாலைக்கும் தனித்தனியாக அழைப்பினை அனுப்பலாம் அல்லது ஆளுநருக்கூடாகப் பாடசாலைகளைக் கலந்து கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தப்படலாம், அத்தோடு

பாடசாலை மாணவர்களுக்கான விசேட சலுகைகளை வழங்கலாம். பிரதேச செயலகங்களுக்கூடாக அந்தந்த இடங்களில் இருக்கக் கூடிய சனசமூக நிலையங்கள், நூல்நிலையங்களை தொடர்பு கொள்ளலாம் அவை இன்னும் நிறைய மக்களை புத்தகத்திருவிழா சென்றடைய உதவக்கூடும்.

பதிப்பகங்களோ, விற்பனையாளர்களோ புதிய முயற்சிகளை மேற்கொள்ளலாம். தமிழிலும் சிங்களத்திலும் தேர்ந்தெடுத்த புத்தகங்களை மொழி பெயர்ப்புகளாகக் கொண்டு வரலாம். பழைய முக்கியமான புத்தகங்களை மீள் பதிப்புச்செய்யலாம் இவ்வாறான விடயங்களை இந்நிகழ்வின் பிரதான விடயங்களாக கருதுகிறேன். புத்தகத் திருவிழாவை ஒட்டித் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட புத்தகங்களைக் குறித்த கலந்துரையாடல்களை ஏற்படுத்தலாம். நம் நாட்டின் உள்ளூர், வெளிநாட்டுப் பதிப்பாளர்களது புத்தகங்களைப் பரந்துபட்ட வகையில் அறிமுகப்படுத்துவதற்கான நல்ல வாய்ப்பாக இருக்கும் இந் நிகழ்வினைப் பயன்படுத்தலாம்.

பல்வேறு புத்தகங்கள் இருந்தாலும் புத்தகத் தெரிவுகளில் இன்னும் கவனம் செலுத்தலாம்.

வந்து போன சனங்களையும் புத்தகங்களையும் கடந்து மண்டபத்தைவிட்டு வெளியே வருகையில் இது முக்கியமானதொரு நிகழ்வுதான் இது இன்னும் பிரம்மாண்டமாக செய்யப்பட வேண்டிய நிகழ்வு என நினைத்துக் கொண்டேன்.

■ பா.காண்டீபராஜ்

யாழ் புத்தகத் திருவிழா என்னும் புதுவெள்ளம்

தமிழ் புத்தக விற்பனையாளர்கள் வெளியீட்டாளர்களினால் பரீட்சார்த்த புத்தகச் சந்தையாகவும் யாழ்நகர் மற்றும் அதனை அண்டிய பிரதேசப் புத்தக ஆர்வலர்களால் நம்பிக்கை நிறைந்த எதிர்பார்ப்புமிக்க புத்தகத் திருவிழாவாகவும் தொடங்கி தமிழ் புத்தக விற்பனையாளர்கள் வெளியீட்டாளர்களுக்கு மிகுந்த திருப்தியையும் புத்தக ஆர்வலர்களுக்கு எதிர்பார்த்த அளவு இல்லாவிட்டாலும் மகிழ்வளிப்பதாகவும் முடிவடைந்தது யாழ் புத்தகத் திருவிழா 2019.

வழமையாக தமிழ் பிரதேசங்களில் நடைபெறுகின்ற புத்தகக் கண்காட்சி போலல்லாமல் இப்புத்தகத் திருவிழாவில் பிரபலமான தென்னிலங்கையின் சிங்கள புத்தக விற்பனையாளர்கள் மற்றும் வெளியீட்டாளர்கள், இலங்கை அரசின் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் உள்ளிட்ட 16 இற்கும் மேற்பட்ட புத்தக விற்பனையாளர்கள் கலந்து கொண்டிருந்தமை இலங்கையின் நான்காவது தேசிய புத்தகத் திருவிழா என்ற அங்கீகாரத்தை வழங்கியிருந்தது. ஏலவே கொழும்பிலும், கண்டியிலும், காலியிலும் வருடாவருடம் தேசிய புத்தகத் திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. வடமாகாண ஆளுனர் செயலகத்தின் முன்மொழிவில் இலங்கை புத்தக விற்பனையாளர்கள், இறக்குமதியாளர்கள் மற்றும் ஏற்றுமதியாளர்கள் சங்கம் யாழ் புத்தகத் திருவிழாவின் பிரதான பங்காளராக இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

வாசிப்பு மற்றும் புத்தக விற்பனை தொடர்பில் சமீபகாலத்தில் பொதுவழக்காகியுள்ள அவநம்பிக்கையை மறுபரிசீலனை செய்யக் கோரும் வகையில் இதுவரையான புத்தகவெளியீடுகள் உரையாடல் வட்டங்களுக்குள் உள்ளடங்காத பெருமளவிலான புத்தக ஆர்வலர்கள் இப்புத்தகத் திருவிழாவில் கலந்து கொண்டிருந்தனர். குறிப்பாக யுவதிகள், இளைஞர்கள் இதில் கணிசமான அளவினராக இருந்தனர். குடும்பங்களாகப் பிள்ளைகளுடனும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் திருவிழாவில் கலந்து கொண்டு வழங்கிய பேராதரவு ஏற்பாட்டாளர்களுக்கு உற்சாகமளிக்கும் விடயமாகும்.

புத்தகக் கொள்வனவு, புத்தக சேகரிப்பு ஆகிய விடயங்களை அறிமுகப்படுத்தி ஊக்கப்படுத்து

கலை இலக்கிய செயற்பாட்டுக்கு முக்கிய, பல்கலைக்கழகங்கள் போன்ற அமைப்புகளையும் உள்வாங்கி அவர்களது ஈடுபாட்டை இம்மாதிரியான நிகழ்வுகளில் அதிகளவில் உள்வாங்குவதோடு உரையாடல்கள் வாசிப்புச் செயற்பாடுகள் மூலம் நிகழ்வினை மெருகூட்டலாம். புத்தகத் தெரிவுகளையும் மேம்படுத்தி ஒரு நல்ல வாசிப்புக்குரிய சூழலை சமூகத்தை உருவாக்குவதில் கவனமெடுக்கலாம்.

மக்களை, இன்றைய குழந்தைகளை, இளைய தலைமுறையினரை வாசிப்பிற்கு பழக்கப்படுத்துவதற்கு இவ்வகையான முயற்சிகள் தேவையானவை, இவை, அத்தோடு சரி, புத்தகத்திருவிழா நடத்துகிறோம் வந்து பாருங்கள் என்பதோடு மட்டுமல்லாது தொடர்ச்சியான முன்னெடுப்புகளாலும் செயற்பாடுகளாலும் வாசிப்பிற்குப் பழக்கப்படுத்துவதே மிகத் தேவையான விடயமாகும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தன்னார்வமாக ஒவ்வொருவரும் வந்து பார்த்து புத்தகங்களை அவரவர் தெரிவுகளாக ஒரு புத்தகத்தையேனும் வாங்கிப்போகும்படி செய்வதே ஒரு புத்தகத்திருவிழா செய்ய வேண்டிய முக்கியமான விசயமாக நான் கருதுகிறேன் ஆகவே மக்களே புத்தகத்திருவிழா என்பது தனியே புத்தகங்களை பதிப்பிக்கிறவர்களாலும் விற்பனை செய்பவர்களாலும் மட்டுமே நடாத்தப்படுவது அல்ல அது எங்கள் கடமைகளில் ஒன்றென்பதை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக்கொள்வோம். புத்தகங்களை நம் அடுத்த தலைமுறைக்கு நாம் எவ்வாறு கையளிக்கிறோம் என்பதில் இப்படியான நிகழ்வுகள் முக்கியமானவை என நான் உணர்கிறேன். அங்ஙனம் முக்கியமான நிகழ்வுகளை நாம் சிறந்தமுறையில் நடாத்துவதற்குத் தொடர்ந்தும் மினக்கெடுதல் அவசியமாகும்.

தலில் புத்தகத்திருவிழாக்கள் பெரும்பங்கு வகிக்க முடியும், அந்த வகையில் யாழ் புத்தகத் திருவிழாவில் சிறுவர்களுக்கான புத்தகங்களுக்கு கூடுதல் கவனஞ் செலுத்தி தமிழ், ஆங்கில மொழியிலான இலங்கை சிறுவர் இலக்கிய வெளியீடுகள் பெருமளவில் இடம்பெற்றிருந்தன. அவற்றை மிகுந்த ஆசையுடனும் கொண்டாட்டத்துடனும் சிறார்கள் எதிர்கொண்டமை நம்பிக்கை தந்தது. சிறுவர்களை மையப்படுத்திய அரங்க நிகழ்கள் மற்றும் ஓவிய நிகழ்வுகள் ஏற்பாடு செய்திருந்ததும் பாராட்டுக்குரியது.

சிங்கள தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களின் காட்சியும் விற்பனையும் இலங்கைக் புத்தகத் திருவிழாக்களின் தனித்துவமான தன்மையாகும். உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாமிருந்து மொழிபெயர்த்துத் தமிழுக்கு வளஞ்சேர்க்கும் தமிழ்நாட்டுப் புத்தகச் சந்தை அருகிலிருக்கும் சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்பது குறித்த பாராமுகம் தொடர்ந்தபடியே உள்ள நிலையில் கொடகே நிறுவனம் இதில் கூடுதல் கவனஞ்செலுத்துவதுடன் அதைப் பிரதானப்படுத்தி இப்புத்தகத் திருவிழாவில் பங்கு பற்றியிருந்தது.

அதேபோல் இலங்கைத் தமிழ் நிலை சார்ந்த வெளியீடு களும் இத்திருவிழாவில் குறிப்பிட வேண்டிய விடயம். குமரன் புத்தக இல்லம், சேமமடு பொத்தகசாலை ஆகியன இவ்விடயங்களையே பிரதானப்படுத்தி இருந்தன. குமரன் இலங்கையிலிருந்து வெளியான பல்புற ஆய்வு வெளியீடுகளின் மறுபதிப்புகள், புதிய வெளியீடுகளையும், அதுபோல் வளரிளம் பருவத்தினரை இலக்காகக் கொண்டு தமிழ் ஆங்கில மொழியிலான சிறுவெளியீடுகளையும் கொண்டிருந்தது. சேமமடு பொத்தகசாலை ஆய்வறிஞர்களின் தொகுப்புக்கள், அகராதிகள் ஆகியவற்றையும் துறை சார் நூல்களையும் கொண்டிருந்தது. இப்புத்தகத் திருவிழாவின் பிரதான பங்காளர்களில் ஒருவரான பூபாலசிங்கம் புத்தக சாலையும் இலங்கையின் புதிய வெளியீட்டாளர்களாக வளர்ந்து வருகின்றனர் அவர்களது வெளியீடுகளும் உள்ளடங்கியிருந்தன. இது ஆரோக்கியமானதும் தொடர்ந்தும் இன்னும் சிரத்தை எடுத்தும் முன்னெடுக்க வேண்டிய விடயம்.

அதேபோல் கல்விவெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் விற்பனைப் பிரிவின் அரங்கும் மிக்க தேவைநாடி வந்தவர்களுக்கு மிகப்பயனுடையதாக இருந்தது. பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் குறைவு விலைகளில் தனது அரங்கை அமைத்து தனது சேவைகுறித்த அறிமுகங்களை வழங்கியிருந்தது. இந்திய தூதரகம் வருடார்ந்த இந்தியப் புலமைப் பரிசில் தகவல்களையும் அதற்கான விண்ணப்பப் படிவங்களையும் வருகைதந்தவர்களுக்கு வழங்கியிருந்தது. சிறகுகள் அமையத்தின் தூர, வறிய பிரதேசங்களுக்கான நூலங்களை விருத்தி

செய்வதற்கான புத்தகச் சேகரிப்பும் இப்புத்தகத் திருவிழாவின் முக்கிய விசயங்கள்.

பரீட்சார்த்த முதல்முயல்வு என்றபடியால் கலந்து கொண்டிருந்த புத்தக விற்பனையாளர்கள் ஏற்கனவே தம்மிடம் உள்ள நூல்களையும் தமக்குப் பெருமளவில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தாத வணிக ரீதியிலான நூல்களையும் அரங்கில் காட்சிப்படுத்தியிருந்தன. புத்தகத் திருவிழாவுக்கான பிரத்தியேகப் புத்தகங்கள் மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. பாடசாலை மற்றும் கல்விசார் பாடவிதான மற்றும் பயிற்சிப் புத்தகங்கள் பரவலாக இருந்தன. துறை சார் புத்தகங்களுக்கும் தீவிர வாசகர்களுக்கான புத்தகங்களுக்கும் பெரும் தட்டுப்பாடு நிலவியது. புனைகதை, கவிதை உட்பட இலக்கியம் சார்ந்த ஈழத்துப் படைப்புகள் கண்ணில் படவேயில்லை.

யாழ்நகரில் ஏலவே ஐந்திற்கும் அதிகமான புத்தக விற்பனை நிலையங்களும் வருடந்தோறும் (இவ்வாண்டும்) நல்லூர் திருவிழாவில் குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு புத்தக விற்பனை நிலையங்களும் காட்சிப்படுத்தி விற்பனை செய்வதில் உள்ளவற்றைத் தவிர புதிய ஆர்வத்தோடு வந்தவர்களுக்கு இப்புத்தகத் திருவிழா வழங்கியது எவை என்ற கேள்விக்கு சாதகமான பதில்கள் மிகக்குறைவாகவே இருக்கும். புத்தக உலகினுள் நுழையும் புதிய ஆர்வலர்களுக்கும் இலங்கையில் படைப்புகளோ இலக்கியமோ இல்லை என்ற தோற்றப்பாட்டையும் தமிழகத்தில் தங்கியிருக்கும் தமிழக மைய கருத்தியல்களையுமே இவை வளர்க்க வாய்ப்பளிக்கின்றன.

இடவசதிகள் போதமையையும். புத்தகங்களை வச தியாக இருவர் நின்று பார்வையிடக்கூட முடியாத நிலையே பரவலாக இருந்தன. காற்றோட்ட வச திகள் அற்ற புழுக்கமான சூழலும் ஒழுங்கமைப்பில் குறைபாடாக பலர் சுட்டிக் காட்டினார்கள். புத்தகத் திருவிழாக்கு வருகை தந்தவர்கள் இளைப்பாறவும் வருகை தந்திருந்த படைப்பாளிகளுடன் உரையாட ஏது வாகவும் முன்பகுதியில் இடவசதிகள் செய்யப்பட்டு இருந்த போதிலும் சிற்றுண்டி, குளிர்பானங்களோ, தேநீரோ பெற்றுக்கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் இல்லாமல் இருந்ததும், வழமைபோலவே கழிப்பிட வசதிகள் குறித்த அசட்டையும். ஓய்விடத்தில் இருப்பதற்கான நேரத்தைக் கணிசமான அளவு குறைத்தன.

புத்தகத் திருவிழா இடம்பெற்ற காலப்பகுதி வணிக ரீதியில் மிகச் சாதகமான காலமாக இருந்தாலும் பாடசாலை விடுமுறைக் காலம் என்பதால் மாணவர்களிடையேயான புத்தக அறிமுகம் என்பது நடைபெறவேயில்லை என்று கருதக்

கூடியளவு அரிதாகவே இடம்பெற்றுள்ளது. தவிர யாழ்ப்பாணத்தை தவிர்த்த தூர இடங்களும் கிளிநொச்சி முல்லைத்தீவு மன்னார் போன்ற புத்தகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்புக்கள் அரிதான இடங்களுக்கு இப்புத்தகத் திருவிழா பற்றிய தகவல்களும் அழைப்புகளும் போதியளவில் சென்று சேரவில்லை. இது உண்மையில் இப்பிரதேச மக்களுக்கான வாய்ப்பு மறுப்பாகத்தான் கொள்ள முடியும். வடமாகாண ஆளுனர் செயலகம் இப்புத்தகத் திருவிழாவை ஏற்பாடு செய்வதில் கணிசமான பங்கு இருந்தது என்ற நிலையில் இலகுவாக தவிர்த்திருக்க வேண்டிய விடயம் இது. அடுத்த முறை இதனைக் கருத்தில் கொள்ள வலியுறுத்த வேண்டும்.

கணிசமான கழிவிலையில் புத்தகம் விற்பனை செய்யப்பட்டது நல்ல விடயம். அதுபோல் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலேனும் பேப்பர் மற்றும் துணிப் பைகளை விற்பனையாளர்கள் வாடிக்கையாளர்களுக்கு வழங்கியமையும் வரவேற்க வேண்டிய ஒன்று. அரைவிலை மற்றும் பேரம்பேசல் விற்பனை என்பனவற்றையும் இப்புத்தகத் திருவிழாவில் இணைத்திருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

யாழ் நகரின் முக்கியப் புத்தக விற்பனை நிலையங்கள் ஒரு சில புத்தகத் திருவிழாவை விட நல்லூர் உற்சவகால விற்பனையில் அதிக கவனஞ்செலுத்தியிருந்தமையும் அவதானிக்க முடிந்தது. ஏலவே புத்தக உலகத்தோடும் நெருக்கமான ஆர்வலர்கள் செயற்பாட்டார்களோடு கலந்துரையாடி அவர்களையும் உள்வாங்கி இப்புத்தகத் திருவிழாவை ஏற்பாடு செய்திருந்தால் பெருமளவு குறைபாடுகளைத் தவிர்த்து புத்தகத் திருவிழா என்பதன் முழுமையான அர்த்தத்தை நோக்கிய தொடக்கமாக இது அமைந்திருக்க வாய்ப்பேற்பட்டிருக்கும். அடுத்தமுறை அவ்வாறு அமையவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த வேண்டும்.

ஆக மொத்தத்தில் யாழ் புத்தகத் திருவிழா 2019 புதுவெள்ளத்தின் குதூகலமாகவே அமைந்திருந்தது.

■ ச.சுத்தியதேவன்

யாழ்ப்பாணத்தின் புதிய கலாசாரம்

யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்வியலில், “யாழின் புதிய கலாசாரம்” என்ற சொல் இன்று எதிர்மறை அதிர்வுகளையே நினைவூட்டுவதாகிவிட்டது. காரணம் வாழ்க்கையின் அடிப்படைகளைக் கூடப் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு தலைமுறை உருவாகி வருகின்றது. இதன் அடிப்படை மாண்ப்பருவங்களில் இருந்தே விதைக்கப்படுகின்றன. குறிப்பாக பாடப்புத்தகங்களுடன் மட்டுமே கடந்து செல்லும் மாணவப்பருவம் வாழ்வியலைக் கற்கும் புத்தகங்களை நோக்கி நகர்வது அருகிவிட்டது.

இதன் வடிவங்களை மாற்றி மாணவர்களிடம் வாசிப்புப் பழக்கத்தினை ஊக்குவிப்பதற்கான முயற்சிகள் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றாலும் அது பெரும் திரளான மக்களை ஒன்றுபடுத்துவதில் தோல்வி கண்டிருந்தது.

முதன் முறையாக, சமூகத்தில் உள்ள பெருந்திரளான மக்களை வாசகர்களாக்கும் புதியதொரு பண்பாட்டு மாற்றத்தை நோக்கி நகர்தலின் ஆரம்ப வெற்றியாக “யாழ் புத்தகத் திருவிழா” அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

2019.08.27 - 2019.09.01 வரை யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் இடம்பெற “யாழ் புத்தகத் திருவிழா” சர்வதேச ரீதியிலான புத்தகத் திருவிழாவாக அமைந்திருந்தது.

இது The Ceylon importer's and Exporters' Association உடைய ஒழுங்கமைப்பில், வடமாகாண ஆளுநர் சுரேன் ராகவனின் மேற்பார்வையின் கீழ் இடம்பெற்றது.

மொத்தமாக 21 வெளியீட்டகங்கள் பங்குபற்றியிருந்தன. அதில் 15 யாழ் மாவட்டத்தை மையப்படுத்தியும் ஏனையவை வெளி மாவட்ட மற்றும் சர்வதேச வெளியீட்டகங்களாகவும் காணப்பட்டன.

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் மற்றும் கவிதா பப்ளிகேஷன்ஸ் ஆகிய இரு தென்னிந்திய புத்தக வெளியீட்டகங்களும் சேமமடு பப்ளிகேஷன்ஸ், புக் லேபர்ஸ், பீனிக்ஸ் பப்ளிகேஷன்ஸ், பூபாலசிங்கம் புக் டிப்போ, வென்பா பப்ளிஷர்ஸ், லங்கா புக் டிப்போ, ஆண்ட்ரா பப்ளிகேஷன்ஸ் போன்றவற்றோடு விஜிதா யாபா, ஜெயா புக் சென்டர், எஸ் கோடேஜ் அண்ட் சன்ஸ், சரசவி பப்ளிஷர்ஸ், எக்ஸ்போ கிராஃபிக் புக்ஸ், சமயவர்தனா பப்ளிஷர்ஸ் போன்ற வெளியீட்டகங்களும் பங்கேற்றன.

குறிப்பாக, பெரும் திரளான மக்களின் வருகை உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. எதிர்பாராத வகையில் புத்தகத் திருவிழாவின் முதல் நாள் தொடங்கி இறுதி நாள் வரையும் பொதுமக்களின் பங்குபற்றல் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. வாசிப்புப் பழக்கம் அருகிப்போன மக்களிடையே இச் சர்வதேச புத்தகத் திருவிழா வாசிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்ட நுகர்வுக் கலாசாரத்தினை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

குறிப்பாக இதுவரையில் புத்தகங்கள் தொடர்பான எந்த ஈடுபாடுமற்ற சில சமூக நிறுவனங்கள் கூட புத்தகத் திருவிழா பற்றிப் பேசியதும், தமது வருகையினை உறுதிப்படுத்தி பங்குபற்றாளர்களானதும் யாழின் நேர்மறையான பண்பாட்டு மாற்றத்தின் அடிப்படை எனலாம்.

சிறுவர்களுக்கான பகுதிகள் பிரத்தியேகமாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு கதைசொல்லல், சித்திரம் வரைதல் போன்ற சிறுவர் ஆளுமையினை வளர்ப்பதற்கான செயற்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனாலும் புத்தகத் திருவிழா பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் இடம்பெற்றதால் பாடசாலை மாணவர்களின் முழுமையான வரவினை அடைந்து கொள்ள முடியவில்லை.

சிறகுகள் அமைப்பு, தமக்கான புத்தகச் சேகரிப்பு நிலையம் ஒன்றினை அமைத்திருந்தனர். பார்வையாளர்கள் மத்தியில், புத்தகங்கள் தொடர்பான தேவை இந்த சமூகத்தில் எந்தளவு தூரம் காணப்படுகின்றது என்பதனை அறிந்து கொள்ளவும், புத்தகங்களை அன்பளிப்புச் செய்யவும் இது சிறந்த களமாக அமைந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தின் முதலாவது சர்வதேசப் புத்தகக் கண்காட்சி என்ற அடிப்படையில் குறிப்பிடத்தக்க போதாமைகளையும் இனம்காண முடிந்தது.

புத்தகத் திருவிழா எனும் நோக்கில், புத்தகங்களின் வரவு குறைவாகவே காணப்பட்டது. அதுமட்டுமல்லாது, இருப்பிலிருந்த புத்தகங்களையும் பெற்றுக்கொள்ளவதில் வாசகர்கள் பல்வேறுபட்ட சிரமங்களை எதிர்கொண்டனர். குறிப்பாகப் புத்தகங்கள் நேர்த்தியான முறையில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆங்காங்கே பரப்பியும் வீசப்பட்டும் இருந்தன. இதனால் குறிப்பிட்ட புத்தகங்கள் இருப்பில் உள்ளனவா இல்லையா என்பது தொடர்பாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

பெரும்பாலான வாசகர்களும், எழுத்தாளர்களும் புத்தகங்கள் வீசப்பட்டிருந்த நிலை குறித்தும், தெரிவொழுங்கின்மை குறித்தும் விசனம் தெரிவித்திருந்தனர். இதற்கு இடப்பற்றாக்குறை ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

சரியான முறையில் அடுக்கி வைப்பதோடு ஒரு தொடர்ச்சியான மேற்பார்வையும் தேவை என்பது அனைவராலும் உணரப்பட்ட ஒன்று. மேலும் புத்தகங்களைக் கணனி மயப்படுத்தி இருந்தால் இக் குறைபாடு ஓரளவு தீர்க்கப்பட்டிருக்கும் என நினைக்கின்றேன்.

எழுத்தாளர்கள், வெளியீட்டாளர்கள் மற்றும் வாசகர்கள் இடையில் ஆரோக்கியமான உரையாடல்களின் அடியாக தொடர்பாடல்கள் ஏற்படும் என எதிர்பார்க்கப்பட்ட போதும், அதற்கான களத்தினை புத்தகத் திருவிழாவில் இனம்காண முடியாதது ஒரு பாரிய குறையாகக் காணப்பட்டது.

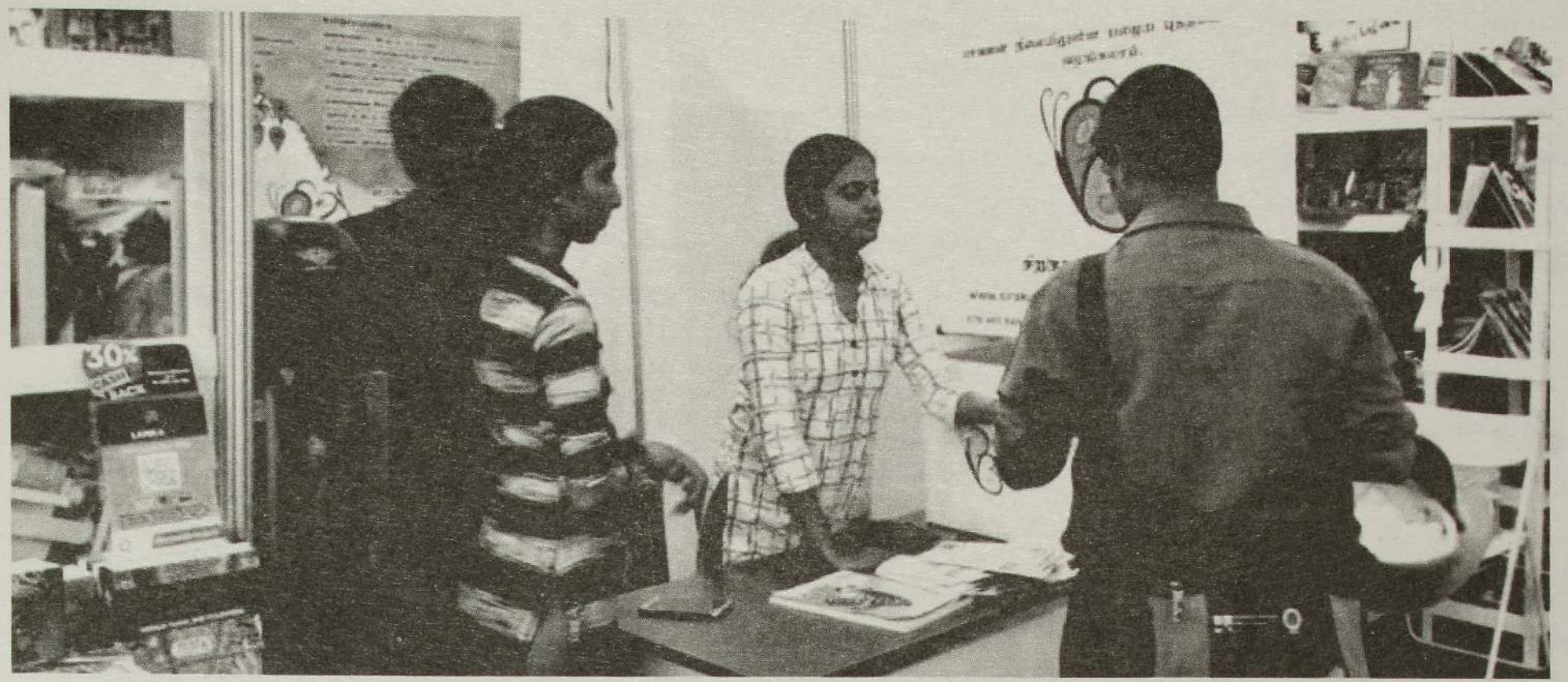
குறிப்பாக உள்ளூர் எழுத்தாளர்களின் வரவு குறைவாக இருந்ததுடன், அவர்களின் ஒருங்கிணைந்த வருகையும் உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை. புத்தகத் திருவிழாவில் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் பொதுவெளிக் கலந்துரையாடல் ஒன்றினை நடாத்தியிருந்தயிருந்தால் வருகை தந்திருந்த குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களையாவது வெளியீட்டாளர்களுடனும் வாசகர்களுடனும் ஒருங்கிணைத்திருக்க முடிந்திருக்கும்.

இவ்வாறான போதாமைகளைத் தவிர்த்து “யாழ் புத்தகத் திருவிழா ஆரோக்கியமானவோர் புத்தக நுகர்வுக் கலாசாரத்தின் அடிப்படையில் மக்களை ஒன்றுதிரட்டுவதில் வெற்றிகண்டது எனலாம்.

■ விதூர்ஷா கமலேஸ்வரன்

யாழ் புத்தகத்திருவிழா விற்பனையாளர்கள் தரப்பில் இருந்து தனிப்பட்ட என்னுடைய கருத்துக்கள்.

ஒழுங்கமைப்புகள், ஏற்பாடுகள், விளம்பரப்படுத்தல்கள் எல்லாம் முறையாக இருந்தன.

முதற்தடவை என்பதனால் பெரிய அபிப்பிராயங்கள் எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை.

பரீட்சார்த்த முயற்சியாகவே களமிறங்கியிருந்தேன். ஆனால் ஆரம்பித்த முதல்நாள் கொண்டு இறுதி நாள் வரை சிறப்பான வரவேற்புக் காணப்பட்டது.

வாசகர்களுடைய தெரிவுகளின் பன்முகத்தன்மை பரந்து பட்டு காணப்பட்டது. காட்சியறை ஒழுங்கமைப்பு பயிற்சிப்புத்தகங்களுக்கு தனியாக classic, translate books, intellectual போன்றவற்றை தனியாகவும் அமைத்திருந்திருக்கலாம்.

நூலகங்கள் கண்காட்சியை முடிந்தளவு பயன்படுத்தி இருந்தது. எனினும் அவர்களுக்கு தானியாக ஒரு நாளை ஒதுக்கி இருந்திருந்தால் ஏனைய வாசகர்களுக்கு ஏற்பட்ட அசௌகரியங்களை தவிர்த்திருந்திருக்கலாம்.

மிகப்பெரிய சவால் புத்தகங்களின் ஒழுங்கு கலையாமல் பேணுவதாக இருந்தது. எனினும் காலங்களில் வாசகர்கள் புத்தகங்களை முடிந்தளவு கவனமாகக் கையாள அறிவுறுத்தப்பட வேண்டும்.

எதிர்வரும் காலங்களில் இலக்கிய அமைப்புகளின் பங்குபற்றல் அதிகமாகவேண்டும்.

விமர்சன அரங்குகள் வெளியீட்டு நிகழ்வுகள் ஒழுங்கமைக்கப்படின் வாசகர்களைக் கவர முடியும். மேலும் ஈழத்து நூல்களுக்கு தனியான பொறிமுறை உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

■ ஞா.பிருந்தாவன்

யாழ் புத்தகத் திருவிழாவில் சிறகுகள் புத்தக சேகரிப்பு நிலையம்

கடந்த ஆண்டு முதல் ஆகஸ்ட் மாதத்தினை புத்தக சேகரிப்பு மாதமாகப் பிரகடனம் செய்து எமது படிப்பகம் செயற்றிட்டத்திற்கான புத்தகங்களை

சேகரித்து வருகின்றோம்.

அந்த வகையில் யாழ் புத்தகத் திருவிழாவும் எமக்கு உறுதுணையாக அமைந்தது. யாழ் புத்தகத் திருவிழாவில் எமது சேகரிப்பு நிலையத்தில் 1340 புதிய மற்றும் பாவித்த நூல்கள் எமக்கு கிடைக்கப்பெற்றது.

எமது அமையத்தின் நூலகம் உருவாக்கும் செயற்றிட்டம் தொடர்பில் அனைவருக்கும் தகவலினைக் கொண்டு சேர்க்கும் ஒரு சந்தர்ப்பமாகவும் அமைந்தது.

எமது நூல் சேகரிப்பு பணிக்கு வெகுவான ஆதரவு யாழ் புத்தக திருவிழாவில் கிடைக்கப்பெற்றது.

சிறகுகள் அமையம்

■ ஜே.கே

மறைசாட்சி

தேவாலயத்தினுள்ளே மரியதாஸ் நுழையும்போது திருப்பலி ஆரம்பித்துவிட்டிருந்தது. அனைவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்து இறைவாக்கினைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். மரியதாஸ் ஓசை ஏதும் எழுப்பாமல் பின்னாலே ஓரமாகப் போய் நின்றுகொண்டான். அதைக் கவனித்த கடைசி வாங்கிலில் உட்கார்ந்திருந்த பெண்மணி ஒருவர் அவனுக்கு நகர்ந்து இடங்கொடுக்க, மரியதாஸ் அவரைப்பார்த்து சங்கடமாகப் புன்னகைத்தபடி மெதுவாக அங்கு சென்று உட்கார்ந்தான்.

இத்தாலிய மொழியிலே பிரார்த்தனை இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. வானவர் கீதம் ஆரம்பித்திருக்கவேண்டும். வழக்கம்போலவே பாதர் டொல்டோ திருப்பலியை ஒப்புவித்துக் கொண்டிருந்தார். பிரார்த்தனையின் நடுவே அவ்வப்போது சொல்லப்பட்ட “ஆமென்” வார்த்தையைத் தவிர வேறெதுவும் மரியதாசுக்கு விளங்கவில்லை. அவன் வேண்டியதும் அதனைத்தான். மொழி புரியாதது அவனுக்கு வசதியாக இருந்தது. அவன் எந்தச்சலனமுமில்லாமல் தேவாலயத்து விதானத்திலிருந்த இயேசுவின் ஓவியத்தையே வெறித்துப்பார்த்தபடி அங்கே அமர்ந்திருந்தான்.

அடைக்கலராசா பாதர் தன் மென்மையான குரலில் கடவுளின் புகழைச் செபித்துக்கொண்டிருந்தார்.

“உன்னதங்களிலே கடவுளுக்கு மகிமை உண்டாகுக.

பூவுலகில் நல் மனத்தோருக்கு அமைதியும் ஆகுக.

உம்மைப் புகழ்கின்றோம். உம்மை வாழ்த்துகின்றோம்.

உம்மை ஆராதிக்கின்றோம். உம்மை
மகிமைப்படுத்துகின்றோம்.

உமது மேலான மாட்சிமையின் பொருட்டு
உமக்கு நன்றி கூறுகின்றோம்”

நிற் செலாவுக்குப் பொறுமை கெட்டுக்
கொண்டிருந்தது. அவள் அவனது கையைப்பிடித்துத்
தொங்கியபடியே “போயிடுவம் அப்பா, வாங்க”
என்று தொந்தரவு பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.
“சத்தம்போடாம கும்பிடு” என்றால் இரண்டுமுறை
சொல்வழி கேட்பாள். கொஞ்சம் உறுக்கினால்
போதும், அழ ஆரம்பித்துவிடுவாள். தேவாலயத்துக்கு
வெளியே அவளை ஒத்த சிறுவர்கள் விளையாடிக்
கொண்டிருந்தார்கள். இவன்தான் மனம் கேளாமல்
அவளைக் கையோடே கூட வைத்திருந்தான். இனி
அவளைச் சமாளிக்கமுடியாது. அவன் ஒருமுறை
வாசலுக்கு வெளியே எட்டிப்பார்த்துவிட்டு,
“றோட்டுப்பக்கம் போகக்கூடாது” என்று அவளை
எச்சரித்து அனுப்பிவைத்தான். இனியாவது கொஞ்சம்
நிம்மதியாகப் பிரார்த்தனை செய்யலாம் என்று
நினைத்தால், மஹூம், முடியவில்லை. சிந்தனை
எல்லாம் நிற்செலாமீதே இருந்தது. அவள் வீதிப்பக்கம்
போய்விடுவாளோ என்று அச்சமாக இருந்தது. நான்கு
வயதுகூட ஆகாத பிள்ளை. யாராவது சிறுவர்கள்
அவளைச் சின்னதாகத் தள்ளிவிட்டாலே விழுந்து
விடுவாள். ஊரியில் முழங்கால் தேய்பட்டு இரத்தம்
வடிந்தபடி “அப்பா...” என்று கத்திக்கொண்டு ஓடி
வருவாள். ஆலயத்தில் பிரார்த்தனை இடம்பெறுகிறது
என்ற சுரணைகூட அவளுக்கு இருக்காது.

“ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா. வானுலக
அரசரே.

ஏக சுதனாய் செனித்த ஆண்டவரே.

சர்வேசுரனின் செம்மறியே. பிதாவின்
சுதனே. உலகின் பாவங்களைப்
போக்குபவரே.

எங்கள் மேல் இரக்கமாயிரும். எங்கள்
மன்றாட்டை ஏற்றருளும்.

ஏனெனில் இயேசுக்கிறிஸ்துவே நீர்
ஒருவரே பரிசுத்தர்.

நீர் ஒருவரே ஆண்டவர். நீர் ஒருவரே
உன்னதர்.”

வெளியில் நிற்செலாவின் பேச்சு, சந்தடி ஏதும் கேட்
கிறதா என்று மரியதாஸ் காது கொடுத்துப்பார்த்தான்.
லோஞ்சி ஒன்று கரையை அண்மித்துக்கொண்டிருந்த
சத்தம் கேட்டது. காகங்கள் இடைவிடாது கரைய
ஆரம்பித்திருந்தன. யாரோ மீன் பொரித்துக்

கொண்டிருந்த வாசம் வந்தது. பக்கத்தில் எங்கேயோ
ஆட்டுக்குட்டி ஒன்று “மே..” என்று சத்தமாகக் கத்
திக் கொண்டிருந்தது. கோயில் வளவின் கதியால்
வேலிப்பொட்டுக்குள் அதன் கழுத்தில் கட்டியிருந்த
முக்காலி மாட்டுப்பட்டிருக்கவேண்டும். பயத்தில்
அது கதறியது. அருகில் இன்னொரு ஆட்டினுடைய
கத்தலும் கேட்டது. தாய் ஆடாக இருக்கவேண்டும்.
வெகுதூரத்தில் “புக்” என்று ஒரு குண்டுச்சத்தம்
சன்னமாகக் கேட்டது. வெள்ளாங்குளம் கடல் பக்க
மாக இருக்கலாம். அல்லது இரணைதீவாகவும்.
இலையான்கள் இரண்டு மாறிமாறி அவனின் காதடியில்
இரைந்தபடியே இருந்தன.

கடல் சன்னமான அலைகளோடு கரையை இடையறாது
மோதிக் கொண்டிருந்தது. அலைகள் எழுப்புகின்ற
ஓசை எங்கே போனது என்று மரியதாஸ் கூர்ந்து
தேடிப்பார்த்தான். பாறைகளோடு மோதும்போது
ஒரு ஓசை. மோதிச் சலியும்போது இன்னொரு ஓசை.
திரும்பிவரும் அலையோடு நெரிபடும்போது ஒரு ஓசை.
மணலோடு சேர்ந்து கரைசலாகும்போது ஒரு ஓசை.
மீளவும் மணலைச் சுருட்டியபடி அது கரையைவிட்டுத்
திரும்பும்போது ஒரு ஓசை. எதுவுமே அவனுக்குக்
கேட்கவில்லை. எதையுமே அவனால் நினைவுகூர
முடியாமலிருந்தது. கடல் மணலைச் சிறிது சிறிதாக
அரித்து எடுத்துச் செல்வதுபோல காலமும் தொலைவும்
அவன் நினைவுகளை அவனிடமிருந்து அரித்து எடுத்துக்
கொண்டிருக்கின்றன என்று தோன்றியது.
எவ்வளவுக்கு அணை கட்டினாலும் நினைவுகள்
அவனிலிருந்து நீங்கி, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
அழிந்தே போகின்றன. அவன் தன் அப்பாவின்
குரல் ஞாபகத்திற்கு வருகிறதா என்று யோசித்துப்
பார்த்தான். சலனமற்றுக்கிடந்த அவருடைய உடல்தான்
கண்முன்னே வந்தது. இடதுபக்க நெஞ்செலும்புக்கூடு
கிழிக்கப்பட்டு. வேறு காயங்கள் ஏதுமில்லை.
மனிதர் இன்னமும் ஒரு முப்பது வருடங்களாவது
வாழ்ந்திருக்கவேண்டியவர். அப்பாவின் மரணத்
தன்போது அவன் ஏன் அழவேயில்லை என்று யோசி
த்தான். குழிக்கு ஆழம் போதாதோ என்று எண்ணித்
தயங்கியதுதான் ஞாபகம் வந்தது. “ஐயோ என்ற ஏசுவே”
என்று அம்மா தொடர்ந்து அரற்றிக்கொண்டிருந்ததும்,
“மரியதாஸ் மெனக்கடேல்லா, வெள்ளை முடி”
என்று பாதர் அவசரப்படுத்தியதும். அப்பாவுக்காக
சின்னதாகப் பிரார்த்தனை செய்யக்கூட அன்றைக்குச்
சமயம் கிட்டவில்லை. பின்னாலே அவனுக்கு அது
என்றைக்கும் தோற்றவுமில்லை. பலருடன் சேர்ந்து
அப்பாவும் கூட்டாக இறந்துபோனதால் அவரின்
இழப்பு அவனைப் பெரிதாகத் தாக்கவில்லையோ
என்று அவன் யோசித்தான்.

அவன் எவ்வளவு விரட்டினாலும் இலையான்கள்
காதுகளை விட்டு நகராமல் தொந்தரவு

பண்ணிக்கொண்டிருந்தன. அந்த ஆட்டுக் குட்டி இப்போது ஈனசுரத்தில் ஓலமிட ஆரம்பித்திருந்தது. போய் அதன் முக்காலியை விலக்கிவிட்டு வந்தால் ஒழிய தொடர்ந்து அவனால் பிரார்த்தனையில் ஒன்றுபடமுடியாது என்று தோன்றியது. கையோடு நிற்செலாவையும் உறுக்கிக் கூட்டிவந்துவிடவேண்டும். மரியதாஸ் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். எல்லோரும் ஆழமாகப் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அவன் அரவம் ஏதும் எழுப்பாமல் அங்கிருந்து மெல்லமாக வெளியேறினான்.

அடைக்கலராசா பாதரின் மென்மையான குரல் அவனைப் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தது.

“ஓரே கடவுளை விசுவாசிக்கின்றேன்.

வானமும் பூமியும் காண்பவை காணாதவை

யாவும் படைத்த எல்லாம் வல்ல பிதா அவரே.

நமக்காக அவர் போஞ்சு பிலாத்தின் அதிகாரத்தில் சிலுவையில் அறையுண்டு,

பாடுபட்டு அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

வேதாகமத்தின் படியே மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுந்தார்.

அவரை நான் விசுவாசிக்கிறேன்

மரித்தோர் உத்தானத்தையும்

வரவிருக்கும் மறு உலக வாழ்வையும்

நான் எதிர்பார்க்கின்றேன்”

மரியதாஸ் “ஆமென்” சொல்லிக்கொண்டான். திருப்பலி முடிந்து அனைவரும் வெளியேற ஆரம்பித்திருந்தார்கள். சற்றுநேரம் முன்புவரை அந்த இடத்தில் நிறைந்திருந்த அமைதியை இத்தாலிய உரையாடல்கள் ஆக்கிரமிக்க ஆரம்பித்திருந்தன. அவர்களின் குரலைப்போலவே அவர்கள் உடல்மொழியும் உரத்துச் சத்தம் எழுப்பிக்கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொருவரும் கடந்துசெல்லும்போது அவனிடம் ஒரு பரிச்சயமான புன்னகையை உதிர்த்தபடியே சென்றார்கள். அவர்களில் எவரேனும் அவனோடு நின்று பேச ஆரம்பித்து விடுவார்களோ என்று அவனுக்குப் பயமும் சங்கடமும் ஏற்பட்டது. அவன் கண்களை மூடியபடி மீண்டும் பிரார்த்தனையில் ஆழ்ந்தான். அடைக்கலராசா பாதரின் சன்னமான குரலை அவன் மனம் தேட ஆரம்பித்தது.

“தந்தை என்மீது அன்பு செலுத்து கிறார். ஏனெனில் நான் என் உயிரைக்

கொடுக்கிறேன். அதை மீண்டும் பெற்றுக்கொள்ளவே கொடுக்கிறேன்.

என் உயிரை என்னிடமிருந்து யாரும் பறித்துக் கொள்வதில்லை. நானாகவே அதைக் கொடுக்கிறேன்.

உயிரைக் கொடுக்கவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு;

அதை மீண்டும் பெற்றுக்கொள்ளவும் அதிகாரம் உண்டு.

என் தந்தையின் கட்டளைப்படியே நான் இப்படிச் செய்கிறேன்”

மரியதாசுக்கு அச்சம் உடலெங்கும் குளிர்போல பரவ ஆரம்பித்தது. மலை அட்டை ஒன்று சப்பாத்துக் குள்ளால் ஏறிக்கொண்டிருப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. திடுக்கிட்டவனாய் அவன் கால்களை உதறிக் கொண்டான். எதையோ தேடினான். இலக்கு ஏது மின்றி அவன் கண்கள் எங்கனும் அலைய ஆரம்பித்தன. தேவாலயத்தின் விதானத்தை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்தான். தூண்களின் உச்சிகளை. சாண்டிலியர் விளக்குகளின் தொடிசல்களை. கதவு நிலைகளின் விளிம்புகளை. எல்லா இடங்களையும் இண்டு இடுக்கு விடாமல் அவன் தேடினான். திடீரென்று எங்காவது குண்டு வெடித்துவிட்டால் என்னாகும் என்ற பயம் வந்தது. மரியாள் சிலைக்குப்பின்னாலே கிளைமோர் வைக்கப்பட்டிருந்தால்? முதலில் எந்தப்பகுதி சிதறத்தொடங்கும்? ஆலயத்தில் எத்தனை கதவுகள் இருக்கின்றன? அவற்றில் எத்தனை திறாங்குகள் போடப்பட்டு இருக்கின்றன. நெரிசலில் எத்தனைபேர் மிதிபடுவார்கள்? எத்தனை குழந்தைகள் உள்ளனர்? எத்தனை வயோதிபர்கள்? சக்கர நாற்காலி முதியவர்களுக்கு யார் உதவக்கூடும்? பாதர் என்னவாவார்? கர்த்தர் சிலைக்கு என்ன நிகழும்? “வெளியே ஓடிப்போங்கள்” என்று கத்தவேண்டும் போலிருந்தது. முடியவில்லை. ஆழ்துயிலில் எழும் கொடுங்கனவின்போது நிகழ்வதுபோல அவனுக்கு மூச்சு எடுக்கவே சிரமமாக இருந்தது. வேர்த்தது. நா வறண்டு தாகம் எடுத்தது. இப்படியான சமயங்களில் வெளியே சென்று சிறிதுநேரம் காற்று வாங்கினால் பதட்டம் குறையும் என்று வைத்தியர் சொல்லியிருந்தார். அதற்கும் அடங்காவிட்டால், கையோடே கொண்டு திரியும் அவர் கொடுத்த மருந்தினைக் குடிக்கவேண்டும். அவ்விடமிருந்து வெளியேறலாம் என்றால், ஒவ்வொருத்தராக அவனைக் கடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். எப்போது எழுந்து நகரலாம் என்பதைத் தீர்மானிக்கமுடியாமலிருந்தது. “எக்ஸ்கியூஸ் மி” என்ற வார்த்தையைப் பிழையில்லாமல் உச்சரிக்கமுடியுமா என்ற சந்தேகமும் வந்தது. அவன்

மீண்டும் கண்களை மூடிப் பிரார்த்தனையில் மனதை ஒன்றுபடுத்த முயற்சிசெய்தான்.

“ஆண்டவரே, என்னுடைய முடிவுகள் சரியானவை என்பதை உறுதி செய்யுங்கள். எனக்கும் என் குடும்பத்துக்கும் எந்தச்சிக்கலும் வராவண்ணம் காத்தருளும். வாழ்நாளெல்லாம் எங்களுக்கு உமது அமைதியைத் தந்து, முடிவில்லா அழிவிலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றி, நீர் தேர்ந்து கொண்டவர்களின் கூட்டத்தில் எம்மைச் சேர்த்தருளும்”

கூட்டம் முற்றாக வெளியேறி ஆலயத்தின் அமளி அடங்கும்வரை மரியதாஸ் கால்கள் நடுங்க, கைகளைக் குறுக்கி மடித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். ஈற்றில் அவன் போகலாம் என்று எழுந்தபோது பாதர் டொல்டோ சிரித்த முகத்துடன் அவனை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது தெரிந்தது. அந்தத் திருப்பலிக்கு வருகின்ற அனைவருமே இத்தாலியர்கள் என்பதால் எல்லோருமே அவனைத் தெரிந்து வைத்திருந்தார்கள். வெள்ளைச் செம்மறிகூட்டத்தின் ஒரே கறுப்பு ஆடு என்று அவர்கள் அவனை ஞாபகப்படுத்தக்கூடும் என்று அவன் எண்ணுவதுண்டு. இரண்டாவது திருப்பலியின்போதே பாதர் அவனைப்பற்றி விசாரித்து அறிந்துவிட்டார். அவன் அங்கு வருவதையிட்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்தார். நண்பர்களையும் குடும்பங்களையும்கூட பிரார்த்தனைக்கு அழைத்து வரச்சொன்னார். பழகுவதற்கு மிக இனிமையான மனிதர்.

அவன் சிறு பதட்டத்துடன் அவரைப்பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

“ஹலோ மர்யதாஸ்... ஹவ் ஆர் யு?”

பதிலுக்கு அவன் “குட்மோர்னிங் பாதர்” என்றான். அதற்குமேல் என்ன பேசுவது என்று தெரியவில்லை. இந்த நாட்டுக்கு வந்து எட்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டாலும் ஆங்கிலம் சுட்டுப்போட்டாலும் அவனுக்குக் கைவருவதாயில்லை. சிறுவயதில் பள்ளியில் படித்த சில ஆங்கில வார்த்தைகளே இன்னமும் வாய்க்குள் உழல்கிறதே தவிர புதிதாக எந்த வார்த்தையையும் அவனால் பழகிக்கொள்ளமுடியாமலிருந்தது. சிங்கள மொழியைக்கூட அவன் இலகுவாகப் பேசப்பழகிவிட்டிருந்தான். ஆனால் பேச முனையும் போதெல்லாம் ஆங்கிலமொழி எப்படியோ அவனை ஒருவித தாழ்வுமனப்பான்மைக்குள் தள்ளிவிடுகிறது. என்னைப்பேச உனக்கு எந்தத் தகுதியுமில்லை என்று அது அவனை மலினம் செய்கிறது. தேவாலயத்தின் ஆங்கிலப்பிரார்த்தனையில் அவன் கலந்து கொள்ளாமல் விட்டமைக்கும் அதுவே காரணம். அந்த மேட்டிமை மொழியில் இறைவனைப் பிரார்த்திப்பது இயலாத காரியமாகிறது. அந்தக்கூட்டத்

தில் அவனுடைய பிரார்த்தனைகள் இறைவனால் புறக்கணிக்கப்பட்டுவிடலாம் என்றும் தோன்றியது. அந்த மனிதர்களும் இயல்பாகப் பழகுவதில்லை. புன்னகை செய்வதில்லை. அகதி என்பதாலோ என்னவோ, அவனிலிருந்து அவர்கள் எப்போதும் எட்டியே இருக்கிறார்கள். அல்லது கழிவிரக்கம் காட்டுகிறார்கள். அல்லது அவர்களது மொழி அவனை அப்படி நினைக்கவைக்கிறது. இத்தாலியர்கள் மத்தியில் ஏனோ அவன் அதை உணருவதில்லை. அவர்களுக்கு அவன் யார், எங்கிருந்து வந்தவன் என்ற எண்ணங்கள் பெரிதாக உறுத்துவதில்லை. இத்தாலியர்கள் ஆங்கிலம் பேசும்போது ர, ட போன்ற ஒலிகளைத் தமிழர்களைப்போலவே அழுத்திப்பேசுகிறார்கள். அது அவனுக்கு அவர்களிடத்தில் ஒரு பரிச்சயத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவர்கள் அவனைக் கட்டியனைக்கும்போது அவர்களின் மேல்கோட்டிலிருந்து எழும் நாற்றத்தில் எப்போதும் ஒரு அன்னியோன்னியத்தையே அவன் உணருகிறான். அவனுடைய சொந்த நாற்றமும் அதில் எப்படியோ கலந்துவிடுகிறது என்று நம்பிக்கொள்கிறான்.

“குட் நியூஸ் மர்யதாஸ். வி ஆர் ஸ்டார்டிங் எ டமில் மாஸ் ஸூன் ஹியர்”

பாதர் அவனுக்கு விளங்கும்வண்ணம் ஆங்கிலத்தை ஆறுதலாகவே பேசினார் என்று தோன்றியது. எப்படிப் பதில் சொல்வது என்றுதான் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. தமிழில் திருப்பலி ஆரம்பித்தாலும் அவன் தொடர்ந்து இத்தாலியத் திருப்பலிக்கே விரும்பி வருவான் என்பதை எவ்வாறு அவருக்கு விளக்குவது? இங்கேதான் குழப்பமில்லாமல், அடைக்கலராசா பாதரின் குரலில், அவன் கிராமத்துச் சூழலில் திருப்பலியில் பங்கெடுக்கமுடியும் என்பதை எப்படி இவருக்குச் சொல்லுவது? இங்கே தமிழர்களோடு சேர்ந்து பிரார்த்தனை செய்வது ஆகவே ஆகாது. கணநேரம் இடைவெளி கிடைத்தால் குசுகுசுப்பார்கள். எப்போதும் யாரோ ஒருவரது தொலைபேசி நாராசமாய் இடைநடுவே ஒலித்தபடியே இருக்கும். எல்லோரும் அவனை ஒரு கண்காட்சிப்பொருள்போல பார்ப்பார்கள். அவனில்லாத சந்தர்ப்பங்களில் அவன் பெயர் “கப்பல்ல வந்த பெடியன்” என்றே விளிக்கப்படும். அந்த விளிப்பில் அவன் ஏழ்மை, அவன் கையறு நிலை, கல்வியறிவு, சாதி, அகதி விண்ணப்பம், உடை எல்லாமே பிசின்போல ஒட்டி இழுபடும். “இந்தக் கப்பல்ல வந்தவங்கள்தான் இப்ப எங்கட வீடுகளில் பூந்து களவெடுக்கிறது” என்று முன்வாங்கிலில் இருந்து குசுகுசுப்பவர்களைச் செவிமடுக்கவேண்டியிருக்கும். பிரார்த்தனைமுடிந்ததும் தெரிந்தவர்கள் வந்து அவனிடம் புல்லு வெட்டுவதற்கும் பெயிண்ட் அடிப்பதற்கும் அறா விலைக்குக் கூலி பேசுவார்கள். முன்னர் வேலை வாங்கிவிட்டு

அவனுக்கு கூலிப்பணத்தைக் கொடுக்காதவர்கள் அவனை ஒரு தீண்டத்தகாதவன்போல ஒதுக்கி, திரும்பிக்கூடப்பார்க்காமல் நடப்பார்கள். சிலர் பழைய உடுப்பு வேண்டுமா என்று கேட்பார்கள். எல்லோரும் எப்போதும் அவன் ஒரு அகதி என்பதை உணர்த்திக்கொண்டே இருப்பார்கள். இத்தாலிய திருப்பலியில் இந்தச் சிக்கல்கள் எதுவுமே இருப்பதில்லை. அங்கே அவன் மொழிகளையும் கடந்த, சாதி சமூக நிலை கடந்த, இறை நம்பிக்கைகொண்ட ஒரு சக பக்தன் மட்டுமே. இதை எல்லாம் அவன் இந்த டொல்டோ பாதருக்கு விளக்கமுடியாது. விளக்கவேண்டிய தேவையும் இனிமேல் வரப்போவதில்லை.

“ஐ கோடு ஸ்ரீலங்கா பாதர்”

“வாவ்.. நைஸ்... ஹவ் லோங்?”

அவன் தயங்கினான். நிரந்தரமாகவே போகப்போவதை எப்படி அவருக்குச் சொல்லுவது?

“நோ கம் பாக் பாதர்... கோ பேர்மனண்ட்... விசாரிஜெக்ட்ட”

பாதர் சற்று அதிர்ச்சியடைந்தவர்போலத் தெரிந்தார். அவரும் ஒரு அகதிக்குடும்பத்திலிருந்தே வந்திருக்கக்கூடும். இங்குள்ள அனேகமான இத்தாலியர்கள் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்பின்னர் குடியேறியவர்கள்தாம். அதனாலேயே இத்தாலியர்களின் அத்தனை சினேகத்துடன் பழகுகிறார்கள் என்று அவன் எண்ணிக்கொள்வதுண்டு. அப்படியாயின் அந்தக்குணம் ஏன் தமிழர்களிடம் இல்லை என்ற சிந்தனையை ஒதுக்கிவைக்கவேண்டியிருந்தது.

“ஓ... சொறிடு ஹியர்... பிளீஸ் ஆஸ்க் மி இப் ஐ கான் பி எனி ஹெல்ப்.”

“தாங்யூ பாதர். ஸீ யு”

“மே கோட் பிளஸ் யூ அண்ட் யுவர் பஃமிலி”

வேறு எதையும் பாதர் கேட்கவில்லை. ஏன்? என்னாயிற்று? விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டு விட்டதா? மேல் முறையீடு செய்யவில்லையா? லோயர் சரியில்லையா? மொழிபெயர்ப்பாளரின் பிழையா? நேர்முக விசாரணையில் அவன் தடுமாறிவிட்டானா? அவனோடு ஒரே படகில் வந்தவனுக்குக் கிடைத்துவிட்டதே, அவனுக்கு ஏன் கிடைக்கவில்லை? இயக்கத்தில் பொறுப்பாளராக இருந்ததால் இருக்குமோ? தலையில் காயம் இருப்பதால் இருக்குமோ? ஏதும் பொய் சொன்னானா? திரும்பிப்போனால் ஏர்போர்ட்டில் பிடிக்கமாட்டார்களா? இப்போது எல்லோரையும்தான் திருப்பி அனுப்புகிறார்கள். லிபரல் கட்சி இருக்குவரையில் இப்படித்தான். ஸ்ரீலங்காவில் இப்போது நிலைமை

நன்றாகவே இருக்கிறது. நாங்களே அங்க வந்து செட்டில் ஆகலாமா என்று யோசிக்கிறம். எம்மைவிட ஊரில் இருப்பவரிடம் அதிகம் காசு புழங்குகிறது. நீ இருந்த மட்டுக்கும் நன்றாக விறாண்டிவிட்டாய்தானே, அங்குபோய் ஒரு தென்னங்காணியை பராமரித்தால்கூட போதும், பிழைத்துவிடலாம். அடிக்கடி கோல் பண்ணு. நாங்கள் வரும்போது விசிட் பண்ணுகிறோம். மன்னாரில் நல்ல கட்டாக் கருவாடு கிடைக்கும் அல்லவா? எப்போது போவதாகச் சொன்னாய்? இந்தக் கிழமை வீட்டுப்பக்கம் வா. சாப்பிட்டுப்போகலாம். அப்பிடியே பத்தியில் ஒரு கொட்டகை போடவேண்டும். நீ வந்தியெண்டாத்தான் இந்த மனுசனும் அசையும்.

பாதர் அவனுக்குக் கைலாகு கொடுத்து அனுப்பிவைத்தார். தேவாலயத்தை விட்டு வெளியே வந்ததும் அவன் போனை எடுத்துப்பார்த்தான். வீட்டிலிருந்து வைபர் அழைப்பு வந்திருந்தது. திருப்பி அழைத்தான். பஸ்திதான் எடுத்தான்.

“அப்பா... எழும்பிட்டிங்களா?”

“ஓமடா குட்டியன்... இஞ்ச மத்தியானம் ஆகப்போகுது”

“இங்க ஏழுமணிதான்... அம்மாதான் எல்லாரையும் எழுப்பீட்டா...”

“அப்பாவா?... இஞ்ச குடு...”

ரெஜினா பஸ்தியிடமிருந்து போனைப்பறிக்க அவன் கத்தும் சத்தம் கேட்டது.

“இங்க அப்பா... லோயரோடை பிறகு பேசினிங்களா? திருப்பி ஏதாவது கேஸ் போடலாம்னு சொன்னவரோ”

அவனுக்கு எங்கோ ஒரு மூலையில் சுருக்கென்றது. அவன் வீடு திரும்புவதை அவன் மனைவிகூட அதிகம் விரும்பவில்லை.

“அவர்ட் வீட்டதான் இப்ப போய்க்கொண்டிருக்கிறன். ஒரு அப்பீல் வேணுமெண்டால் போட்டுப் பார்க்கலாமாம். ஆனாக் கஷ்டம் எண்டுறார்”

“உங்களுக்கு அந்த வருத்தம் எண்டு கடிதம் குடுத்தது தானே. சரி வரேல்லையா?”

பி.டி.எஸ்.டி எனப்படும் அதிர்ச்சியான சம்பவங்களுக்குப் பின்னர் ஏற்படும் மன உளைச்சல் நோய் அவனுக்கு இருப்பதை உறுதிசெய்து வைத்தியர் சேர்ட்டிபிகட் கொடுத்திருந்தார். அதைத்தான் அவள் கேட்கிறாள். அவனுக்கு ரெஜினாமீது கோபமே வரவில்லை. அவள் ஒன்றும் அவனைக் காயப்படுத்தவேண்டும் என்று கூறவில்லைதானே என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். எல்லாம்

இயலாமையில்தான்.

“இல்லையாம்... அப்பிடி கடிதத்தை எல்லாரும் எடுத்து வச்சிருக்கிருக்காங்களாம்”

“அப்ப என்ன பண்ணுறது? உடனேயே வெளிக்கிடனுமா?”

“வேணுமென்னா, இன்னொரு ஆறு மாசம் இழுக்கலாம் எண்டுறார். ஆனா எனக்குத்தான்...”

மரியதாசை பேசி முடிக்கவிடாமல் அவள் இடைமறித்தாள்.

“ஆறு மாசம் எண்டாக்கூட பறுவாயில்லைத்தானே இன்னும் கொஞ்சம் உழைச்சிடலாம்”

அவன் பதில் சொல்லவில்லை. ரெஜினாவின் சிந்தனை முழுதும் இப்போது பணத்திலேயே குவிந்திருந்ததுபோலத் தெரிந்தது. அல்லது அவள் எப்போதுமே இப்படித்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். அவனுக்குத்தான் தெரியவில்லை. அவளோடு அவன் மொத்தமாக ஒரு ஐந்து வருடங்களாவது கூடவே இருந்து முழுமையாகக் குடும்பம் நடத்தியிருப்பானா? அதுகூட குழந்தை பெறுவதிலும் வளர்ப்பதிலுமே ஓடிவிட்டது. முதல் வருசமே நிற்செலா பிறந்து விட்டாள். இரண்டே வருடங்களில் எஸ்தர். பஸ்தி வயிற்றில் இருக்கும்போதே இவன் புறப்பட்டுவிட்டான். அந்த நாள் இன்றும் ஞாபகம் இருக்கிறது. சிவா அண்ணரின் கடையடியில் அவன் நின்றபோது. ஜெயமணிதான் ரகசியமாக வந்து சொன்னான். அவனுக்கு போகும் சிந்தனையே இருக்கவில்லை.

“அண்ணை ஆருக்கும் சொல்லாதீங்கோ, ராவு வெளிக்கிடும். வீட்டகூட சொல்லவேண்டாம். எல்லாம் போட்டில ஏறினாப்பிறகு பாத்துக் கொள்ளலாம்.”

அவனுக்கு விருப்பமே இல்லை. ரெஜினா பிள்ளைத்தாய்ச்சி. அறுப்புக்காலம். வருமானமும் அப்போதுதான் ஓரளவுக்குச் சீராக வர ஆரம்பித்திருந்தது. அவனே சொந்தமாக சிறுபோகம் ஒரு வயலும் விதைத்திருந்தான். எதற்காக இந்த வயதில் இப்படி ஒரு ஆபத்தான வேலையைச் செய்யவேண்டும்? செய்தது எல்லாம் போதும். இனிமேலாவது நிம்மதியாக, சந்தோசமாகவது, பிள்ளைகளைக் கவனமாகக் கூடவே இருந்து வளர்த்தெடுத்து. விசயத்தைச் சொன்னதுமே ரெஜினா ஒற்றைக்காலில் நின்று துள்ளியது ஞாபகம் வந்தது.

“இப்பிடயே கிடந்து சீரழியிறதா? இவன் சுதா போய் ஆறுமாசம்கூட இல்லை. கேஸ் முடிஞ்சு வெளியில விட்டிட்டாங்களாம். மனிசி பிள்ளையளையும் அவன் இனி கூப்பிடலாமாம். நீங்க அங்க போனா

ஒரு வருசத்திலயே நாங்களும் வந்திடலாம். இங்கை என்ன கிடக்கெண்டு பின்னடிக்கிறிங்க?... இந்த பிள்ளையளை வச்சு எப்பிடி வளக்கிறது? ஒருக்கா பட்டது போதாதா?”

ரெஜினா அவுஸ்திரேலியாவில் வாழவே ஆரம்பித்து விட்டிருந்தது அவனுக்கு விளங்கியது. அவன் போகாமல் விட்டால் வாழ்நாள் முழுதும் அவள் அவனைக் கரித்துக்கொட்டிக்கொண்டே இருந்திருப்பாள். பயணத்துக்கு எவ்வளவு செலவாகும் என்பதைக்கூட ஜெயமணி அவனிடம் சொல்லவில்லை. ரெஜினா அவனிடம் கிடந்த ஓரிரு நகைகளையும் அறுப்புக்கு என்று சேர்த்துவைத்திருந்த பணத்தையும் அவனிடம் கொடுத்து அன்றிரவே அனுப்பிவைத்தாள். எவருக்கும் சந்தேகம் வராவண்ணம் சின்னப் பையோடு புறப்படும்படி ஜெயமணி அறிவுறுத்தியிருந்தான். அம்மாவிடம்கூட அன்றைக்கு மரியதாஸ் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. அன்றைக்கு வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டதற்கு இன்று மொத்தமாக எட்டு வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. இன்று அவளோடு கூட வந்த ஜெயமணிக்கு விசா கிடைத்து, ஊரில் திருமணத்துக்கு அவன் பெண்ணும் பார்த்துவிட்டான். இவனுக்கு மட்டும் ஏனோ தெரியாது, விசா கொடுக்கமுடியாது என்று தீர்த்துவிட்டார்கள். ஒரே லோயர்தான். ஒரேமாதிரியான கேள்விகள்தான். காரணம் எதுவும் சொல்லவில்லை. இத்தனை வருடங்களில் அவனுடைய அவுஸ்திரேலிய வாழ்க்கையில் எந்த முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை என்று தோன்றியது. இதுநாள்வரை அகதியாகவாவது இருந்தான். இப்போது அந்த அந்தஸ்தும் மறுக்கப்பட்டு விட்டது. ஊர் திரும்பினாலும் திருப்பி அனுப்பப்பட்டவன் என்ற முத்திரை அவன்மீது நிரந்தரமாகவே குத்தப்படப்போகிறது. அவன் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்து விட்டான். கடன் எல்லாம் அடைத்தாயிற்று. குத்தகை வயலைச் சொந்தமாகவே வாங்கிவிட்டான். கல்லு வீட்டுக்கு அத்திவாரமும் போட்டாயிற்று. ஆனால் ரெஜினா இது எதையுமே நினைவுபடுத்தப்போவதில்லை. இனி எப்போதாவது வீட்டில் அவன் குரல் உரத்து ஒலிக்கும்போது பொசிப்பில்லாதவன் என்றுதான் புறுபுறுக்கப்போகிறாள். அவளுக்கு இஷ்டமில்லாத இரவுகளில் அவன் கை அவள்மேல் படரும்போதெல்லாம் சுருக்கென்று அதைச் சொல்லியே ஏளனம் செய்யப்போகிறாள். அவளே இசைந்து கூடினாலும்கூட அடுத்தநாள் சண்டையில் “வக்கில்லை, ஆனா மாடுமாதிரி வந்து விழுந்திடுவார்” என்று எள்ளி நகையாடத்தான் போகிறாள். தோற்றுப்போனவன் வீடு திரும்பும்போது அவன் வீட்டு நாய்கூட குரைத்து வரவேற்பதில்லை. வீடுதான் அப்படியென்றால் ஊர் அதைவிட மேலாக, மோசமான ஒரு விலங்கைப்போல அவனைக் கடித்துக்குதறப்போகிறது என்று தோன்றியது. போய் சிறிது நாட்களுக்குக் குசலம்

விசாரிப்பார்கள். கொண்டுபோய்க்கொடுக்கும் சாமான்களும் சொக்கலட்டுகளும் தீரும் வரைக்கும் அன்பு பாராட்டுவார்கள். கையிருப்பு கரையாமல் இருக்கும்வரைக்கும் அவன் சாதியும் அவர்களுக்குத் தோற்றப்போவதில்லை. கொஞ்சநாளிலேயே மரியதாஸ் என்ற பெயர் மறைந்து சாதிப்பெயர் நிரந்தரமாகவே தங்கிவிடப்போகிறது.

தூரத்தில் பேருந்து வந்துகொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

“சரி .. இஞ்ச பஸ் வந்துட்டு... நான் உனக்கு பிறகு கோல் தாறன்...”

மரியதாஸ் பேருந்தில் ஏறி ஒரு மூலை சீற்றாகப் பார்த்து உட்கார்ந்தான். நன்றாகச் சாய்ந்திருந்தபடி கண்களை மூடிக்கொண்டான். ஐந்து விநாடிகள்கூட கடந்திருக்காது. மெதுவாக அந்த மலையட்டை கணுக்காலிலிருந்து மேலே ஏற ஆரம்பித்தது. அவன் திடுக்கிட்டு விழித்தான். அவன் கண்கள் பேருந்தின் மூலை முடுக்கு எங்கும் துலாவ ஆரம்பித்தன. பேருந்தின் யன்னல் கண்ணாடிகள் எல்லாம் இறுக்கப்பூட்டப்பட்டிருந்தன. அவன் அருகேயிருந்த யன்னலைத் திறக்க முயன்றான். முடியவில்லை. பேருந்தின் வெளிக்கூரையில் எவரேனும் குண்டை வைத்திருக்கலாம் என்று அவனது உள்ளணர்வு எச்சரித்தது. அல்லது போகும்போது ஏதாவது ஒரு தரிப்பிடத்தில். அவன் பேருந்து நிற்கும் ஒவ்வொரு தரிப்பிடத்தையும் கவனமாகக் கண்காணிக்கலானான். மலை அட்டை இப்போது முழங்காலை எட்டியிருந்தது. அவன் தன்கால்களைக் கைகளால் தடவி எங்காவது இரத்தம் கசிகிறதா என்று பார்த்தான். “இந்தப்பயம் தேவையற்றது, நீ இங்கே பாதுகாப்பாகவே இருக்கிறாய்” என்று வைத்தியர் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. அதை எவ்வளவு தடவைகள் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டாலும் மனம் நிம்மதியடைவதாக இல்லை. நிற்செலா எங்கு போனாள் என்று தேடிப்பார்த்தான். சென்ற தரிப்பிடத்தில் பிள்ளை இறங்கியதை அவன் கவனிக்கவில்லையோ?

மரியதாஸ் வைத்தியர் சொன்னபடி நன்றாக மூச்சை இழுத்துவிட்டான். நான்கைந்து தடவைகள் அப்படி செய்யவும் சற்று ஆசுவாசம் வந்தது. சிந்தனையைத் திசை திருப்பி அவன் அங்கிருந்தவர்களைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தான். பேருந்தின் வாசற்பக்கமாக ஒரு வயோதிப வெள்ளையின தம்பதியர் அருகருகே கைகளைக் கோர்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார்கள். அந்தப்பெண்மணி அடிக்கடி பேருந்தின் ஓட்டுநருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஓட்டுநர் வெள்ளையர் என்றாலும் அவருக்கு ஆங்கிலம் அவ்வளவாக வரவில்லை. ஆனாலும் எந்தக் கூச்சமுமில்லாமல் அந்தப் பெண்மணியுடன்

உரத்தகுரலில் பேசிக்கொண்டிருந்தார். இன்னொரு இருக்கையில் ஒரு சீன இளைஞன் காதில் ஹெட்போன் செருகி பாட்டுக்கேட்டபடி வந்தான். ஒரு சீக்கியர் போனில் சத்தமாகப் பஞ்சாபியில் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவனுக்கு முன் இருக்கையில் ஒரு சிறுமியும் தாயும் அமர்ந்திருந்தார்கள். பேருந்தில் பல இருக்கைகள் வெற்றிடமாக இருந்தன. நான்கு இளைஞர்கள் வாசலில் நின்றபடி சிரித்துப்பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருத்தி அவர்கள் அருகேயே தரையில் அமர்ந்திருந்து செல்போனை நோண்டியபடி இருந்தாள். அன்றைய உதைபந்தாட்டப்போட்டி ஒன்றுக்கு அவர்கள் போய்க்கொண்டிருக்கவேண்டும். எல்லோரும் ஒரே அணியின் சீருடையை அணிந்திருந்தார்கள்.

அங்கிருந்த எல்லோரும் எந்தக்கவலையுமின்றிய வாழ்க்கையை வாழக் கொடுத்துவைத்திருப்பவர்கள் என்று அவன் எண்ணிக்கொண்டான். அவனுக்கு மாத்திரம் ஏன் அப்படியொரு வாழ்க்கை அமையவில்லை? இங்கு வந்த ஆரம்பத்தில் எல்லாவற்றிலும் அவனுக்கு ஒரு விட்டேற்றித்தனம் இருந்தது. எதிலுமே அவனுக்கு ஒரு ஈடுபாடு இருக்கவில்லை. இந்த ஊர் வெக்கை. குளிர். கடல். மனிதர்கள். பருவத்துக்குப் பருவம் நிறம்மாறி, இலை கொட்டி, மீளத்துளிர்ந்து எழும் வீதியோர மரங்கள். அவற்றின் பழங்களைத் தின்னும் பஞ்சவர்ணக் கிளிகள். மக்டொனால்ட்ஸ் உணவகங்கள். திறந்தவெளிப் பயணங்கள். தொழிற்சாலையில் நட்பு பாராட்டும் வியந்நாமியர்கள். தேவாலய இத்தாலியர்கள். டொல்டோ பாதர். வார இறுதி சீட்டாட்ட நண்பர்கள். பார்ட்டிகள். சாராயம். எல்லாவற்றிலும் அவன் ஒரு பிடிப்பு இல்லாமலேயே இதுநாள்வரை இருந்து விட்டான். இனி இந்த நாட்டு வாழ்க்கை அவனுக்கு இல்லை என்று ஆன பின்னர் இவற்றின்மீது திடீரென்று ஒரு பிடிப்பு ஆரம்பித்துவிட்டிருந்தது. கூடவே அதன்மேல் ஒரு வெறுப்பும். ஒரு மிகப்பிரமாண்டமான சொகுசுக்கப்பலிலிருந்து அவன் தள்ளிவிடப்படுவது போல உணர்ந்தான். அவன் மாத்திரம் இந்த உலகில் நிர்க்கதியாகத் தனித்துத் தத்தளிப்பது போல. கப்பல் மிக மெதுவாக, அவனை விட்டு விட்டு விலகிச் சென்று கொண்டிருந்தது. அந்தக் கப்பலில் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் கொடுமைக்காரர்களாகவும் பெரும் கொள்ளைக்காரர்களாகவும் அவனுக்குத் தெரிந்தார்கள். அவன் எங்கே போனாலும் அவனை வரவேற்க ஆள் இருப்பதில்லை. இதுநாள்வரை ஒரு ஊரிலிருந்து கலைபட்டு இன்னொரு ஊருக்குச் சென்றிருக்கிறானே ஒழிய, அவனாக விரும்பி எந்த ஊரையும் அவன் தேர்ந்தெடுத்ததில்லை. அதை அறிந்தோ என்னவோ, அவன் செல்லும் ஊர்கள் யாவுமே அவனை அழையா

விருந்தாளியாகவே புறக்கணித்திருக்கின்றன. அவனுடைய சொந்த ஊர்கூட, திரும்பும்பொழுது களில் எல்லாம் அவனைக் கடித்து அலட்சியமாக மீளத் துப்பிவிடுகிறது. இப்போதுகூட அதற்கான தயார்படுத்தல்களை அவனது ஊர் ஆரம்பித்து விட்டிருந்தது.

லோயர் வீட்டு வாசல் மணியை மரியதாஸ் அழுத்தியபோது யன்னலுக்குள்ளால் அவர்கள் வீட்டு நாய் அவனைப்பார்த்துக் குரைத்தது. அந்த வீட்டுக்கு முன்னமும் இரண்டு தடவைகள் அவன் வந்திருக்கிறான். ஒவ்வொருமுறையும் அந்த நாய் அவனைக் குதறி எடுத்துவிடுவதுபோலவே குரைக்கும். நல்ல முசுட்டைக்கணக்காய் உடம்பு முழுதும் மயிர் வளர்ந்து, நன்றாகத் தின்று, திமிர் எடுத்துத்திரியும் நாய் அது. திரும்பிச்சென்றதும் தானும் ஊரில் இப்படி ஒரு நாய் வளர்க்கவேண்டும் என்று மரியதாஸ் எண்ணிக்கொண்டான். நலமடித்து, அக்கம்பக்கத்து நாய்களோடு அண்டவிடாமல் அவனே அதனை மலம் கழிப்பதற்கு காலையிலும் மாலையிலும் கூட்டிச்சென்று, எந்நேரமும் அதனை வீட்டுக்குள்ளேயே உலாவவிட்டு, அதனோடு தூங்கி எழுந்து, வெளியூர்ப்பயணத்திற்கும் அதனைக் கூட்டிச் சென்று, அதனோடு அவ்வப்போது கயிறு இழுத்து, ஒரு நாயை வெளிநாட்டில் எப்படி வளர்ப்பது என்று அவன் ஊர்க்காரர்களுக்குக் காட்டவேண்டும் என்று தோன்றியது.

“குயட் ஸ்பார்டன், கோ எவே... மரியதாஸ்... வா வா... இது இப்பிடித்தான் சும்மா எந்த நேரமும் குலைச்சுக்கொண்டு..”

மரியதாஸ் முன்ஹோலில் சென்று அமர்ந்தான்.

“நான் பக்கென்று ஷேவ் எடுத்து குளிச்சிட்டு வரட்டே... அதுவரைக்கும் இவள் ரிஷிகாக்கு ஒரு பேச்சுப்போட்டி இருக்காம்... பிரக்டீஸ் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாள்... கேக்கிறியா?”

அவன் பதிலுக்கு காத்திராமல் அவர் “ரிஷி” என்று மகளை அழைக்க அவளிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. அவன் மீண்டும் அழுத்தமாக “ரிஷி” என்று உறுக்கவும் ரிஷிகா தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டே முன் ஹோலுக்குள் வந்தாள். கூடவே அந்த நாயும் அவள் பின்னே வந்தது. ரிஷிகா டீசேர்ட், காற்சட்டை அணிந்திருந்தாள். தலை முடி ஸ்டெரியிட் செய்யப்பட்டிருந்தது. ஒரு காதில் மாத்திரம் சிறு தோடு குத்தியிருந்தாள். நிற்செலாவும் இப்படித்தான் வளர்ந்து நின்றிருப்பாள் என்று தோன்றியது. இவளைவிட அவளுடையது சற்று நீளமான முகம். கொஞ்சம் கறுப்பு. ஆனால் அவளிடம் இத்தனை பெரியபிள்ளைத்தனம் இருந்திருக்காது

என்று தோன்றியது.

“ஐ காண்ட் டு இட் டு எவ்ரிபொடி அப்பா... ஐ டோண்ட் நோ ஹு இஸ் திஸ்...?”

அவள் வசனத்தை முடிக்காவிட்டாலும் அதிலிருந்த ஏளனம் அவனுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது. பதினொரு வயதுகூட இருக்காது. சிறு பிள்ளை. அதுகூட அவனைக்குறைத்தே மதிப்பிடுகிறது. அவன் கால்களை ஒடுக்கிவைத்து சங்கடத்துடன் அவளைப்பார்க்காமல் லோயரைப்பார்த்தான். இதுவே ஒரு படித்த, நுனிநாக்கு ஆங்கிலம் பேசும் மனிதனாக இருந்திருந்தால் அந்தச் சிறுமி அப்படி முகம் சுழித்திருக்கமாட்டாள் என்று தோன்றியது. நிற்செலா நிச்சயம் இப்படி வேறு மனிதர் முன்னே பேசியிருக்கமாட்டாள். மேட்டிமைகள் எப்படியோ குழந்தைப்பருவத்திலேயே பிறரை எடைபோட்டு ஏளனம் செய்யும் கலையையும் கற்றுத்தேர்ந்துவிடுகின்றன.

“ஷ்ஷ... நோ எக்ஸ்கியூஸ், திஸ் இஸ் ஹவ் யு லேர்ன்”

லோயர் அவளைப் பேசச்சொல்லிவிட்டு பாத்ரூமுக்கு ஷேவ் செய்யச் சென்றுவிட்டார். ரிஷிகா அவளை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் தலையைக் குனிந்தபடியே முசுமுசு முகத்தோடு சுவரோரமாகப் பேசாமல் நின்றாள். அந்த நாய் நடுஹோலில் தன் முன்னங்கால்கள் இரண்டையும் நீட்டி, அவற்றின்மேல் அதன் தலையை முன்நீட்டி வைத்தபடி அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அவன் ஒருவன் இருப்பதை இரண்டும் சட்டை செய்ததாகவே தெரியவில்லை.

“என்ன சத்தத்தையே காணேல்ல”

உள்ளிருந்து லோயரின் குரல் கேட்டது. ரிஷிகா பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டுக்கொண்டாள். தன்னுடைய போனை எடுத்து, உரையாக இருக்கவேண்டும், சரிபார்த்துக்கொண்டாள். அது ஒரு புது ஐபோன். மரியதாசின் விலை குறைந்த சைனா போன் பொக்கட்டினுள் குறுகுறுத்தது. அந்தச்சமயத்தில் தனக்கு அழைப்பு ஏதும் வந்துவிடக்கூடாது என்று அவன் பிரார்த்தித்தான்.

ரிஷிகா பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“தமிழ் எங்கள் மூச்சு.

அனைவருக்கும் வணக்கம். நம் தாய்மொழியாம் தமிழ் உலகின் மிக மூத்த மொழி ஆகும். இது கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காளத்து முன் தோன்றிய மொழியாம். தமிழ் வெறும் மொழி மாத்திரமல்ல, அது எமது அடையாலமும் கூட. நம் கலாச்சாரமும் அதுவேயாம். பண்டைய தமிழர்கள்.”

மரியதாசுக்கு அந்தப்பேச்சை எப்படி எதிர்கொள்வது என்று தெரியவில்லை. ஊரில் இருக்கையில் பல இயக்கப்பிரச்சாரங்களில் அவன் பங்கெடுத்திருந்தாலும் பேச்சுகள் இடம்பெறும்போது அவன் பொதுவாக வெளியிலேயே நிற்பான். பயிற்சிகளின்போது இடம்பெறும் உரைகளையும் அவன் பெரிதாக செவிமடுத்ததில்லை. ரிஷிகாவின் பேச்சை எப்படி உள்வாங்கவேண்டும் என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அதன் அர்த்தத்தைக் கவனிக்கவேண்டுமா? அல்லது உச்சரிப்பையா? அல்லது உடல்மொழியையா? பேச்சு முடிந்ததும் என்ன செய்ய வேண்டும்? கை தட்டவேண்டுமா? பாராட்டவேண்டுமா? தமிழில் பாராட்டினால் இந்தப்பிள்ளைக்கு விளங்குமா? லோயர் கேட்டால் என்ன சொல்லவேண்டும்? அவனுக்கு மிகவும் குழப்பமாக இருந்தது. ஆனால் அந்த நாய் எந்தக்குழப்பமும் இல்லாமல் அவள் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதற்கு இப்படியான பேச்சுகள் பரிச்சயமானவையாக இருக்கலாம். பேச்சு எப்படி ஆரம்பிக்கும், எங்கெங்கெல்லாம் ஏறி இறங்கும், எந்த இடத்தில் அவள் கைகளை வீசி முழக்கமிடுவாள், எந்த இடத்தில் வாலாட்டவேண்டும் என்றெல்லாம் அதற்குத் தெரிந்திருந்தது. அவள் பேசி முடித்து “நன்றி வணக்கம்” என்றபோது அது சிலிர்த்துக்கொண்டு எழுந்து அவளருகே சென்று வாலாட்டியது.

அவன் மிகுந்த தயக்கத்துடன், “நல்லா இருந்தது... வெரி குட்” என்றான்.

ரிஷிகா திரும்பியேபார்க்காமல் “தாங்ஸ்” என்றுவிட்டு உள்ளே சென்று மறைந்துவிட்டாள். அந்த நாயும் அவள் பின்னே ஓடிவிட்டது. ஊருக்குத் திரும்பியதும் பஸ்தியையும் எஸ்தரையும் நன்றாகப் படிக்கவைக்கவேண்டும் என்று அவன் எண்ணம் ஓடியது. ஆங்கிலப்பள்ளியில் சேர்க்கவேண்டும். மன்னார் ரவுனில் பல ஆங்கிலப்பள்ளிகள் வந்துவிட்டதாக ரெஜினா கூறியிருந்தாள். அல்லது யாழ்ப்பாணம் அனுப்பிப்படிப்பித்தால் இன்னமும் திறம் என்று தோன்றியது. அவன் அந்த வீட்டுச்சுவரில் ஓட்டப்பட்டிருந்த படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். லோயரின் திருமணப்படம், ரிஷிகா பிறந்தபோது பிரசவ அறையில் எடுத்த படம். அவளுடைய ஒவ்வொரு பிறந்தநாளின்போதும் எடுத்த படங்கள். அவளுடைய சாமத்தியவீட்டுப்படம். அதைப் பார்க்கையில் மகள் எஸ்தரும் குமராகிவிட்டது ஞாபகம் வந்தது. ஆறுமாதமாகியும் இன்னமும் பிள்ளைக்குத் தண்ணி வார்க்கவில்லை. சதா நிற்கசெலா பற்றிய ஞாபகத்தில் பஸ்தியையும் எஸ்தரையும் இரண்டாம் பட்சமாகவேப் பார்த்துப் பழகிவிட்டானோ என்று அவனுக்குத் தன்மேலேயே

சந்தேகம் வந்தது. நிற்கசெலாமீது வைத்த பாசத்தை மற்றைய பிள்ளைகள் இரண்டின்மீதும் அவனால் வைக்கவேமுடியவில்லை. அவன் பிள்ளைகள்தான் என்றாலும் அவர்கள் வளர்வதை நேரில் பார்த்து அனுபவிக்க அவனுக்குக் கொடுப்பினை இல்லை. அவர்கள் முகங்களைக்கூட வைபரினூடாகவே அவனால் பார்க்கமுடிகிறது. அவர்களுக்கும் அப்பா என்ற பாசத்தைவிட வெளிநாட்டில் இருப்பவன் என்ற பெருமை கலந்த ஈர்ப்பே அதிகம் இருப்பது போல அவனுக்குப் பட்டது. அதற்கு அவர்களைக் குற்றம் சொல்லிப்பயனில்லை. எஸ்தருக்கு சாமத்தியவீடு செய்தே ஆகவேண்டும் என்று அவன் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். பத்து லட்சம் இல்லாமல் சாமத்தியவீடு செய்யமுடியாது என்று ரெஜினா ஒற்றைக்காலில் நிற்கிறாள். வேதக்காரர் சாமத்தியவீடு. ஆரத்தியும் பிடிக்கவேண்டும். சட்டை போட்டும் படம் எடுக்கவேண்டும். சைவச் சாப்பாடும் வேண்டும். கிடாயும் அடிக்க வேண்டும். விசா கிடைத்தபின்னர் அவன் அங்கு வரும்போது செய்யலாம் என்று சொல்லிச்சொல்லியே ஆறு மாதங்களைக் கடத்திவிட்டான். இப்போது விசா இல்லாமல் நிரந்தரமாகத் திரும்பவேண்டிய நிலை. ஒரே சாமத்தியவீட்டில் அவனுடைய கையிருப்பு முழுதும் தீர்ந்துபோகப்போவது அவன் கண்முன்னே தெரிந்தது.

லோயர் வந்து அவனை அலுவலக அறைக்குள் கூட்டிச்சென்றார்.

“எப்பிடி... ரிஷி நல்லா பேசிறாளா? பிரக்டீஸ் காணாது என்ன? பர்ஸ்ட் அடிக்காட்டி எனக்கு மரியாதை இல்லை”

மரியதாஸ் பதில் பேசாமல் இருந்தான். லோயர் இலாச்சிக்குள் குடைந்து அவனுடைய பைலை வெளியே எடுத்து, ஒரு கடிதத்தை ஆங்கிலத்தில் வேகமான முணுமுணுப்புடன் வாசித்தார்.

“இஞ்ச பார் மரியதாஸ்... உன்ர கேஸில திருப்பி அனுப்பிறதெண்டு முடிவெடுத்திட்டாங்கள்... இவங்கள் இளம் ஆக்கள் எண்டால் இப்ப குடுக்கிறாங்கள். குடும்பம் குட்டி எண்டு இருக்கிற ஆக்களை திருப்பி அனுப்பிறாங்கள்”

“என்ர வருத்தத்தைப்பற்றி வடிவா ஒரு கடிதம் எழுத ஏலாதா சேர்?... இண்டைக்குக்கூட சேர்ச்சில வேர்த்துக்கொண்டு... வரவர சனம் கூடுற இடத்தில நிக்கவே பயமா இருக்கு... அண்டைக்கு மாவீரர் தினக்கூட்டத்தில போய் நிக்கேக்கயே நடுங்க வெளிக்கிட்டிட்டு... எங்கையாவது குண்டு வச்சிருப்பாங்களோ எண்டே சிந்தனையா இருக்கு ... கொடியேத்தேக்கையே நான் வெளிய ஓடிவந்திட்டன்...

பஸ்ஸில்கூட போகேலாமாக் கிடக்கு... கண்ணை மூடினா மூத்தவளிண்ட முகம்தான் முன்னால வந்து நிக்கு... ஒவ்வொருநாளும் குளுசை குடிச்சும்... இதெல்லாத்தையும் விளங்கப்படுத்தேலாதா சேர்..."

மரியதாசுக்கு சொல்லவே கூசியது. அவனுடைய உளச்சிக்கலை எவரும் புரிந்துகொள்வதில்லை. குறிப்பாகத் தமிழர்கள் அதை ஒரு சிக்கலாகவே கருதுவதில்லை என்று தோன்றியது. எல்லாம் கொஞ்சநாளில் அகன்றுவிடும் என்றே அவனும் ஆரம்பத்தில் நினைத்துவந்தான். ஆனால் எங்கே சிறிய சனக்கூட்டம் இருந்தாலும் அவனுக்குள்ளே பயம் ஒரு மலை அட்டையைப்போல உடலில் ஏற ஆரம்பித்துவிடுகிறது. எந்த நிகழ்வுக்குப்போனாலும் அது அவனைத் துரத்துகிறது. சேர்ச், பஸ், ரயில் என்று எதையும் அது விட்டுவைப்பதில்லை. அதனாலேயே அவன் கூட்டங்களுக்கும் பார்ட்டிகளுக்கும் செல்வதைத் தவிர்க்க ஆரம்பித்திருந்தான்.

"உன்ர நிலைமை விளங்குது மரியதாஸ், ஆனா இவங்கள் அதை எல்லாம் கணக்கே எடுக்கமாட்டாங்கள். இஞ்ச பி.டி.எஸ்.டி எல்லாருக்கும் இருக்கு. வேணுமெண்டால் ஒரு அப்பீல் போட்டுப்பார்க்கலாம். ஆனால் அப்ளிகேசனுக்கே பத்தாயிரம் டொலர்ஸ் கட்டோணும். ஒரு ஆறு மாசம் போட்டு இழுக்கலாம்... அதுக்குப்பிறகு மினிஸ்டருக்கு ஒரு பேர்சனல் ரிக்குவஸ்ட் வச்சால் இன்னொரு மாசம்... எல்லாமா ஒரு ஏழு மாசம் இழுத்தடிக்கலாம்... என்ன சொல்லுற?"

மரியதாஸ் யோசித்தான். ஓய்வில்லாமல் டபிள் ஷிப்ட், ஓவர் டைம் என்று செய்தாலும் மாசம் அவனுக்கு கையில் ஐயாயிரம் டொலர்தான் கிடைக்கிறது. வீட்டு வாடகை, ஊருக்கு அனுப்பும் காசு, அவனின் செலவு என்று கழித்துப்பார்த்தால் ஏழு மாசத்தில் ஒரு இருபதினாயிரம் சேர்த்தாலே பெரிய காரியம். அதில் சுளையாகப் பத்தாயிரத்தை அப்பீலுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். இனி லோயர் செலவு, அந்தப் படிவம், இந்தக் கையெழுத்து, பயணங்கள் என்று எல்லாவற்றையும் கூட்டிக் கழித்தால் கையில் ஒரு ஆயிரம் கூட எஞ்சாது என்று தோன்றியது. விசாவும் கிடைக்கப்போவதில்லை என்பது தெளிவாகிவிட்டது. எதற்காக இங்கே கிடந்து உழலவேண்டும்? இருபதாயிரத்துக்கு ஒரு சீட்டுக்கட்டிக்கொண்டிருந்தான். அடுத்த கூறில் எவ்வளவு கழிந்தாலும் பரவாயில்லை, அதை ஏலத்தில் எடுத்துவிடவேண்டும். மீதித்தவணைகளுக்கு ஜெயமணியிடம் காசைக் கொடுத்துவிட்டுப்போகலாம். போவதென்று ஆகிவிட்டது. இனிமேல் காலங்கடத்தி என்ன பயன்? எட்டு வருடங்கள் தினமும் வைபரில் குடும்பம் நடத்தி சீ என்று போய்விட்டது. குழந்தைகள்

அவன் தொட்டுத்துக்கி கொஞ்சம்வரைக்கும் காத்திராமலேயே வளர்ந்துவிடப்போகின்றன. ரெஜினாவும் அவனில்லாமலேயே வாழப்பழகிக்கொண்டுவிட்டாற்போலத் தோன்றியது. எல்லோரும் நிம்மதியாகவும் சந்தோசமாகவும் வாழ அவன் மட்டும் எதற்காக உடல் வருத்தி உழைக்கவேண்டும்? உலகமே சேர்ந்து அவனில் குளிர்காய்ந்துகொண்டு கூடவே அவனுக்கு ஏமானிப்பட்டமும் கட்டுகிறது. அவனை எவருமே சக மனிதனாகத்தன்னும் மதிப்பதில்லை. அவன் உணர்வுகளைக் கணக்கே எடுப்பதில்லை. அவன் அருகாமையை வேண்டி எவருமே ஏங்குவதில்லை. அவன் உழைக்கும் ஒவ்வொரு டொலருக்காகவும்தான் அவர்கள் அவனைத் திரும்பிப்பார்க்கிறார்கள். அவன் எப்படி இருக்கிறான் என்று விசார்க்கிறார்கள். அவனிடம் சிரித்து வைக்கிறார்கள். ஊர் திரும்பிக் கொஞ்சநாளிலேயே அந்தச் சிரிப்பு எல்லாமே ஒளிந்துவிடப்போகிறது. மரியதாசுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. அவன் திரும்பவும் போகத்தான்வேண்டுமா? வேறு வழி என்னதான் இருக்கிறது? அவனுக்கு மாத்திரம் ஏன் இப்படி நிகழவேண்டும்? இங்கு இருக்கும் எல்லோருமே அகதிகளாக வந்தவர்கள்தானே? இந்த லோயர்கூட ஒரு அகதிதானே. இன்றைக்கு இரட்டை மாடி வீடு, சொகுசு வாகனம், மனைவி, நுனி நாக்கு ஆங்கிலம் பேசும் குழந்தை, வீட்டுச் செல்ல நாய். எல்லாமே அகதியாக வந்து சேர்த்ததுதானே? அவன் மட்டும் எதற்காகத் திரும்பவேண்டும்? அவன் மட்டும் எப்படி இவர்களைவிடத் தாழ்ந்தவன் ஆவான்? எப்போது அவன் அப்படி ஆனான்? அல்லது எப்போதுமே அவன் நிலைமை இதுதானா?

"மரியதாஸ்... என்ன யோசிக்கிறாய்? அப்பீல் ஒண்டைப்போடுவமா? எண்ட பீலை நான் பார்த்துச் செய்யுறன்"

அவனுக்கு இப்போது அவர்மீதே சந்தேகம் வந்தது. உண்மையிலேயே அப்பீலுக்கு பத்தாயிரம் டொலர்தான் கட்டவேண்டுமா? அல்லது இவருக்கும் அதில் கொமிசன் ஏதும் உண்டா? எட்டு வருடங்களாக இவரையே நம்பியிருந்தது தவறோ என்று தோன்றியது. உழைப்பில் கால்வாசி இவருக்கே கொட்ட வேண்டி வந்துவிட்டது. ஒருத்தன் எல்லாவற்றையும் தொலைத்து, தனியே உயிரையும் உடலையும் தூக்கிப்பிடித்தபடி கடல் கடந்து ஓடி வந்தால் அவனிடம்தான் பிடுங்குவார்களா? அவனை ஏய்த்துத்தான் பிழைக்கவேண்டுமா? அந்த வீட்டில் இருக்கும் ஒவ்வொரு பொருளிலும் அவன் தொழிற்சாலையில் சிந்திய வியர்வை ஒட்டியிருந்ததுபோலத் தோன்றியது. என்ன ஒன்று, அவனை ஏய்த்துப் பிழைப்பவர்கள்கூட தம்மை அவனின் சகாயர் என்றே எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். அவன் அவர் கண்களையே

கூர்ந்துபார்த்தான்.

“என்ன தம்பி... நீ வேண்டாம் எண்டால் விடுவம். ஒரு கடிதம் குடுத்தால் போதும். ஒரு மாசத்தில டிக்கட் போட்டு அனுப்பிடுவாங்கள்...”

“திரும்பிப்போறது எண்டால் காசு ஏதும் தருவாங்களா சேர்?”

மரியதாசுக்கு இப்படியெல்லாம் இறைஞ்சுவதில் ஏற்படுகின்ற கூச்சம்கூட வர வரக் குறைந்துபோவது போல உணர்ந்தான்.

“ம்ம்ம்.. ஒரு மூவாயிரம் டொலர்ஸ் குடுப்பாங்கள். அதுவும் அங்கபோனாப்பிறகுதான். எனக்கெண்டா நீ இன்னொரு ட்ரை போடலாம். அதுக்குள்ள லேபர் ஆட்சிக்கு வந்தா உங்களுக்கெல்லாம் சான்ஸ் இருக்கு..”

“ஆனா எலக்சனுக்கு இரண்டு வருசம் இருக்கே சேர்”

அவர் அதனை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை என்று தோன்றியது. அவனைப்போன்று அகதிகளாக வருபவர்களுக்கு உள்ளூர் அரசியலில் என்ன நடக்கிறது என்றே தெரிவதில்லை. தெரிந்து வைத்திருக்கவும் சந்தர்ப்பங்கள் அமைவதில்லை. அவனுக்குக்கூட இந்த தேர்தல் விடயம் தொழிற் சாலையில் சக தொழிலாளிகள் பேசியபோதே காதில் விழுந்திருந்தது. மற்றும்படி அவன் போன்றவர்கள் வாரம் ஏழு நாட்களும் வேலை செய்பவர்கள். பகல் முழுதும் ஏதேனும் தொழிற்சாலை வேலைக்குச் செல்வார்கள். மாலையில் கிளினிங் வேலைக்குப் போவார்கள். சமயம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் ஊபர் டக்ஸி ஓடுவார்கள். யாராவது வீடு திருத்தவேலை, பெயிண்டிங், தோட்டம் செப்பனிடவேண்டும் என்று கூப்பிட்டால் போவார்கள். எப்போதாவது ஓய்வு நாள் வரும்போது தமிழ்ப்படம் பார்ப்பார்கள். அல்லது இறைச்சி சமைத்துச் சாராயம் குடிப்பார்கள். இதில் உள்ளூர் செய்திகளை அறிய அவர்களுக்கு நேரம் எங்கே இருக்கப்போகிறது? இவர்களின் இந்த அறியாமையைத்தான் எல்லோரும் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். லோயர்கள். தொழிற்சாலை முதலாளிகள். தமிழ் அமைப்புகள். தெரிந்தவர்கள். தூரத்து உறவினர்கள். நண்பர்கள். மரியதாசுக்கு தலை வெடித்தது. இந்த ஊரே வேண்டாம். போய்விடவேண்டும் என்று தோன்றியது.

“ஒரேயடியா வெளிக்கிடப்போறன் சேர்... நிண்டு இழுபட்டுப் பிரயோசனம் இல்லை”

“அதுவும் சரிதான்... எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் நீ இஞ்ச தனிய கிடந்து சில்லுப்படுறது... போய் மனிசி பிள்ளையளோட இரு... கனகாலம் பிரிஞ்சிருந்தா அதுகளுக்கும் விட்டுப்போயிடும்... இப்பத்த பெண்டு

களையும் நம்பேலாது... இப்ப அங்க கன பிரச்சனைகள் வாறதாக் கேள்விப்பட்டன்”

மரியதாசுக்கு எழுந்து அவருக்கு ஓங்கி ஒரு அறை விட்டால் என்ன என்று தோன்றியது. அடக்கிக்கொண்டான். அவனுக்கு ஏன் அப்படி கோபம் வருகிறது? ஒருவேளை அடிமனதில் அவன் நினைத்துவைத்திருப்பதை அவர் அப்படி வெளிப்படையாகச் சொன்னதால் இருக்குமோ? இல்லை, ரெஜினா அப்படிப்பட்டவள் இல்லை, என்று மனதுக்குள் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டான். அவளை அவனுக்கு எவ்வளவுகாலம் தெரியும்? அவர்களின் திருமணம்கூட அவசர அவசரமாக நடந்த திருமணம்தானே. படுக்கையைத்தவிர வேறு எங்காவது அவர்கள் அன்னியோன்னியமாக இருந்ததுண்டா? ரெஜினாவை அவன் எப்போதாவது காதலித்திருக்கிறானா? மரியதாஸ் வலுக்கட்டாயமாக எண்ண ஓட்டங்களைப் புறந்தள்ளினான்.

“சேர் நீங்கள் கடிதத்தை ரெடி பண்ணிட்டுச் சொல்லுங்க... அப்பிடியே உங்க பீஸையும் சொன்னீங்க எண்டால்...”

“பீஸை பார்த்துச் செய்யலாம் மரியதாஸ்... ரெண்டு நாளில நான் மெசேஜ் பண்ணுறன். நீ வந்து காசைக் கட்டிட்டு கடிதத்திலயும் சைன் வச்சிட்டுப்போ”

எவ்வளவு இலாவகமாகத் தொழில் செய்கிறார்கள். பீசை அவனிடமிருந்து மொத்தமாகக் கறக்காமல் அவர் அவனுக்கு அந்தக்கடிதத்தைச் செய்து கொடுக்கப்போவதில்லை. பீஸ் எப்படையும் மூவாயிரத்துக்குமேலே வரும் என்று தோன்றியது. கையிலிருக்கும் காசு ஊர் திரும்பமுதலேயே தீர்ந்துவிடுமோ என்ற பயம் வந்தது.

மரியதாஸ் புறப்படலாம் என்று எழுந்தான்.

“இரு, அவ தேத்தண்ணி போடுறா, இருந்து குடிச்சிட்டுப்போ... போகமுதல் எங்கட மெயின் பாத்தரும் ஒழுகிக்கொண்டு இருக்கு.... ஒருக்கா பாத்து மாத்திவிடு”

அன்றைக்கு லோயர் வீட்டிலிருந்து மரியதாஸ் புறப்படும்போது மதியம் தாண்டிவிட்டிருந்தது. பாத்தரும் வாஷரை கடைக்குப்போய் வாங்கிவந்து, பைப்பைக் கழட்டி மாற்றிவிட்டு நிமிர்கையில், இன்னொரு பைப்பும் ஒழுகுவதாக லோயரின் மனைவி சொன்னார். அதையும் திருத்திவிட்டு, அவர்கள் வாங்கிவைத்திருந்த மான்டரின் பழமரத்தையும் பின் தோட்டத்தில் நட்டுக்கொடுத்துவிட்டுத்தான் அங்கிருந்து அவனால் புறப்பட முடிந்தது. அவனுடைய சேர்ட்டு, லோங்ஸ் எல்லாம் ஈரமாகி, சப்பாத்தும் சேறாகியிருந்தது. கடுமையாகப் பசித்தது. காலையில் லோயர் வீட்டில் குடித்த தேநீரைத்தவிர வேறு

எதையுமே அன்றைக்கு அவன் சாப்பிட்டிருக்கவில்லை என்பது ஞாபகம் வந்தது. வீட்டுக்குப்போனாலும் சாப்பாடு இருக்கப்போவதில்லை. அந்த வீட்டில் அவனோடு கூடத்தங்கியிருக்கும் ஆறுபேரும் வார இறுதியில் வேலை செய்பவர்கள். வீடு அன்றைக்கு வெறிச்சோடிப்போய் இருக்கும்.

மரியதாஸ் வழியில் இருந்த மக்டொனால்ட்ஸ் உணவகத்தில் ஒரு பேர்கரை வாங்கிச்சாப்பிட்டான். அது பசியை மேலும் கிளப்பிவிடவே நேராகத் தமிழ்க்கடைக்கு நடந்து சென்று ஒரு ஆட்டிறைச்சி புரியாணியும் இஞ்சிச்சோடாவும் வாங்கிக்கொண்டு அருகிலிருந்த பூங்காவில் போய் உட்கார்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தான். பூங்காவிற்குப் பலர் குடும்பம் குடும்பமாக வந்திருந்தார்கள். முன்பின் அறியாத குழந்தைகள் பல திடல்களில் ஒன்றாகக்கூடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. பெரியவர்கள் பியர் அருந்தியபடி சிரித்துப்பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பாபிகியூ போட்டார்கள். சிலர் தம் பிள்ளைகளுக்கு உணவு ஊட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். சில குழந்தைகள் தத்தித் தத்தி நடை பயின்றுகொண்டிருக்க, அவற்றின் தாயோ, தந்தையோ காவல்போல மெதுவாக அவர்களைப் பின்தொடர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். குழந்தைகள் இடறும்போது அவர்களும் இடறினார்கள். விழுவதற்குமுன்னர் போய்ப்பிடித்தார்கள். வெள்ளை இனத்தவர்கள். இந்தியர்கள். சீனர்கள். ஆபிரிக்கர்கள். முஸ்லிம்கள். எல்லோருக்கும் அந்தப்பூங்காவில் இடம் இருந்தது. பெரியவர்கள் தத்தமது குழுக்களோடு மாத்திரம் பேசித்திரிந்தாலும் குழந்தைகள் இன, மத, மொழி பேதமின்றி ஒன்றாகவே கூடி விளையாடின. விசா கிடைத்திருந்தால் அவனும்தான் இப்படி ரெஜினா, பிள்ளைகளோடு அந்தப்பூங்காவுக்கு வந்திருப்பான். பஸ்தியன் மற்றப்பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து விளையாடியிருப்பான். எஸ்தர் அவளுடைய நண்பிகளையும் அழைத்து வந்திருப்பான். நிற்செலா மாத்திரம் வளராமல் அப்படியே இருந்தாள். குழந்தை புல்வெளியில் தத்தித்தத்தி நடக்க, அவள் தடக்கி விழுந்திடுவாளோ என்று இவன் எக்கணமும் விழுந்து எழும்பியபடி, அவள் பின்னாலேயே திரிந்து. அவள்போலவே நடந்து. மரியதாசுக்கு கண்களை முட்டிக்கொண்டு வந்தது. அவளை அன்று தேவாலயத்தில் அப்படி வெளியே செல்ல விட்டிருக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம் வந்தது. சாப்பிடமுடியவில்லை. அதற்குமேல் அங்கே இருந்தால் மலை அட்டை அவன் இரத்தத்தைக் குடிக்க ஆரம்பித்துவிடும் என்று தோன்றியது. அவன் பார்சலை அங்கிருந்த குப்பைக்கூடைக்குள் போட்டுவிட்டு பூங்காவைவிட்டு வெளியேறினான்.

மரியதாஸ் கலங்கிய கண்களுடன் இலக்கின்றி நடந்துகொண்டேயிருந்தான். யாருடனாவது பேசி

னால் நன்றாக இருக்கும் என்று தோன்றியது. ரெஜினாவுக்கு அழைப்பு எடுப்போமா என்று யோசித்தான். வேண்டாம். அவளுக்கு இது எதுவுமே புரியப்போவதில்லை. லோயர் என்ன சொன்னார் என்று கேட்பாள். அப்பீல் போடச் சொல்லி ஒற்றைக்காலில் நிற்பாள். இந்த பாழாய்ப்போன விசா கிடைத்துத் தொலைந்திருக்கக்கூடாதா? அவனுக்கு மட்டும் ஏன் இந்த உலகம் ஓரவஞ்சனை செய்கிறது என்று புரியவேயில்லை. அவனுக்குப்பிறகு வந்தவர்களுக்குக்கூட விசா கிடைத்துவிட்டது. இவனோடு கூடவே படகில் வந்த ஒருத்தன். அவன் சிலாபத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்தவன். வாழ்க்கையில் துவக்குச்சன்னத்தையோ, எறிகணைச் சத்தத்தையோ கேட்டே அறிந்திராதவன். அவனுக்குக்கூட விசா கொடுத்துவிட்டார்கள். இன்னொருவன், மரியதாசுக்குத் தெரிய, அவன் கண் முன்னேயே வீடு வீடாக நுழைந்து சிறுவர்களை இயக்கத்துக்குப் பிடித்துக் கொண்டுசென்றவன். அவனுக்கும் விசா கிடைத்து, அவன் மனைவி பிள்ளைகளுக்கும் விசா கிடைத்து, இன்று பென்ஸ் வாகனத்தில் அவன் ஓடித்திரிகிறான். தாயக மக்களின் துயர் துடைக்கவென இசை நிகழ்ச்சிகள் செய்துகொண்டிருக்கிறான். எந்த மன உளைச்சலும் குற்ற உணர்ச்சியும் அவனுக்கு இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. எல்லோருக்குமான இந்த உலகத்தில் மரியதாஸ் மாத்திரம் எப்படி சபிக்கப்பட்டவன் ஆனான்? ஞாயிறு ஆனால் குளிரோ, மழையோ, எரிக்கும் வெயிலோ, அவன் தேவாலயத்துக்கு போவதற்குத் தவறியதேயில்லை. இத்தனை வருடங்களில் உடல் சபலப்பட்டு சென்கில்லாப்பக்கம் ஒதுங்கியதில்லை. மனத்தால்கூட அவன் ரெஜினாவுக்குத் துரோகம் இழைத்தானில்லை. அவ்வப்போது பார்ட்டிகளில் கொஞ்சம் குடிப்பான். ஆனாலும் எக்காலத்திலும் நிறைவெறியில் உளறிக்கொட்டியதில்லை. மயங்கிச் சரிந்ததுமில்லை. மரியதாஸ் அவன் மனமறிந்து எப்போதுமே கர்த்தருக்கு விசுவாசமாகவே இருந்திருக்கிறான். ஆனாலும் என்ன வாழ்ந்துவிட்டது? எல்லோரும் அவனுக்கு வஞ்சம் செய்தபடியே இருக்கிறார்கள். தேவை முடிந்தபின்னர், நாவிடுக்கில் சிக்கிக்கிடக்கும் தேங்காய்ப்பூத் துகளைப்போல அவனைத் “து” எனத் துப்பிவிடுகிறார்கள். இந்த நாடு வேண்டவே வேண்டாம். கொஞ்சம்கூடத் தாமதிக்காமல் ஊர் திரும்பிவிடவேண்டும். அப்படியே ஊர் திரும்பினாலுமே அவன் வாழ்க்கையில் என்ன முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுவிடப்போகிறது. எதுவுமே மாறப்போவதில்லை.

மரியதாஸ் நேராக வீட்டுக்குச்சென்று கட்டிலில்போய் விழுந்தான். தலை சுள்ளென்று வலித்தது. ஏதும் சாராயம்

குடித்தால் மனது சீராகும் என்று தோன்றியது. குசினி அலுமாரியில் இருந்த ஒரு சிவப்பு லேபிளை எடுத்து கிளாசில் மடமடவென்று ஊற்றினான். கட்டிலில் வந்து அமர்ந்திருந்தபடி குடிக்க ஆரம்பித்தான். இரண்டு மிடறு குடித்திருக்கமாட்டான்.

தொலைபேசி அடித்தது. சீட்டுக்காரனிடமிருந்து.

“அண்ணை சொல்லுங்கோ...”

“என்ன மரியதாஸ், ஊருக்குத் திரும்பப்போறியாமே, மெய்யா?”

அதற்குள் எப்படி சீட்டுக்காரனுக்கு விசயம்போனது என்று அவன் யோசித்துப்பார்த்தான். லோயர்தான் சொல்லியிருக்கவேண்டும். லோயரும் அந்தச்சீட்டில் இருப்பது ஞாபகம் வந்துது.

“ஓமண்ணை, விசாவையும் இழுத்தடிக்கிறாங்கள் ... சும்மா இங்கன இருந்து என்னெய்யிறது... பிள்ளையும் குமராயிட்டுது... அதான் போகலாம் எண்டு...”

“அதுதாஞ்சரி மரியதாஸ். இஞ்ச என்ன இருக்கு... உழைச்ச ஒரு சதம் மிஞ்சப்போறதில்லை”

அவன் அமைதியாக இருந்தான். அந்த சீட்டுக்காரனுக்கு நான்கு வீடுகள் இருப்பது அவனுக்குத்தெரியும். இரண்டு கடைகள் வைத்திருக்கிறான். வருடத்துக்கு நான்கு வீடுகள் கட்டி விற்று லாபம் பார்ப்பான். மொத்தமாக எட்டு சீட்டுகள் பிடிக்கிறான். பிசினஸ் கிளாஸ் இருக்கையிலேயே விமானப்பயணம் செய்வான். அவன் சொல்வதும் ஒருவகையில் உண்மைதான். உழைத்து ஒரு சதம் மிச்சம் பிடிக்காமல் எல்லாவற்றையும் மறுமுதல் இட்டுவிடுவான் அவன்.

“சரி... மரியதாஸ்... உண்ட சீட்டை என்ன செய்யப்போறாய்?”

“அதான் அண்ணை, உங்களுக்கு நானே அடிக்கலாம் எண்டிருந்தனான்... இந்தக் கூறை எனக்கு எடுத்துத் தாங்கோவன்... கனக்க கழிவு இல்லாம...”

“உனக்குத்தான் கூறோணும் மரியதாஸ்... ஆனா இவன் சிவாவுக்கும் கலியாணவீடாம்... தனக்குத்தான் கூறவேணும் எண்டு முதலே சொல்லி வச்சிட்டான்.. அதான் யோசிக்கிறன்”

“அண்ணை... அப்பிடியெண்டா ஜெயமணிட்ட கை மாத்திடுவமா?”

“ஆரு ஜெயமணியா... அவன் தன்ர தவணையையே கட்டேலாமத் திரியிறான்... எதுக்கும் நானும் சிவா விட்ட பேசிப்பாக்கிறன். ஏலாக்கட்டத்தில ஏலந்தான் விடவேண்டிவரும்.”

மரியதாசுக்கு விளங்கிவிட்டது. இவன் ஊருக்குத் திரும்புவதால் எப்படியும் சீட்டு எடுத்தே ஆகவேண்டும் என்பதால் இம்முறை நன்றாகக் கழிவை ஏற்றிவிடப்பார்க்கிறான். சிவாவை வைத்து போட்டிக்கு கூறச்செய்து. யோசிக்கையில் இருபதாயிரம் சீட்டில் கழிவு, மீதித்தவணைக்காசுகளும்போக இரண்டாயிரம் டொலர்கள்கூடத் தேறாது என்று தோன்றியது. கொஞ்சம்கூட ஈவு இரக்கம் இல்லாத மனிதர்கள். சிதறிக்கிடக்கும் உடலில் தாலிக்கொடியைத் தேடும் ஈனப்பிறவிகள்.

“சரியண்ணை... எனக்காக ஒருக்கா பாத்து செஞ்ச தாங்கோ. நான் கூறை எப்பிடியும் எடுக்கோணும். மீதித்தவணைக்காசை ஜெயமணிட்ட குடுத்திட்டுப்போறன்”

“உனக்கில்லாமலா மரியதாஸ். ஆனா மிச்சத் தவணையை நானே பிடிச்சிட்டுத்தாறன்... ஜெயமணி நல்லவந்தான். ஆனா இந்த பிசினசில ஆரையும் நம்பேலாது பாரு”

மரியதாஸ் போனை கட் பண்ணிவிட்டு கிளாலை அப்படியே கவிழ்த்துக்குடித்தான். அரை மணிநேரத்தில் இன்னொரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அவனை அந்த வீட்டில் வாடகைக்கு இருத்திய தமிழர் நலவாழ்வு அமைப்பிலிருந்து வந்த அழைப்பு. அவர்களுக்கு அவன் போகப்போவது தெரிந்து விட்டது. அவன் அறையில் இன்னொருவரை இருத்தப்போவதாக அவனுக்குச்சொன்னார்கள். அவன் புறப்படும்வரை காத்திருக்கும் பொறுமைகூட அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. மரியதாஸ் கோபம் கொள்ளவில்லை. இதையும் லோயர்தான் போட்டுக் கொடுத்திருப்பார். அவன் இனிமேல் இந்த ஊரவருக்கு வேண்டப்படாதவன் ஆகிவிட்டான் என்பது புரிந்தது. அவன் என்றைக்குமே வேண்டப்படாதவனாகவே இருந்திருக்கிறான். இருக்கும்வரைக்கும் எல்லோரும் அவனில் இலாபம் பார்க்க முனைந்தனர். அவ்வளவே.

போவதென்று தீர்மானமானமாகிவிட்டதால் மரியதாஸ் அன்றே அவசர அவசரமாகக் காரியங்களில் ஈடுபட ஆரம்பித்தான். தொழிற்சாலைக்கு அழைப்பு எடுத்து வேலையை விடப்போவதாக அறிவித்தான். இலங்கைக்கு பார்சல் அனுப்பும் கடையில் பெரிதாக மூன்று பெட்டிகளை வாங்கிவந்து தன்னிடமிருந்த பொருட்களை அடுக்க ஆரம்பித்தான். அவன் வீட்டில் கூடத்தங்கியிருக்கும் ரமணனின் உதவியுடன் வங்கியின் கிரெடிட்கார்ட் வரையறையை உயர்த்தினான். எஸ்தர் தனக்கு ஒரு மொபைல்போன் வேண்டுமென்று கேட்டிருந்தாள். கடைக்குச்சென்று கிரெடிட்கார்டில் ஒன்றுக்கு இரண்டாய் ஐபோன்களை வாங்கினான். டீவி, பிரிட்ஜ், சமையல் இயந்திரம்

என்று பல பொருட்களையும் கார்டில் வாங்கிவந்து வீட்டில் போட்டான். வீட்டில் கூடத்தங்கியிருக்கும் ரமணன் அவற்றை உள்ளூர் இணையக்கடையில் விற்பதற்கு விளம்பரம்போட்டான். நண்பருக்கு விலை கூடிய கணினி ஒன்றை கார்டில் வாங்கிக்கொடுத்து அரைவாசிப்பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். கிரெடிட் கார்டில் இப்படி ஏமாற்றுவதுபற்றி சற்று உறுத்தல் இருந்தாலும் இந்த நாடு அவனுக்குச் செய்த வஞ்சத்துக்கு அது ஒரு பரிகாரம் என்று அவன் தனக்குத்தானே சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டான். இரண்டே நாளில் லோயரிடம் சென்று அவரின் கணக்கையும் தீர்த்துவிட்டான். இரண்டு வாரங்களில் எப்போது வேண்டுமானாலும் டிக்கட் போடுவார்கள் என்று சொன்னார்கள். அவன் வாங்கி வைத்திருந்த பார்சல் பெட்டிகள் நிரம்பமாட்டேன் என்று அடம் பிடித்தன. சொக்கலட்டுகள், சோப்பு, சம்போ வகைகள், டீனா மீன் டின்கள், உடுப்புகள் என்று எவ்வளவு வாங்கி நிரப்பினாலும் பெட்டிகளில் இடம் மீதமிருந்தது. ஆற்றாக்குறையில் அவன் சில பாசுமதி அரிசிப்பக்கற்றுகளையும் அவற்றுள் வாங்கிப்போட்டான். பெரிய பெட்டிகள் ஊரை அடைந்ததும் சிறிய பெட்டிகளாக ஆகிவிடும்போலத் தெரிந்தது. எவ்வளவு போட்டாலும் நிரம்பாத பெட்டிகள், ஊர் சென்று உடைக்கப்பட்டதும் உடனடியாகவே காலியாகிவிடுகின்றன. எவ்வளவு கொடுத்தாலும் வாங்குபவர்களுக்கு அது தோற்றுவதேயில்லை. பெட்டிகளை ஒருவாறு நிரப்பி, மூடிக்கட்டி கடையில் கொண்டுபோய்க்கொடுத்தான். பின்னர் தனது பயணப்பொதியையும் அடுக்க ஆரம்பித்தான். பெரிதாக அவனிடம் பொருட்கள் ஏதுமில்லை என்பது அப்போதுதான் விளங்கியது. எட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் படகில் வரும்போது கொண்டுவந்திருந்த டெனிம் ஜீன்சுகளையும் டீசேர்ட்டுகளையும்தான் அவன் இப்போதும் போட்டுத்திரிகிறான். பிறந்தநாள் வைபவங்களுக்கு போடவென இரண்டு சேர்ட்டுகள் மாத்திரம் அவனிடம் புதிதாக இருந்தன. ஓரிரு நண்பர்களும் தத்தமது குடும்பங்களிடம் கொடுக்கவென்று சிறு சிறு பார்சல்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள்.

ஐந்து நாள்களிலேயே குடிவரவு அமைச்சிலிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அடுத்த திங்களே டிக்கட் போடலாமா என்று கேட்டார்கள். உதவிப்பணம் பற்றி விளக்கினார்கள். இலங்கை விமானநிலையத்தில் போய் இறங்கியதும் ஐ.ஓ.எம் அமைப்பினர் அவனை வரவேற்பார்கள் என்று சொல்லி விசயங்களை விவரித்தார்கள். மொழிபெயர்ப்பாளரின் குரல் பரிச்சயமானதாக இருந்தது. யாராக இருக்கும் என்று அவன் யோசித்துப் பார்த்தான். அவனுடைய லோயரே வாயில் துணியை வைத்துக்கொண்டு

பேசினார்போலத் தோன்றியது. அவர்கள் சொல்லியது எல்லாமே அவனுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்தது தான். போயிறங்கியதும் ஐ.ஓ.எம் வந்து குடிவரவு விடயங்களைக் கவனிப்பார்கள். அவன் இலங்கையை விட்டு சட்டவிரோதமாக வெளியேறியமைக்காக ஒரு நாள் சிறையில் இருக்கவேண்டும். அதன்பிறகு ஐ.ஓ.எம் பிரதிநிதி அவனைப் பிணையில் விடுவிப்பார். ஊர் போனதும் உள்ளூர் விதானையிடமோ அல்லது காவல் நிலையத்திலோ அவன் அடிக்கடி சென்று கையெழுத்துவைக்கவேண்டும். அவன் காலத்துக்கு போயிறங்கியதும் ஊரில் ஏதும் பிரச்சனையெண்டால் அவனைத்தான் வந்து பிடிப்பார்கள். எங்காவது கோப்புக்களில் அவன் பெயர் அடிபட்டால் தேடி வருவார்கள். இதெல்லாம் தேவையில்லாத வேலை என்று முன்னர் போனவர்கள் அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டிருந்தார்கள். விமான நிலையத்தில் ஐந்நூறு டொலர்களை அதிகாரிகள் கையில் கொடுத்தால் அவனை சக இலங்கையராக உள்ளே எந்தச்சிக்கலும் கொடுக்காமல் அவர்கள் அனுமதிப்பார்கள். அவன் ஏற்கனவே ஒரு கடித உறையில் பணத்தை எண்ணி ஹாண்ட் லக்கேஜில் தயாராக வைத்துவிட்டிருந்தான்.

ரெஜினாக்கு பயணத்தேதியைச் சொன்னபோது அவளது பதில் பெரிதாக ஆச்சரியத்தை அளிக்கவில்லை.

“அப்ப... மெய்யாலும் வரத்தான் போறிங்க... அப்பீல் குடுத்துப்பார்க்கேலையா?”

“வீண் காசு... வாறதெண்டு முடிவெடுத்திட்டன்... நீ ஏர்போட்டுக்கு வாறியா?”

“...வரத்தான் வேணும்... அண்டைக்கு பஸ்திக்கு பள்ளிக்கூடத்தில சோதிணை இருக்கு... சுந்தரமண்ணைண்ட வேனை அனுப்பிவிட்டா”

அவன் அமைதியான இருந்தான். இதுவே விசாகிடைத்து விடுமுறையில் அங்கு போகிறான் என்றால் நிலைமையே வேறு என்று எண்ணத்தோன்றியது. இப்போது ஒன்றுக்கும் வேண்டப்படாதவன் ஆகிவிட்டான். விமானநிலையத்திற்கு வந்து வரவேற்பதற்குக்கூட அவனுக்கு ஆள் இல்லை.

“இல்ல விடு... சுந்தரத்துக்கு வீணா காசு கொட்டேலாது.. நான் ஒரு பஸ்சை பிடிச்சு வர்ரன்”

“அது வஞ்சரிதான்... இப்ப பஸ் அடிக்கடி நீர்கொழும்பில இருந்து இருக்கு... டவுனுக்க வந்திட்டா இங்கால ஒரு ஆட்டோவை பிடிச்சு வந்திடலாம்”

சனிக்கிழமை இரவு வீட்டு நண்பர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து அவனுக்குப் பார்ட்டி வைத்தார்கள். அன்றைக்கு வேறு பல இடங்களிலிருந்தும் நண்பர்கள் வந்திருந்தார்கள். புட்டும்

இடியப்பமும் கடையில்வாங்கி வீட்டில் செம்மறி ஆட்டுக் கறி சமைத்தார்கள். இவன் இரண்டு சிவாஸ் ரீகல் போத்தல்களை அவர்களுக்கு வாங்கிக்கொடுத்தான். இரவிரவாக எல்லோரும் குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கிருந்த பலரும் விசாவுக்காக காத்திருந்தவர்கள்தான். சிலருக்கு ஓரிருமுறை விசா ஏற்கனவே ரிஜெக்ட் செய்யப்பட்டு விட்டது. சிலருக்கு இன்னமும் வழக்கு நடந்து கொண்டிருந்தது. விசா கிடைத்தவர்கள் சிலரும் அங்கிருந்தார்கள். எல்லோரும் அவரவர் காரணங்களுக்காகக் குடித்தார்கள் என்று தோன்றியது. மரியதாசை ஒரு அற்புதமான மனிதன் என்று அவர்கள் புகழ்ந்தார்கள். அவன் திரும்பிச்செல்ல எடுத்த முடிவு சரியானது என்றார்கள். அது அவனது முடிவல்ல என்று அவன் அவர்களைத் திருத்த முயலவில்லை. விடுமுறைக்கு அவன் குடும்பத்தை இங்கு அழைத்து வரவேண்டும் என்று ஒருவர் அபத்தமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். விசா கிடைத்து அவுஸ்திரேலியக் குடியுரிமையும் பெற்றுக்கொண்டவர் அவர். எல்லோரும் ஊருக்கு வரும்போது மரியதாசை வந்து சந்திப்பதாகச் சொன்னார்கள். சற்று நேரத்தில் பேச்சு சீமான், ரஜினி அரசியல் வருகை என்று திரும்பி ஒரு நடிகையின் வீடியோவில் போய் முடிந்தது. எல்லோரும் சேர்ந்து மரியதாசுக்கு ஆயிரம் டொலர்கள் பணம் சேர்த்துக்கொடுத்தார்கள். கொஞ்சநேரத்தில் பலர் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போனார்கள். ஒரு சிலர் நிறைவெறியில் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். வெளியில் சிகரட் பிடிக்கப்போனார்கள். ஒருத்தன் பாத்தூமில் சத்தி எடுத்துக்கொண்டிருந்தான். ஊரில் அப்போது எட்டு மணி என்பதால் பலர் தெருவோரம் ஆளுக்கொரு திக்கில் வீட்டோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மரியதாஸ் ரெஜினாவுக்குக் கோல் பண்ணலாம் என்று வைபரைத் திறந்தான். வெள்ளைத்தங்கத்தில் ஒரு நெக்லஸ் வாங்கிவருமாறு அவள் மெஸேஜ் பண்ணியிருந்தாள். மரியதாசுக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. அவன் நன்றாகக் குடித்துவிட்டிருந்தான். கோல் எடுத்தால் ஏதாவது ஏடாகூடமாகப் பேசி போகமுதலே சண்டை பிடித்துவிடுவான்போலத் தோன்றியது. அவன் போனை சார்ஜில் போட்டுவிட்டு கட்டிலில் போய்ப்படுத்தான். பசித்தது. அவன் இன்னமும் சாப்பிடவில்லை என்பது அப்போதுதான் ஞாபகம் வந்தது. குசினிக்குள் போய்ப்பார்த்தால் கறிச்சட்டி வழிச்சுத்துடைக்கப்பட்டிருந்தது. வெறும்புட்டு மாத்திரம் எஞ்சியிருந்தது. அவன் அதை சீனிபோட்டுக் குழைத்து இரண்டுவாய் சாப்பிட்டுவிட்டு போய்க் கட்டிலில் விழுந்தான்.

மறுநாள் காலை மரியதாஸ் எழுந்தபோது தலை தெறித்துவிடுமாப்போல வலித்துக்கொண்டிருந்தது.

போனை எடுத்துப்பார்த்தால் பஸ்தியும் எஸ்தரும் ஆளுக்கு தனித்தனியாக சாமான் லிஸ்ட் அனுப்பியிருந்தார்கள். எல்லாவற்றையும் வாங்குவதற்கு ஆயிரம் டொலர்கள் தேவைப்படும் என்று தோன்றியது. ரெஜினாவின் வெள்ளைத் தங்க நெக்லசுக்கு இன்னொரு ஆயிரம் முடியலாம். சீட்டுக்காரன் இன்னமும் இந்தா அந்தா என்று மீதிக்காக கொடுக்காமல் ஏய்த்துக்கொண்டிருந்தான். மொத்தமாக ஆயிரத்து எண்ணூறு டொலர்கள். மீதித்தவணைக் காசுகளை கழிவுகளின்றிப் பிடித்துக்கொண்டுவிட்டான். அவன் கழிவுகளை உறுதியளித்தபடி பின்னர் அனுப்பி வைக்கப்போவதுமில்லை. அவ்வளவும் அறா நடட்டம். ஆனால் அந்தக்காசைக்கூட அவன் தராமல் சுத்தப்போகிறான் என்பதை நினைக்கையில் மரியதாசுக்கு வயிற்றினுள் அமிலம் கரைந்தது. ஆரம்பத்தில் நிறையக் கணக்கு போட்டிருந்தவன், இப்போது கையில் வெறும் நான்காயிரம் டொலர்கள் மாத்திரம் அவனிடம் எஞ்சியிருந்தது. கிரெடிட்கார்டில் வாங்கிய டிவியை இணையத்தில் விற்றிருந்தாலும் பிரிட்டீஜம் சமையல் இயந்திரமும் விற்படாமல் இழுபட்டுக்கொண்டிருந்தன. விற்பட்டதும் காசை அனுப்பிவைப்பதாக ரமணன் சொல்லியிருந்தான். ஊரிலிருந்து படகேறும்போது அவனிடம் அதிகம் காசு இருந்ததுபோலத் தோன்றியது. பேசாமல் ரெஜினா சொன்னதுபோல அப்பீல் செய்து பார்த்திருக்கலாமோ என்று வந்த எண்ணத்தை வலிந்து கலைத்தான். கடைசியாக ஒருமுறை தேவாலயத்துக்குப் போய் வந்தால் மனது நிம்மதி அடையும்போலத் தோன்றியது.

மரியதாஸ் தேவாலயத்தை அடையும்போது நன்றாகத் தாமதமாகிவிட்டிருந்தது. திருப்பலியில் நற்கருணை மன்றாட்டம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவன் பின்னாலேயே போய் நின்று பிரார்த்தனையில் ஈடுபட ஆரம்பித்தான். இத்தாலிய மொழியில் மிக மென்மையாக பாதர் டொல்டோ இறைவனை மன்றாடிக்கொண்டிருந்தார். ஆண்டவர் விண் நோக்கி, இறைவருக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு, திருவிருந்தில் கூடியிருந்த சீடர்களுக்கு அப்பத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அவன் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

அடைக்கலராசா பாதரின் குரல் சாந்தமாக ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

“இயேசுபிரான் அப்பத்தை தன் சீடர்களுக்குக் கொடுத்தபடியே சொல்கிறார்.

இதைப் பெற்று உண்ணுங்கள்;

இது எனது உடல். விண்ணகத்திலிருந்து இறங்கி வந்த வாழ்வு தரும் உணவு நானே. இந்த உணவை எவராவது உண்டால் அவர் என்றுமே வாழ்வார்.

எனது சதையை உணவாகக் கொடுக்கிறேன். அதை உலகு வாழ்வதற்காகவே கொடுக்கிறேன். உறுதியாக உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்;

மானிட மகனுடைய சதையை உண்டு அவருடைய இரத்தத்தைக் குடித்தாலொழிய நீங்கள் வாழ்வு அடையமாட்டீர்கள். எனது சதையை உண்டு என் இரத்தத்தைக் குடிப்பவர் நிலைவாழ்வைக் கொண்டுள்ளார். நானும் அவரை இறுதி நாளில் உயிர்த்தெழுச் செய்வேன்.

எனது சதை உண்மையான உணவு. எனது இரத்தம் உண்மையான பானம்.

எனது சதையை உண்டு எனது இரத்தத்தைக் குடிப்போர் என்னோடு இணைந்திருப்பர், நானும் அவர்களோடு இணைந்திருப்பேன்”

கண்மூடி செபித்துக்கொண்டிருந்த மரியதாஸ் திடுக்கிட்டு விழித்தான். கைகளைப்பிடித்துத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த நிற்செலா எங்குபோனான் என்று தேடினான். அவள் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டுப்பார்த்தான். பதில் வரவில்லை. அவளை வெளியே விளையாட அனுப்பியது ஞாபகம் வந்தது. வெளியில் அவளுடைய குரல் கேட்கிறதா என்று காதுகளைக் கூர்மைப்படுத்திப் பார்த்தான். எல்லாமே அமைதியாக இருந்தது. தூரத்தில் லோஞ்சிச்சத்தம் ஏதும் கேட்கிறதா என்று கவனித்தான். காகங்கள், கடலலைகள், மீன் பொரிக்கும் நாற்றம், மனிதர்களின் உரத்த பேச்சொலிகள், சிறுவர்கள் விளையாடும் சத்தம். எதையுமே உணரமுடியவில்லை. வழக்கத்துக்கு மாறான ஒரு மயான அமைதி நிலவியது. திடீரென்று அந்த அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு “மே...” என்ற கதறல் கேட்க ஆரம்பித்தது. கதியால் வேலியில் சிக்குண்ட அந்த ஆட்டுக் குட்டியின் கதறல். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்தக் கதறல் பெரிதாகி, ஓலமாக வெளிப்பட ஆரம்பித்தது. ஒரு கட்டத்தில் அது இறைஞ்சலாக உருமாற ஆரம்பித்தது. அருகிலேயே நின்ற குட்டியின் தாய் ஆடும் இப்போது கத்த ஆரம்பித்திருந்தது. நிற்செலா அந்த ஓலத்தைக் கேட்டால் பயந்துபோவான். மரியதாஸ் ஆட்டுக் குட்டியை விடுவிக்கவென அங்கிருந்து ஓடினான். வெளியில் போனால் அங்கே நிற்செலாவைக் காணவில்லை. ஏனைய சிறுவர்களும் எங்கே போனார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஆட்டுக் குட்டியின் கதறல் மாத்திரம் பெரிதாகிக்கொண்டே இருந்தது. மேற்கு வேலிப்பக்கமாகத்தான் அதன் சத்தம் வந்து கொண்டிருந்தது. அவன் அங்கே ஓடினான். முட்கிழுவை வேலிப்பொட்டுக்குள் குட்டியின் முக்காலி சிக்கிப்போய் ஈனசுரத்தில் அது அலறிக் கொண்டிருந்தது. இவனைக் கண்டதும் அதன் தாய் ஆடு இன்னமும்

பெரிதாக கத்த ஆரம்பித்தது. மரியதாஸ் விரைந்து சென்று பொட்டில் சிக்கியிருந்த ஆட்டுக்குட்டியை விடுவித்தான். அப்படி விடுவித்த பின்னரும் தாயும் குட்டியும் தமது ஓலத்தை நிறுத்தாமல் தொடர்ந்து கத்திக்கொண்டேயிருந்தன. அவன் அந்த ஆட்டுக் குட்டியைத் தூக்கி வாஞ்சையுடன் அதன் தலையைத் தடவிவிட்டான். நிற்செலா எங்கு போயிருப்பான்? அவன் தேவாலயத்தின் வளவு எங்கிலும் அவளைத் தேடத்தொடங்கினான். அவளைக் காணவில்லை. “நிற்செலா நிற்செலா நிற்செலா” என்று கத்தியபடி மீண்டும் தேவாலயத்தின் முற்றத்துக்கு ஓடிப்போனான். அவள் வீதிக்குப்போயிருக்கலாம் என்ற எண்ணம் வந்தது. வீதிக்கு ஓடினான்.

“நிற்செலா...”

திடீரென்று பெரும் அதைப்போடு குண்டு ஒன்று தேவாலயப்பக்கம் வெடித்துச் சிதறியது. அதிர்ச்சியில் மரியதாஸ் அங்கேயே சரிந்தான். உலோகத்துண்டு ஒன்று அவனது பின் மண்டையை சாதுவாகக் கிழித்துக் கொண்டுபோனது. அவனுக்கு தலையில் சுடு தண்ணீர் கசிவதுபோல இருந்தது. சுதாகரித்துக்கொண்டு அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தால், கோபுரப்பக்கமிருந்து பெருத்த புகைமண்டலம் எழுந்துகொண்டிருந்தது. அடுத்தகணமே அவன் “நிற்செலா” என்று கத்திக்கொண்டு தேவாலயத்தை நோக்கி ஓடினான். புகை எல்லாவிடமும் பரவியிருந்தது. அந்தக் ஆட்டுக்குட்டியினது சத்தம் இப்போது அடங்கியிருந்தது. தாய் ஆட்டினுடைய சத்தமும் கேட்கவில்லை. ஆலயத்தினுள்ளேயிருந்து மனிதர்களின் அவலக் கதறல்கள் எழுத்தொடங்கியிருந்தன. இரத்தம் மரியதாசின் பிடறிவழியே கசிந்து அவன் கழுத்தில் வடிய ஆரம்பித்திருந்தது.

“நிற்செலா... நிற்செலா... நிற்செலா...”

அவன் தேவாலயத்தின் உள்ளே, ஒவ்வொரு வாங்கில் வாங்கிலாக நிற்செலா பெயரை அரற்றியவாறு அலைந்துகொண்டிருந்தான். உள்ளே எங்கேயும் அவளைக் காணவில்லை. ஆலயத்தின் உடைந்து கிடந்த சிதிலங்களை விலக்கித் தேடிப்பார்த்தான். எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் இப்போது ஓலங்கள் கேட்கத்தொடங்கியிருந்தது. பிள்ளைக்கு ஒன்றும் ஆகியிருக்காது. கர்த்தரே. எங்குதான் போயிருப்பான்? எங்கென்று அவளைத் தேடுவது?

“நிற்செலா....”

“ஆர் யு ஓல்ரைட் மேட்?”

அருகிலிருந்தவர் தோள்களைத் தட்டிக் கேட்கவும் மரியதாஸ் சுயநினைவுக்கு வந்தான். அவன் முகமெல்லாம் வியர்த்திருந்தது. நிற்செலாவின்

பெயரைக் கொஞ்சம் சத்தமாகவே அவன் அரற்றியிருக்கவேண்டும். திருப்பலி முடியுந்தறுவாயில் இருந்தது. மரியதாஸ் அவசர அவசரமாக அங்கிருந்து வெளியேறி, பேருந்துத் தரிப்பிடத் திற்கு வந்து தலையைப்பிடித்தபடி உட்கார்ந்தான். பிடறிக்குள்ளே ஊசி குத்தினாற்போல வலித்துக்கொண்டிருந்தது. போனை எடுத்துப் பார்த்தால், ரெஜினா அவளுக்குப்பிடித்த நெக்லஸ் டிசைன் படங்கள் பலவற்றை அனுப்பியிருந்தாள். பஸ்தியும் எஸ்தரும் கூட மேலும் புதிதாகச் சில பொருட்களை லிஸ்டில் இணைத்திருந்தார்கள்.

அவன் சீட்டுக்காரனுக்குக் மீண்டுமொருமுறை கோல் எடுத்துப்பார்த்தான். கட்டாகியது. வீட்டுக்குத் திரும்பி கொஞ்சநேரம் படுத்தெழும்பினால் நன்றாக இருக்கும்போலத் தோன்றியது. பின்னர் அந்தச் சிந்தனையை உதறிவிட்டு நகைக்கடை எங்கே இருக்கும் என்று யோசித்தான். பேரங்காடியில் ஒரு நகைக்கடை இருப்பது ஞாபகம் வந்தது.

மரியதாஸ் மெதுவாக எழுந்து, தேவாலய உச்சியிலிருந்த சிலுவையை வணங்கிவிட்டு, பேரங்காடியை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

ஆவணப்படத் திரையிடலும் உரையாடலும்

நாங்களும் இருக்கிறம்

(18 நிமிடங்கள்)

இயக்குனர் : பிறைநிலா கிருஷ்ணராஜா

யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கின்ற மாற்றுப் பாலினரை எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் அவர்கள் எதிர்கொள்கின்ற சவால்களையும் அவர்கள் மீது திணிக்கப்படுகின்ற ஒடுக்குமுறைகளையும் ஒதுக்கல்களையும் சந்திப்புகளின் மூலமாகவும் உரையாடல்களினூடாகவும் ஊடான 'நாங்களும் இருக்கிறம்' என்கிற ஆவணப்படமாக தொகுப்பாக்கியிருக்கிறார் பிறைநிலா கிருஷ்ணராஜா.

இலங்கைத் தீவில் வாழ்கின்ற மாற்றுப் பாலினத்தவர் பற்றிய அறிதலும் அவர்கள் பற்றிய அக்கறையும் நமது சமூகங்களிடம் குறைவாகவே இருக்கின்றது. அவர்களது இருப்புக் குறித்தும் அவர்கள் எதிர்கொள்கின்ற சவால்கள் குறித்தும் அறிவதற்கான எதுவிதமான எத்தனமும் செய்யாமல் அசட்டையீனமாகவே பெரும்பான்மை மக்கள் இருக்கின்றார்கள் அல்லது தவறான புரிதல்களுடனும் முன்முடிவுகளுடனும் தொடர்ந்தும் இருந்து விடுகின்றார்கள். ஊடகச் சித்தரிப்புகள் தொடங்கி சினிமா வரை மாற்றுப் பாலினரை கேலியுடனும் எதிர்மனோநிலையுடனும் அணுகும் போக்கே பரவலாக உள்ளது. பாலியல் குறித்தோ அல்லது பாலினம் குறித்தோ நமது பாடசாலை கள் என்ன கற்பிக்கின்றன? பாடசாலைகளில் மாற்றுப்பாலினரை எப்படி நடத்தப்படுகின்றனர்? பொதுவெளிகள், குடும்ப உறவுகள் போன்றவை மாற்றுப்பாலினர் எப்படி எதிர்கொள்ளுகின்றனர்? மாற்றுப்பாலினர் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள் குறித்து சமூகம் எவ்வாறு எதிர்வினையாற்றுகின்றது? போன்றவற்றை அறிந்துகொள்ளவும் அதிலிருந்து உரையாடல் ஒன்றைத் தொடக்குவதற்குமான சீரியதோர் முயற்சியாகவும் செயற்திட்டமாகவும் இந்த ஆவணப்படத்தினை

பிறைநிலா கிருஷ்ணராஜா உருவாக்கியிருக்கின்றார். மாற்றுப் பாலினரின் இருப்பைக் குறித்தும் அவர்கள் தொடர்ந்தும் எதிர்கொள்ளும் சமூக அவலங்களைக் குறித்தும் அக்கறை கொண்டவர்களுக்கும் இந்த ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் ஒதுக்கல்களுக்கும் எதிராகச் செயலாற்றி மாற்றுப்பாலினர்களுக்கான சமூகநீதி கிடைக்கவேண்டும் என்ற நோக்குடையவர்களுக்கும் மாற்றுப்பாலினருடன் உரையாடிச் செயற்படுவதற்கான ஒரு பொதுவெளியைத் திறப்பதை நோக்காகக் கொண்ட கலந்துரையாடலும் திரையிடலின் பின்னர் இடம்பெற்றது.

நாம் வாழும் சமூகத்தில் நிகழும் எல்லா வகையான அசமத்துவங்களையும் களைந்து சமூகநீதிக்கும் அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் குரலெழுப்பி பொது வெளியில் உரையாடல்களை உருவாக்குவதைத் தன் நோக்குகளில் ஒன்றாகக் கொண்ட விதை குழுமம் ஒருங்கிணைத்த இந்த நிகழ்வு ஞாயிற்றுக்கிழமை, செப்டம்பர் 15, 2019 அன்று காலை பத்து மணிக்கு யாழ்ப்பாண பொதுசன நூலக கேட்போர்கூடத்தில் இடம்பெற்றது. இந்நிகழ்வின் ஆரம்ப உரையைப் பிரிந்தாவும், 'மாற்றுப்பாலினரின் இருப்பும் சிக்கல்களும்' எனும் தலைப்பில் இயக்குனர் பிறைநிலா, தேன்மொழி, ரொஷானி ஏஞ்சல் ஆகியோரும் உரையாடினர். இவ் ஆவணப்படத்தினை மாற்றுப்பாலினர் வெளியிட யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தின் ஊடகத்துறையின் துறைத்தலைவர் கலாநிதி சி. ரகுராம் பெற்றுக்கொண்டார். தனது கருத்துக்களையும் பகிர்ந்து கொண்டார். தொடர்ந்து, நிகழ்வில் ஆரோக்கியமான கலந்துரையாடல்களும் அனுபவப் பகிர்வுகளும் இடம்பெற்றன.

கோலம் (Kolam) பாரம்பரியத்தை மீளக்கண்டடைதல்

K o l a m

யாழ்ப்பாணப் பண்பாட்டின் கைவினை மரபானது நீண்ட பாரம்பரியத்தையும் அழகியல், தொழில் மற்றும் சமூகக்கட்டமைப்பு நிலவரங்களால் அதிகம் பின்னப்பட்ட ஒன்றாகவிருக்கிறது. பிற்பட்ட கால சமூக நிலவரங்கள் அதன் புழக்கத்தையும் இருப்பையும் முற்றாக மாற்றியுள்ளன. நுகர்வுக் கலாசாரத்தின் வருகை சொந்தப்பண்பாட்டு நுகர்வைக் கேள்விக்குட்படுத்தியுள்ளதுடன் அதற்கான மாற்றாக இறக்குமதிப்பண்பாட்டை நோக்கி நம்மை இருக்க வைத்துள்ளது. இத்தகைய நிலவரத்திலிருந்து “கோலம்” என்னும் கைவினைச் செயற்றிட்

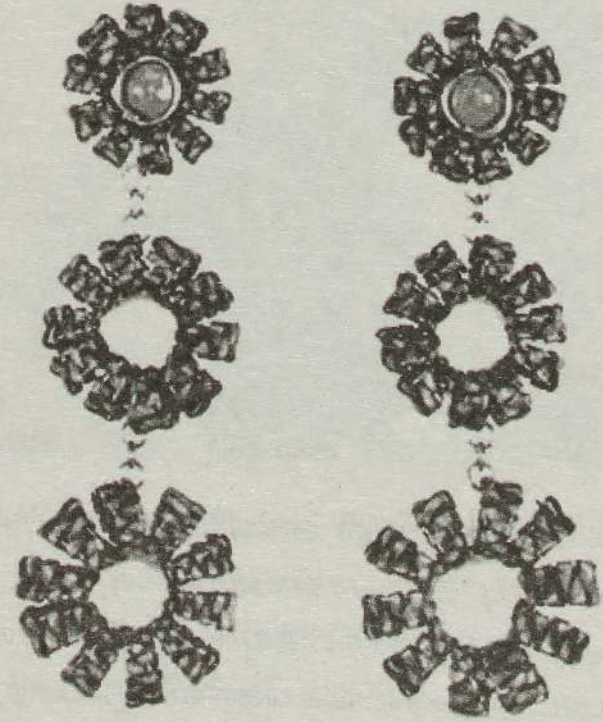
டத்தை முக்கிய எண்ணக்கருவாகப் பாரம்பரியத்தைப் புதிய வழக்கிற்கு எடுத்துவரும் செயன்முறையாகப் பார்க்க முடியும். பாரம்பரியத்தை மீட்டல் அல்லது கடந்தகாலத்தை அடுத்த சந்ததிக்கு கையகப்படுத்தல் எனும் பார்வை தற்போதைய சமூக நிலவரத்தில் மிக முக்கிய விவாதமாகவும் அடையாள நிலவரங்களின் இழப்பிலிருந்து எம்மை மீளக்கண்டடைதல் சார்ந்த தேவையினையும் உணரச்செய்துள்ளது. நிலமும் வாழ்வும் எண்ணற்ற காரணிகளால் தொடர்பற்றும் உணர்விழந்தும் போயுள்ளது. இந்த இடைவெளியை நிரப்பும் பண்பாட்டு உற்பத்தி நிலவரங்களில் இருந்து நாம் அந்நியப்பட்டுப் போயுள்ளோம். அவற்றை இயக்கும் சமூக, பொருளாதார அரசியல் நிலவரங்கள் அர்த்தமற்ற நிலவரத்தையே உணரச்செய்துள்ளது. சுயம், இருப்பு, வரலாறு, வாழ்வியல் எல்லாமும் இத்தகைய நிலவரங்களாலேயே உணரவைக்கப்பட்டுள்ளது, இவற்றை மீளக்கண்டடைதலை நாளாந்த வாழ்வுக்கு எடுத்து வருவதை யார் செய்வது? யார் அதற்காக சிந்திப்பது போன்ற எண்ணற்ற கேள்விகளை எம்முன்னே விட்டுச்செல்கிறது.

இச்சமூகத்தின் பிரதான கல்வியியல் நிறுவனங்களும், அதன் ஆளுமைகள் என்று கருதப்படும் பலரும் இக்கேள்வியை இட்டு நிரப்புவதை, முன்னெடுத்துச்செல்வதில் தோல்வியினையே கண்டுள்ளனர். மறுதலையாக, 2017 ஆம் ஆண்டில் உருப்பெற்ற கோலம் கைவினைச் செயற்றிட்டமானது, உள்ளூர்க் கைவினைப்பண்பாட்டை, அதன் வடிவமைப்பு, அழகியல், தொழில்நுட்பம் சார்ந்த விடயங்களை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தி குறித்த கைவினைச்சமூகங்களுடன் இணைந்து புதிய வாழ்வியல் விடயங்களின் தேவைக்கேற்ப

வெளிக்கொண்டுவரும் முயற்சியாகும். உள்ளூர்க் கைவினை மரபினை புதிய காட்சி மற்றும் காண்பிய வெளிப்பாட்டு நிலவரத்தில் கொண்டுவருவதுடன் மட்டுமல்லாமல், அதை ஒரு நடப்பு வழக்கின் நுகர்வுத்தளத்தை நோக்கியும், முன் வைக்கும் ஒரு செயற்றிட்டம்.

இச்செயற்றிட்டத்தில் பிரதானமாக, கலை வரலாற்று ஆசிரியரும் காண்பியக் கலைஞருமான தா.சனாதனன் மற்றும் சமகாலக் காண்பிய கலைஞரான பிரதீப் தளவத்த போன்றோரினுடைய வழிப்படுத்தலுடன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமற்றும் வடிவமைப்புத்துறையில் கற்று வெளியேறிய மாணவர்களையும் உள்வாங்கி இச்செயற்றிட்டம் முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. புதிய உள்ளடக்கம் வெளிப்பாடு, பழைய பாரம்பரிய வடிவமைப்பேணுதல், மரபு மற்றும் தனித்துவமான வடிவமைப்பை தனித்துவமான நாளாந்த பாவனைக்குப் உள்ளெடுத்தல் என்பதுடன், இது சார்ந்து பாரம்பரியமாக இயங்கிய தொழில் சார்ந்த சமூகத்தை அவற்றின் பாதிப்பிலிருந்து இன்னொரு நிலைக்குக் கொண்டு வருதல் போன்ற விடயங்களுடன் இச்செயற்றிட்டம் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படுகிறது.

இத்திட்டம் வடிவமைப்புச்சார்ந்து ஒரு புதிய வெளிப்பாட்டுப்பண்பாட்டைப் புழக்கப்பண்பாடாக மாற்றுவதன் ஊடாக கடந்த வரலாற்றைத் தக்க வைப்பதுடன் அதன் சந்தை மற்றும் நுகர்வு, தொழில்வாண்மை, மற்றும் தொழில் முயற்சி சார்ந்த விடயத்தை அதன் பிராந்தியத்தில் ஏற்படுத்த முனைவது இச்செயற்றிட்டத்தின் எண்ணக்கருவின் வெற்றியாகக் கருத முடியும். இச்செயற்றிட்டம்

டத்திற்கான நிதி “மனித நேய நம்பிக்கை” நிறுவனத்திற்கூடாகப் பெறப்படுகிறது.

கலைக்கல்வி என்பது எமது சமூகத்தில் அரசு தொழில் சார்ந்த நிலவரங்களுடன் மட்டும் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட ஒன்றாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இந்நிலவரம் வெறுமனே கலைக்கல்வி மட்டுமல்லாமல் கல்வி சார்ந்த ஒரு பொதுவான சமூகப்பார்வையாகவும் இருக்கிறது. அதற்கு வெளியே சமூக நிலவரங்களுடன் அதிலிருந்தான புதிய உற்பத்தி நிலவரங்களுடன் சொந்தத் தொழில் முயற்சிகளுடன் இணைக்கும் அறிவை இந்தச் சமூகம் இழந்துள்ளது மிக வேதனையான விடயம். இதனைக் கேள்விக்குட்படுத்தும் ஒரு செயற்றிட்டமாக இக்கைவினைச்செயற்றிட்டத்தைப் பார்க்க முடியும். கலைக்கல்வியை தங்களுடைய சுய தொழில் சார்ந்த ஒன்றாக மாற்றீடு செய்யும் சொந்த வாழ்வியலுக்கான வருமானத்தை ஈட்டும் ஓர் அறிவுத்திறனாக மாற்றீடு செய்யும் அதேவேளை அதன் அறிவும் அதன்சமூக பண்பாட்டு நிலவரங்களும் சுயமாக முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு இக்கைவினைச்செயற்றிட்டத்தின் புதிய பரிமாணங்களும் புதிய முயற்சிகளும் முக்கியம் பெறுகின்றன. இச்செயற்பாடு வெறுமனே தொழில் சார்நிலவரங்களைத்தாண்டிதமதுசமூகத்திற்கானபுதிய வழக்கை தம்முடைய பாரம்பரிய அறிவு முறையின் ஊடாக கண்டடைய முனைந்துள்ளது. இங்கு செய்யப்படும் கைவினை உற்பத்திப்பொருட்கள் உள்ளூர்க் கைவினைத்தொழிலுட்பத்தையும் ஊடகங்களையும் பயன்படுத்தும் அதேவேளை இயற்கைக்கு நெருக்கமானதும் பாதிப்பற்றது மான மூலப்பொருட்களினால் அதிகம் உற்பத்தி செய்ய முனைவதுடன், புதிய தொழிலுட்ப சாத்தியங்களுக்கு வெளியே உணர்வு மற்றும் வெளிப்பாட்டை தோற்றுவிக்கும் சொந்தக் கைவினை உற்பத்தி வெளிப்பாடாக மாறுவதைக் காணலாம். இங்கே இவை வெறுமனே கைவினைப் பொருட்களென்பதற்கு அப்பால், கலையாக்கச் செயன்முறையாகவுமுள்ளது.

சொந்த சமூகத்தின் தேவைக்கான வழியை அதன் அழகியல் தொழில்நுட்பம் வழியே அடைவது என்பது “கோலத்தின்” மிக முக்கிய அடைவு. இது உள்ளூர் நடப்பு வழக்கை புதிய பண்பாட்டு நிலவரத்திற்கு எடுத்துவருவதுடன் பண்பாடு, சுற்றுலா, மற்றும் நுகர்வு சார்ந்தும் பங்களிப்புச் செய்வதனூடாக இத்திட்டம் சமூக அசைவில் பங்கெடுக்கின்றது.

புதிய சொல்லின் வாசகர்களுக்குத் தோழமையான வணக்கம்,

புதிய சொல்லின் தொடக்க காலம் முதலாகவே நாம் ஈழத்து இதழ்களுக்கான சந்தைப்படுத்தலில் இருக்கின்ற குறைபாடுகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டு இருக்கின்றோம். புதிய சொல் இதழ்களை தபால் மூலமாக ஈழத்தின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் அனுப்பி வைப்பதற்கான பொறிமுறைகளை விரைவில் உருவாக்குவோம் என்ற எமது உறுதி மொழியும் இந்த அக்கறையினால் வந்ததே. அதன் தொடர்ச்சியாக புதிய சொல் இதழ்களை ஈழத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் தபால் மூலமாக அனுப்பி வைக்கின்ற முறைமையினை நாம் ஆரம்பித்து வைக்கின்றோம்.

இவ்வாறாக தபால் மூலம் அனுப்பி வைப்பதற்காக ஒவ்வொரு பிரதிக்கும் 170 இலங்கை ரூபாய்கள் செலவாகும். தற்போது புதிய சொல்லின் ஐந்தாவது இதழ் முதல் ஒன்பதாவது இதழ்வரை மாத்திரமே இவ்வாறு கிடைக்கப்பெறும். அதே நேரம் இனி வரும் இதழ்களுக்கான முற்பணமாகவும் பணத்தினை அனுப்பி வைக்கலாம். இதழ்கள் தேவையானோர் பிரதி ஒன்றிற்கு 170 இலங்கை ரூபாய் என்ற வீதத்தில் பணத்தினை

B.Kandeebaraj

AC No : 8007949643

Bank : commercial bank

என்கிற கணக்கில் வைப்புச் செய்து விட்டு, அதற்கான பற்றுச்சீட்டினை எந்தெந்த இதழ்களில் பிரதிகள் தேவை என்கிற விபரங்களுடனும் தபால் மூலம் அனுப்புவதற்கான முகவரியுடனும்

குணரட்ணம் பிரதீப்,
மெய்கண்டான் ஒழுங்கை,
சரசாலை தெற்கு,
சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாணம்.

என்கிற முகவரிக்கோ அல்லது puthiyasol@gmail.com என்கிற மின்னஞ்சலுக்கோ அனுப்பி வைக்கவும்.

தொடர்ச்சியான உங்கள் ஆதரவுடன் நாம் எமக்கான இலக்குகளை நோக்கித் தொடர்ந்து பயணிப்போம்.

தோழமையுடன்

புதிய சொல்

■ கே. முனாஸ்

வாழைக்குருத்துச் சிரிப்பு

வாழைக்குருத்துப்பச்சை சிரிப்பு உன்னுடையது
சொட்டுச்சொட்டாக சிதறிக்கிடக்கிறது
நளினம் தடவி நடந்து வந்த கடல் நனைத்த குருத்து மணல் மீது

நீ வீசியெறிந்த சிரிப்பு
கொழுகித்தொங்குகிறது இருண்ட வானில்

வெளிச்சம், எங்கும் வெளிச்சம்

கண்சிமிட்டச்சிமிட்ட
நிலவும் சிலிர்த்தது

நம் தெருவெங்கும் மின்மினி
நினைவை அழைத்து வந்து
பொன்னிறச்சிலந்தியாக பின்னிரவில் கதைசொல்லத் தொடங்கியது

நன்னாரி வாசனை,
ஊதுபத்திப்புகையாக கதை நீண்டது
கூடவே, சேர்த்து இரவும்

நாம் யுகத்தாலும், ஆதியாலும், பல்லாயிரம் எதிர்காலத்தாலும் நீண்டிருந்தோம்
நமது ஒருதொங்கல்
ஆதம் தொன்மைக்கும்
மறுதொங்கல் இவ்வுலகின் இன்மைக்கும் படர்ந்திருந்தது

நமக்கிடையே குறுக்கறுத்துத்திரியும்
கடற்கரை ஈரலிப்பு நண்டு பிடித்து
சுவர்க்கத்தையும் நரகத்தையும்
பாதிக்கருப்பும் மீதிச்சிவப்புமான சிறு குண்டுமணியாக்கி பொருத்தியிருந்தோம்
கண்ணுக்குப்பகரமாக

நாம் சிலரைக்குருடாக்கினோம்
அதற்கு ரகசியம் என்று பெயர் வைத்தோம்

தொங்கும் சிரிப்பை நிலவாக்கினோம்
குருட்டு ரகசியம் கண்விடுத்து மெல்லிதழ் விரித்து ஓடித்திரிந்தது
முழுரகசியத்தையும் நண்டு வழியில் சிந்திச்சிந்தி
சிதறிக்கிடக்கும் சிப்பியெங்கும் நம்அந்தரங்கம்
ஊர்ந்துதிரியும் ஒவ்வொரு ரகசியத்துக்கும் வெவ்வேறு பெயரில்
வண்ணாத்துப்பூச்சி முகமிட்டோம்

பின், நீண்ட இரவை களைந்து
எரியும் நிலவையும்சுருட்டிக் கசக்கி தூக்கி வீசினோம் கடலுக்குள்,
சாட்சிக்கு வரக்கூடாது என்பதற்காக அப்படிச்செய்யவேண்டியிருந்தது
நாம் சிருஷ்டித்த நண்டின் நரகக் கண்ணால் நுழைந்து
நேரம் கழித்து
சுவர்க்கத்து வாசலால் வெளியேறினோம்

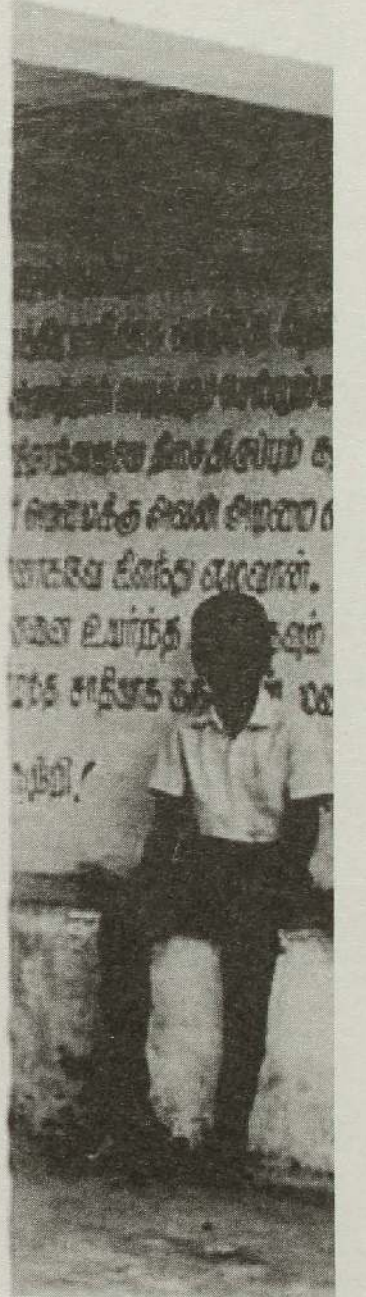
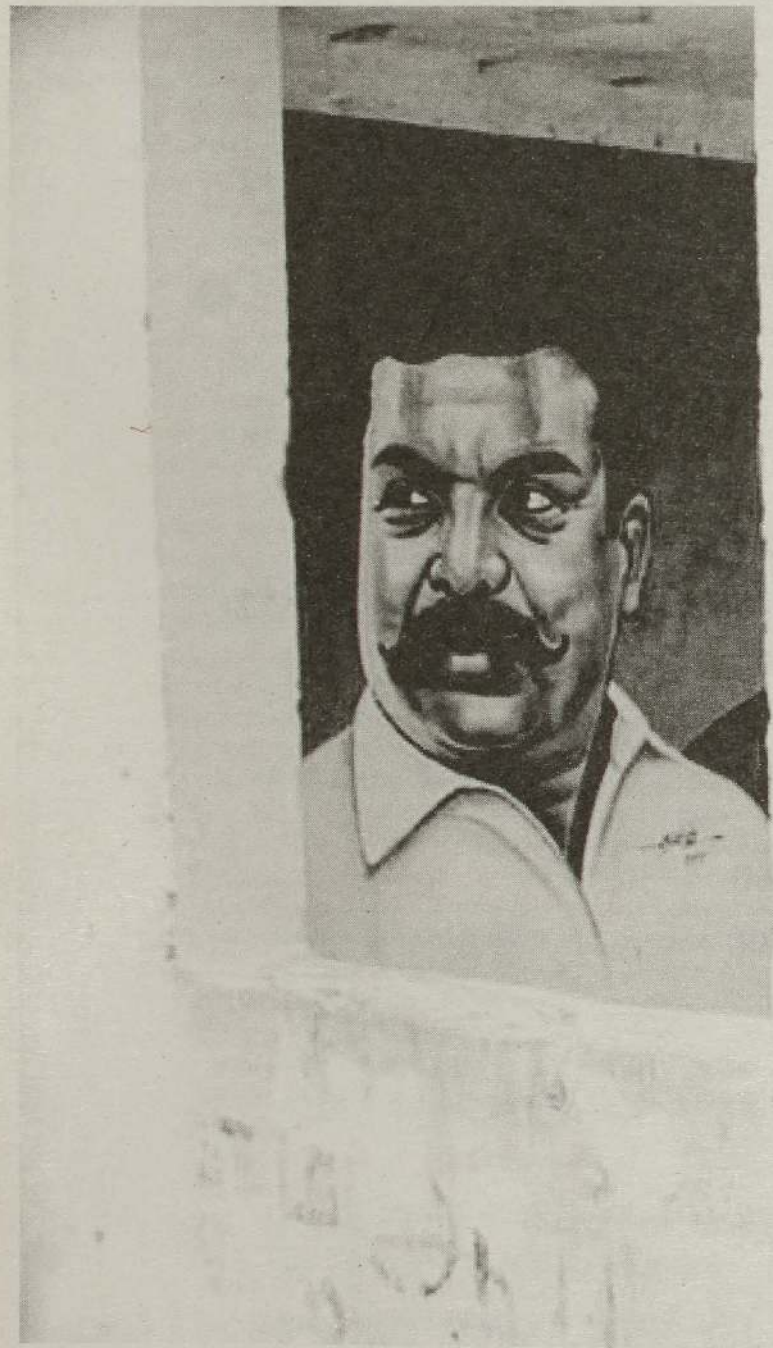
குருத்து மணலில் நீ கீறிய பருத்த சேவல்
சடசடத்து எழுந்து நின்று கூவ
விடிந்திருந்தது நமது யுகரயிலிரவு

உன்சிரிப்பை அள்ளிவீசி அடிவாளை
இளம்சிவப்பாக்கினோம்
வாழைக்குருத்துப்பச்சையும், இளஞ்சிவப்பும் கலந்து
சிதறிக்கிடக்கிறது எங்கும்.

கருத்தியல் தலைமையும் அறமும்

சிறுகுழுக்களாக வாழத் தொடங்கிய மனிதர்கள், சமூகங்களாக உருப்பெற்று ஒரு மொத்தமானுட, பூமி பற்றிய உடன்படிக்கைக்குமான உரையாடல் வெளிக்குள் வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம். சமூகம் மற்றும் பூமி போன்றவற்றுக்கு இடையில் மனிதர்கள் உருவாக்கியிருக்கும் உடன்படிக்கையானது, எத்தகையது என்பது காலத்திற்குக்காலம் மாறியும் மேம்பட்டும் வந்திருக்கின்றது. நமதுஎதிர்காலத்திற்கான அடிப்படைகளை உருவாக்குவதற்கு ஜன

இதற்கிடையில் அறிவு மற்றும் அதிகாரப்பரம்பல் பூமியின் சகல மனிதர்களுக்கும் சென்று சேர வேண்டும். எதன் குறித்தும் வன்முறையோ ஒடுக்கு முறையோ பணியச் செய்வதோ சர்வாதிகாரமோ வழிமுறையாக அமையாது. மாறாக, உரையாடல், கருத்தை ஏற்க உழைத்தல், மற்றமையை மதித்தல், உடன்பாட்டின் எல்லையை விரிவாக்குதல் என்பன தீர்வுகளை நோக்கி நகரும் பாதைக்கு வழியாகும். தற்போது, மனிதர்களின் ஆதாரப்பிரச்சினைகள்

நாயகத்தை அடிக்கட்டுமானமாக உருவாக்கத் தொடங்கியிருக்கிறோம்.

திக்கற்ற அலைச்சலில் இருந்து திரும்பும் மனித சமூகம் வேர்கொண்டு வாழத்தொடங்கியதற்குப் பின் திரும்பவும் பொருளுள்ள அலைதலை வாழ்வாகும்.

இன்னுமும் தீர்ந்து விடாத காலத்தில், தேவைகளுக்கும் ஆசைகளுக்குமிடையில் நிகழும் தொடரான இயக்கமே வாழ்க்கையை நகத்துகிறது.

இலங்கைத்தீவின் வரலாற்றில் பல்வேறு காலகட்டங்கள் வந்து போயிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு

காலகட்டமும் உண்டாக்கிய பண்பாட்டு மற்றும் அரசியல் அடிப்படையிலான மாற்றங்கள் இத்தீவைச் சிங்களப் பேரினவாத அதிகார ஒழுங்கைக்கொண்ட ஒன்றாக மாற்றியிருக்கின்றது. காலனித்துவத்திற்கு முந்தைய காலகட்ட மதிப்பீடுகள், சமூக உறவுகள், வாழ்க்கைக்கோலங்கள் என்பவற்றின்மீது காலனித்துவம் கடுமையான பாதிப்பைச் செலுத்தியிருக்கின்றது. காலனித்துவத்திற்கு எதிரான இலங்கைத்தீவின் போராட்டங்களே நாம் ஜனநாயக வெளிக்குள் நுழையத் தொடங்கிய முதற் திறவு. காலனித்துவத்திற்கு எதிரான பண்பாட்டு எதிர்ப்பின் போது உண்டான அரசியல் போராட்ட வழிமுறைகள் பெரும்பான்மையினம் அதிகாரத்தை பகிர்ந்தளிப்பதில் உண்டாக்கிய அசமத்துவமும் ஒடுக்குமுறையும், பாரியளவிலான பண்பாட்டு மாற்றங்களை எதிர் இயக்கங்களைச் சிறுபான்மையினருக்குள்ளும் இந்தத் தீவிற்குள்ளும் உண்டாக்கியது. இந்த எதிர் விளைவுகளின் விளைச்சல்களாக உண்டான ஆயுதவழிப் போராட்ட முறைமைகள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அரசினால் அழித்தொழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. போருக்குப் பிந்திய இந்தக்காலகட்டம் மீளவும் ஜனநாயகத்தை அதன் பரந்தளவிலான செயற்தளங்களோடு உருவாக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது.

ஜனநாயகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக

**அமைப்பாய்த்
திரள்வோம்**

கருத்தியலும் நடைமுறையும்

தொல்.திருமாவளவன்

ஒழுங்கை உருவாக்குவதே பயனுள்ளதும் சக்திமிக்கது மாகும். ஒவ்வொரு தனிமனிதரின் குரலுக்கும் கருத்துக்கும் வாய்ப்பும் மதிப்பும் சுதந்திரமும் இருப்பது ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையான பண்பு. ஒருவர் தனது பிரச்சினையை, வெளிப்பாட்டைப் பகிர்வதற்கு சமூகம் என்ற அமைப்பு துணை நிற்கவேண்டும், வாய்ப்பளிக்க வேண்டும், அது மறுக்கப்படும் பொழுது அவர் தன்னுடைய நியாயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் பிரச்சினையைத் தீர்க்கவல்ல தரப்பினரைத்திரட்டி தன்னுடைய நியாயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யும், அங்கீகரிக்கச் செய்யும் வெளியை ஜனநாயகம் கொண்டிருக்கிறது. தான் வன்முறைக்குள்ளாகும் போதும், ஒடுக்கப்படும் போதும் சுரண்டப்படும்போதும் அதனை எதிர்ப்பதற்கு அதனை மாற்றுவதற்கு மனிதர்கள் அமைப்பாய்த் திரள்வதுதான் பலம்மிக்க வழிமுறை.

இந்தப் பின்னணியின் அடிப்படையில் இந்தத்தீவின் மக்கள் ஜனநாயகத்தை மேலும் உள்வாங்கி மற்றத்தரப்பை மதித்து அதன் நியாயங்களை ஜனநாயகத்தின் பாற்பட்டு வெளிப்படுத்தும் சமூக நிலையை நோக்கி நகர்வதற்கு அறிவு ரீதியிலான உரையாடல்கள் அவசியமாகின்றன. தமிழ் அறிவுச்சூழலில் இந்த அடிப்படைகளை விளங்கிக்கொள்ள உள்ள மூலநூல்கள் மிகக்குறைவு. அண்மைக்காலத்தில் வெளிவந்த தமிழகத்தைச்சேர்ந்த அரசியல்வாதியும், விடுதலைச்சிறுத்தைகள் கட்சியின் தலைவருமான தொல். திருமாவளவன் எழுதிய “அமைப்பாய்த் திரள்வோம்” என்ற நூல் இந்தக் காலகட்டத்திற்கு மிக முக்கியமானது.

திருமாவளவன் தொண்ணூறுகளில் எழுச்சி பெற்ற ஓர் அரசியற் தலைமை. இந்தியாவெங்கும் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்திவரும் சாதிய அமைப்பிற்கு எதிராகவும் இந்துத்துவ ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகவும் “அடங்கமறு அத்துமீறு” என்ற முழக்கத்துடன் ஜனநாயக வெளிக்குள் ஓர் அரசியல் சக்தியாக அவர் மாறத்தொடங்கினார்.

தமிழீழ ஆதரவு நிலைப்பாடு விடுதலைப்புலிகள் குறித்தான அவரது பற்று என்பனவும் அவரை அரசியல் வெளிக்குள் தீவிரமாக இயங்கச்செய்தன. அதனோடு இதுவரை தமிழக அரசியல் களத்தில் தொடர்பற்றிருந்த தலித்துக்களை ஓர் அரசியல் சக்தியாக திரட்டுவதில் இவருடைய பங்கு மிக முக்கியமானது. அடக்குமுறைக்கு எதிரான இந்தப்பயணம், இப்போது அதிகாரத்தை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்பது திருமாவின் கருத்து.

சிறிய வயதில் உண்டான அவருடைய வாசிப்புப் பின்னணி அவரை உருமாற்றியது. சமஸ் எடுத்த ஒரு நேர்காணலில், அம்பேத்கரை எந்தவயதில் வாசிக்கத் தொடங்கினார் என்ற ஒரு கேள்வி

முன்வைக்கப்பட்டது. அதற்கு அவர் பின்வருமாறு பதிலளித்தார், எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும்போது. என் அப்பாதான் அம்பேத்கரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அப்பா எட்டாம் வகுப்பு வரை படித்தவர். வாசிப்பு அதிகம். விவசாயக் கூலி. ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் மாதிரி எனக்கு வரலாற்றைச் சொல்லிக் கொடுத்தவர். நான் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அப்பா அடிக்கடி அம்பேத்கரைப் பற்றிச் சொல்வார். “நம்மை மாதிரி அவரும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்தவர், நிறையப் படித்தவர். அவரது படிப்பை எழுதினால் இவ்வளவு நீளத்துக்கு வரும்” என்று தன் இரண்டு கைகளையும் விரித்துக் காட்டுவார் அப்பா. பின்னாளில் சென்னைக்கு வந்த பிறகு, “நாட்டுக்கு உழைத்த நல்லவர் அம்பேத்கர்” புத்தகம் கிடைத்தது. சின்ன புத்தகம். அதுதான் அம்பேத்கரைப் பற்றி நான் படித்த முதல் புத்தகம். அம்பேத்கரைப் பற்றிப் படிக்கப் படிக்க எனக்குள் ஒரு பெரும் உந்துதல் உருவானது.

வறுமையான சூழலில் பிறந்து படிப்பவர்கள் எல்லோரும் இயல்பாகத் தன் வேலை, தன் வாழ்க்கை என்று நகரத்தான் பார்ப்பார்கள். நீங்கள் எப்படி அரசியலை நோக்கி நகர்ந்தீர்கள்? சின்ன வயதிலேயே எங்கள் மக்கள் அனுபவித்த கொடுமைகள் கடுமையான பாதிப்புகளை மனதில் உருவாக்கிவிட்டன. அரசியலுக்காகத் திட்டமிட்டு என் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவில்லை என்றாலும், காலம் அதை நோக்கித்தான் என்னைத் தள்ளியது.”

விடுதலைச்சிறுத்தைகள் கட்சியை சாதி அடிப்படையிலான கட்சி, கட்டப்பஞ்சாயத்துச் செய்யும் கட்சி, திருமாவளவன் குறித்த சாதித் தலைவர் என்று வகை தொகையான அவதூறுகளுக்கும் எதிர்ப்புக்கும் மத்தியில் அதனை ஒரு அனைவருக்குமான கட்சியாக, அமைப்பாக மாற்றியிருப்பதில் திருமாவளவனின் அறிவுழைப்பும், செயலாற்றலும் அளப்பரியது. சக மனிதர்களுக்காக, அவர்கள் மேல் நிகழ்த்தப்படுகின்ற ஒடுக்குமுறைகளுக்காக, தன் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை மொத்த சமூகத்திற்குமாக விரித்தெடுப்பதில் வெளிப்படும் கருணையும் பேரன்பும் மிக முக்கியமான வாழ்வுமுறை. நவகாலனித்துவ உலக ஒழுங்கில் தனித்துச் சூருங்கி தனியர்களாக வாழத்தொடங்கியிருக்கும் மனிதர்களுக்கிடையில், சமூகமென்பது பல்வேறு உறவுகளின் கூட்டு என்பதை உணர்ந்து விரியும் அகம் திருமாவளவனுடையது.

அவருடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைப்பற்றி சமஸ்குறித்த நேர்காணலில் ஒரு கேள்வி கேட்டிருப்பார்.

“1982-ல் நான் பட்டப் படிப்பை முடித்தபோது என் வயது 20. எங்கள் ஊரில் பதினெட்டைத் தாண்டிவிட்

டாலே கல்யாணப் பேச்சு வந்துவிடும். என் அம்மா பெண் பார்க்கிறேன் என்று வந்து நின்றார். நான் “இந்தப் படிப்புக்கெல்லாம் வேலை கிடைக்காதம்மா; சட்டம் படிக்கப்போறேன். வேலை கிடைக்காட்டிலும் வக்கீல் வேலை பார்த்தாவது பொழைச்சுக்கலாம்” என்றேன். அப்பா என் பக்கம் நின்றார். மேலே படிக்கப்போனபோது, விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் சார் மாணவர்கள் அமைப்புடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. 1983-க்குப் பிந்தைய காலகட்டம் கொந்தளிப்பானது இல்லையா? “விடுதலைப்புலி” என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகை நடத்தினேன். கண்ணதாசன் பேரவை சார்பில் 1984 மார்ச்சில் ஈழ விடுதலை மாநாடு நடத்தினேன். இப்படிப் போக ஆரம்பித்துவிட்டது.

அந்தக் காலகட்டத்தில் நான் ரொம்ப கூச்ச சுபாவி. ஆண் நண்பர்களே குறைவு. பெண்களுடனான உறவு, காதலையெல்லாம் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாதவனாகத்தான் இருந்தேன். வெகுவிரைவில் அரசுப் பணி கிடைத்தது. தடய அறிவியல் துறையில் வேலை. மதுரைக்குப் போனேன். அதன் பிறகு என்வாழ்க்கையே மாறிவிட்டது. மலைச்சாமி அண்ணனின் அறிமுகம் கிடைத்தது. “தலித் பேந்தர்ஸ்” இயக்கம் அறிமுகமானது. சில மாதங்களுக்குள் அந்தப்பகுதியில் நடந்த கொடூரமான சம்பவங்கள் எனக்குள் பெரிய மாற்றங்களை உருவாக்கிவிட்டன. மேலூர் அருகேயுள்ள சென்னகரம்பட்டியில் 1992-ல் நடந்த இரட்டைப் படுகொலை, 1997-ல் மேலவளவில் நடந்த எழுவர் படுகொலை போன்ற சம்பவங்கள் கடுமையான அதிர்வை உருவாக்கின. அதுவரை ஈழப்போராட்டம், அது தொடர்பான தோழர்களுடனான தொடர்பு என்றிருந்த நான், தலித் பிரச்சினைகளுக்காகக் குரல் கொடுப்பது மிக முக்கியமான பணி என்ற மனநிலைக்கு வந்தேன். அரிவாள் வெட்டுப்பட்டு, ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட நள்ளிரவு 2 மணிக்கு ஓடி வருவார்கள். குடிசையைக் கொளுத்திவிட்டார்கள் என்று ஓடிவந்து அழுவார்கள். ஓடுவேன். இதையெல்லாம் மாற்ற வேண்டும் என்றால், அர்ப்பணிப்பு இல்லாவிட்டால் முடியாது என்று புரிந்தது.

எப்படியாவது ஒரு இயக்கத்தை வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. இரவெல்லாம் கிராமம் கிராமமாகப் போய் கூட்டம் போட்டுப் பேசுவோம். பாதிக்கப்பட்டவர்களை அழைத்துக் கொண்டு காவல் நிலையம் போவது, மாவட்ட ஆட்சியரைப் போய்ப் பார்ப்பது என்று ஒரே அலைச்சல். ஓய்விருக்காது. எங்காவது ஓரிடத்தில் தலித்துகளுக்கு எதிராகத் தாக்குதல் நடந்தது என்றால், உடனே ஒரு சுவரொட்டியைத் தயார் செய்வோம். அந்தச் சுவரொட்டியில் எங்கள் அரசியலைப் பேசுவோம். நானே சுவரொட்டி எழுதுவேன். துண்டறிக்கை

தயாரிப்பேன். ரயில் நிலையம், பஸ் நிறுத்தங்கள், கடைவீதி என்று தெருத் தெருவாக அலைந்து, நானே அவற்றை ஒட்டுவேன். பல நேரங்களில் பசைக் கையை அலுவலகம் போய்க் கழுவிருக்கிறேன். இரவு நேரங்களில் சுவர்களில் விளம்பரம் எழுதுவேன். மதுரையில் சுவர்களுக்கு வெள்ளையடித்து பெரிது பெரிதாக அம்பேத்கர் பெயரை முதலில் எழுதியது நாங்கள்தான். எவ்வளவோ நாள் அப்படி எழுதிவிட்டு தூக்கக் கலக்கத்தில் அந்தச் சுவரோரங்களிலேயே படுத்துத் தூங்கியிருக்கிறேன். “தலித் பேந்தர்ஸ்” அமைப்பு சித்தாந்தரீதியாக நிறைய முரண்பாடாகத் தெரிந்தபோது, தமிழ்ச் சூழலுக்கேற்ற “விடுதலைச் சிறுத்தைகள்” அமைப்பைத் தொடங்கினோம்.

அப்போதெல்லாம் அரசியல் வாழ்க்கை ஒருகட்டத்தில் தலைமறைவு வாழ்க்கையை உருவாக்கிவிடும் என்றே நினைத்திருந்தேன். வெவ்வேறு அரசியல் தொடர்புகள் காரணமாக உளவுத் துறையினர் என்னைப் பின்தொடர்ந்துகொண்டே இருப்பார்கள். திருமணம் என்கிற ஒரு விஷயத்தைக் கற்பனையே செய்ய முடியாத காலம். 1999-ல் தேர்தல் அரசியலுக்கு வந்தோம். அரசு வேலையை விட்டேன். நாளெல்லாம் கூட்டங்கள், நிகழ்ச்சிகள் என்று ஊர் ஊராகப் பயணப்பட வேலைச் சுமைமேலும் பல மடங்கானது. பின்னாளில் அதற்கான காலம் கடந்துவிட்டது. அம்மா மட்டும் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்கள். நான் போக்குக் காட்டிக்கொண்டே இருக்கிறேன்.”

அறிவுத்தரப்புக்கும் சமூகத்தளத்திற்கும் இடையில் இருக்கும் உறவென்பது, பெரும்விலகலுள்ளது. அறிவையும் சமூக வாழ்வையும் இணைத்த ஓர் அரசியல் களத்தைத் திறந்ததுதான் திருமாவின் முதன்மையான பங்களிப்பு. அவரது கருத்துகளில் நிலைப்பாடுகளில் நாம் எவ்வளவும் முரண்பட முடியும், எதிர் நிலையை எடுக்க முடியும். அதனை ஒருமாற்றுத்தரப்பாகவே கருதும் அறிவு ஒழுக்கமும் அதனைச் சொல்ல அந்தத்தரப்புக்கு உரிமை இருக்கிறது என்ற சமூக அறத்தையும் அவரது இயக்கம் கொண்டிருக்கிறது. அவரை நம்பும் மக்களுக்கு குலசாமி என்ற அடையாளத்திலிருந்து புதிய தலைமுறையின் சமத்துவத்தை நோக்கிய பார்வையை, அதற்குண்டான உள்ளீடுகளை உருவாக்கியதில் திருமாவின் வகிபாகம் வேறெந்தத் தலைமையையும் விட மதிப்பு வாய்ந்தது.

போராட்டக்களங்களை அமைப்புக்களை நோக்கி ஆட்களை மந்தைகளைப்போல் சாய்த்துச் செல்லும் நுண்ணுணர்வற்ற தரப்பல்ல அவர். “போராட்டம் என்பது மக்களை ஒருங்கிணைப்பதற்கான ஒரு யுக்தி. அதுவே தீர்வு காணும் வழியல்ல. மக்களை ஓர் அரசியல் சக்தியாக்குவதற்காக அணி திரட்டுகிறோம். எந்த அடிப்படையில் அவர்களிடம்

நாளை உனக்கு விடுதலைகிடைக்கும் என்று சொல்வது? எது விடுதலை, எப்படி விடுதலை என்று புரியவைப்பது? தலித்துகள் இரட்டைப் போராட்டத்தை இயல்பாகவே எதிர்கொள்கிறார்கள். ஒன்று உணவு, உடை, உறைவிடம் தேடி.. வறுமையை எதிர்கொள்ளும் போராட்டம். மற்றொன்று சாதிய அடக்குமுறையை எதிர்கொள்ளும் போராட்டம். ஒரு ஆர்ப்பாட்டத்திலோ, பேரணியிலோ, பொதுக்கூட்டத்திலோ ஒரு எளியவன் பங்கேற்கிறான் என்றால், அவனுக்கு ஒரு செய்தி கிடைக்கிறது. “நீ தனியாள் அல்ல; இவ்வளவு பெரிய சக்தி; உன்னால் ஒடுக்கு முறையை எதிர்க்க முடியும்” என்பதே அந்தச் செய்தி. ஏதோ ஒரு கிராமத்தில் தனியாளாக ஒடுக்குமுறைக்கு அஞ்சி அஞ்சி வாழ்பவன் லட்சம்பேர் திரளக்கூடிய இடத்தில் நாமெல்லாம் ஒரே அமைப்பு, ஒரே கட்சி என்று நினைக்கும்போது அவனுக்குள் ஏற்படும் தன்னம்பிக்கையே அரசியல் ரீதியான தலைநிமிர்வைக் கொடுக்கும். அமைப்பையும் அரசியலையும் பயன்படுத்தி பிரச்சினையை எதிர்கொள்ளலாம் என்ற துணியைக் கொடுக்கும்.

அரசிடம் சாதாரணமாக “எங்களுக்குப் பஞ்சமி நிலங்களை மீட்டுக் கொடுங்கள், வேலைவாய்ப்பு கொடுங்கள், கடனுதவி கொடுங்கள்” என்று கோரிக்கை வைப்பதையே எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். பலருக்குப் பஞ்சமி நிலம் என்றாலே என்னவென்று தெரியாது. ஒரு போராட்டத்தில் அவனை ஈடுபடுத்தும்போது, எதற்காக இங்கே வந்துள்ளோம் என்ற கேள்வி எழும். பஞ்சமி நிலம் என்றால் என்னவென்று தெரியவரும். நிலவரலாறு, அரசியல் அமைப்பு, அரசு இயங்கும் முறை, அரசை யாரெல்லாம் நடத்துவது எல்லாம் தெரியவரும். மக்களை அரசியல்படுத்துவது, போராட்ட வழிதான். போராட்டம் என்பது விடுதலைக்கான தீர்வு அல்ல.. தீர்வை நோக்கிய வழி.

மேற்சொன்ன புரிதலே திருமாவின் வழி, அவர் உண்டாக்கியிருப்பது கட்சியின் தலைமையோ அல்லது அமைப்பின் தலைமையோ அல்ல. அது நாம் வாழும் சமூகம் கொண்டியங்க வேண்டிய கருத்தியல் தலைமை. இதனை தம்மைப் பின்பற்றுகின்ற தம்மைத்தொடருகின்ற மக்களுக்கு என்றைக்கும் வலியுறுத்திக் கொண்டிருப்பவர் திருமா. அதனை ஓர் அறிவுச் சேகரமாக மாற்றுமொரு முயற்சியே அமைப்பாய் திரள்வோம் என்ற நூல்.

அமைப்பாய்திரள்வோம் என்ற நூல் அது வெளிவந்திருக்கும் காலச்சூழலில் தமிழகத்திற்கும் இந்தியச்சூழலுக்கும் எவ்வளவு தேவையோ அதேயளவிற்கு இலங்கைத்தீவிற்கும் பொருத்தமானது. தலித் மக்களின் அரசியல் அதிகாரம் நோக்கிய பயணத்தில் அவர் கண்டடைந்திருக்கும் அனுபவங்களும்

விளக்கங்களும் அந்தக் கண்டடைதலில் இருந்து பொது சமூகங்களிற்காக அவர் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கும் கருத்தியல் தளமும் இந்த நூலின் மைய விசையாக இயங்குகின்றது. அமைப்பென்பது என்ன? ஏன் அமைப்பாய்த் திரளவேண்டும்? அமைப்பாய் திரள்வதில் உள்ள முரண்பாடுகள். அதனைத் தீர்ப்பது எப்படி. அதற்கான நடைமுறைவழிகள், பொது நீரோட்டத்தில் இயங்குவது ஏன்? மக்களை அரசியற்படுத்துதல், ஜனநாயகப்படுத்துதல் என்றால் என்ன? அதிகாரம் என்றால் என்ன? ஒழுங்கு என்றால் என்ன? இது எல்லாவற்றின் ஊடாகவும் பயணப்படக்கூடிய அரசியல் வழி வரைபடம் எது? போன்றதான பல்வேறு கேள்விகளைச் சமகால மற்றும் பொதுவான அமைப்புகள் தமக்குள்ள உரையாட இந்த நூல் சட்டகங்களை வழங்குகின்றது.

இலங்கைத்தீவில் இன்று உண்டாகியிருக்கும் ஜனநாயகப்போராட்டங்கள் பல்வேறு வகையில் உருப்பெற்று, நடை பெறுகின்றன. சில இடங்களில் மக்கள் தன்னெழுச்சியாக உணர்வு பூர்வமாக ஒருங்கிணைகிறார்கள். சில போராட்டங்களில் தொண்டு நிறுவனங்கள் மக்களை ஒன்றிணைக்கின்றன. சில பொழுதுகளில் கட்சிகள் மக்களை பயன்படுத்தின்றன. புதிதாக உருவாகியிருக்கும் இளம்தலைமுறை அடையாளமற்ற, நிலையற்ற சமூக வலைத்தள ஒருங்கிணைவு மற்றும் ஒரு சில பொது நோக்கங்களிற்காக ஒன்று கூடுதல் என்ற சிறு அளவிலான போராட்ட வழிமுறைகளைக் கையாள்கின்றது.

இடதுசாரிகள், இளைஞர்குழுக்கள் அரசியல் உரிமைக்கான அமைப்புகள் போன்றவை அமைப்பு ரீதியான தன்மையையும் அதற்கான உள்ளீடுகளை அறிவு ரீதியாக வளர்த்தெடுப்பதிலும் செயலாற்றலாக மாற்றுவதற்கும் தொடர்ந்தும் முயன்றுவருகின்றன. எந்தவொரு அமைப்புக்களாலும் மையநீரோட்ட

ஏற்பை அடைய முடியவில்லை. அவர்கள் கொண்டியங்கும் கருத்தியல் தலைமைகளும் நடைமுறைச் செயல்களும் எவ்வாறு முரண்படுகின்றன என்பதை தொடர்ந்து அவதானித்து வருகிறோம். இது அமைப்பாய்த் திரட்டுவதில் அமைப்புகளுக்கு உள்ள குறைபாடு. இளம் தலைமுறையோ மறுதலையாக அமைப்பை வெறுப்பதாகவும் கூட்டமாகவும் முரண்பாடுகளுடனும் பன்மைத்துவத்துடனும் தொடர்ந்து இயங்க முடியாமல் கலைந்து மறைவது மாக இருக்கின்றது.

அறிவுழைப்பற்ற செயலே பெரும்பாலானவர்களின் முதன்மையான விருப்பமாக இருக்கிறது. தாம் எதற்காகப் போராடுகிறோம், அந்த மக்களின் பிரச்சினைகள் என்ன? அதன் வரலாறு என்ன? அவ்வரலாற்றில் இருந்து அவர்கள் உருவாக்கிக்கொண்ட பார்வைகள் எவை. அதிலிருந்து இந்தப்பிரச்சினைகளை அவர்கள் எவ்வாறு விளங்கிக்கொள்கிறார்கள். அந்த விளக்கத்தில் இருந்து எந்த வகையான அரசியல் போராட்டங்களை, அமைப்புக்களை அவர்கள் உருவாக்குகிறார்கள்? என்பதை அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த நூல் அப்படிக்கேட்டுக்கொள்வதற்கான தேவை ஏன் இருக்கிறது? அதனை எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பதற்கான உரையாடல்களைத் தொடங்குவதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

இந்த நூலில் உள்ள பிரதான குறைபாடு அது எழுதப்பட்டு இருக்கும் ஆண்மைய மொழி. ஒரு பெருந்தரப்புக்கு முன்னால் தொடர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருக்கும், தொடர்ந்து தன் கருத்துக்களை ஜனநாயக வெளியில் மக்களுக்கு பரப்ப வேண்டும் என்ற கருத்தைக்கொண்டிருக்கும் தலைமை உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பூட்டக்கூடிய மொழியில் பேசலாம். ஆனால் அவரே அறியும் நிதானம் அந்த மொழியில் இருக்க வேண்டும். வேறெந்தத் தலைமையையும் விட ஆணாதிக்க ஒழுங்கை எதிர்ப்பதிலும் அதெற்கெதிரான சமத்துவமான பயணத்தைப்பற்றியும் திருமாவளவன் தொடர்ந்து பேசிவருகிறார். “மனிதர்” என்றோ “அவர்” என்றோ இன்னும் பல்வேறு பொதுச் சமூகத்தைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய இடங்களில் ஆண் விசுவாசம் பயன்படுத்திக்கொண்டே செல்கிறார். அது குறித்த பிரக்ஞை அவரிடம் இல்லை. ஏனென்றால் அவருடைய பேச்சுக்களிலும் ஆண் விசுவாசமே தொடர்ச்சியாகப் பயன்படுத்தி வருகிறார். இது அவரைப்பின்பற்றும் பலரிடமும் பிரக்ஞையற்று பயன்படுத்துவதற்கு வாய்ப்பளிக்கும் இதை அவர் பிரக்ஞை பூர்வமாக மாற்றியமைத்தால் மொழியையும் சமத்துவமாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினால் அவரைப்பின்பற்றும் பல்லாயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு மொழிப்பிரக்ஞையை

வழங்கும். மொழியே எல்லாவிதமான மன அமைப்பையும் உண்டாக்குவதில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்ற முக்கியமான கருவி. இந்த ஆணாதிக்க ஒழுங்குள்ள உரையாடலை மாற்ற, கருத்துக்களை மாற்றச் சொல்வது போல்தான் சொற்களையும் மாற்றச்சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

சொற் சேர்க்கைகளில் புணர்ச்சி விதிகளைக் கவனிக்க வேண்டும். குறைந்தபட்சம் அதிகம் பயன்படுத்தப்படும், முக்கியமான சொற்களையேனும் மாற்றுதல் அவசியம். உதாரணமாக “அரசியல்படுத்தல்” என்பது “அரசியற்படுத்தல்” என்று வருவதே பொருத்தமானது, மனப்பதிவிற்கும் தேவையானது.

“கணவன் - மனைவி” என்ற உறவுமுறைதான் இயற்கையான இணைவு என்ற நம்பிக்கை தொடர்பில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களைக் கவனத்தில் எடுக்கவேண்டும். தற்பாலீற்பாளர்கள், பாற்புது மையினர் போன்றோரின் நிலைப்பாடுகளையும் வாழும் உரிமையையும் இணைத்தே குடும்பத்தை விளங்கிக்கொள்வது பொருத்தமானது.

கருத்தியல் ரீதியிலான கலைச்சொற்களைப் பயன்படுத்தும் பொழுது அது என்ன தன்மையடிப்படையில் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற விளக்கம் இன்னும் விரிவாக இருப்பது நல்லது. உதாரணமாக பாசிசம் என்னும் கருத்தாக்கம் நூலில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் இடங்களின் பொருத்தத்தன்மையைவிட இன்னும் விரிவான அர்த்தங்களைக் கொண்டது. நூலில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதோ பாசிசத்தின் சில தன்மைகளை அல்லது பாசிசம் இயங்கக்கூடிய வழிகளை இவற்றை வாசிக்கும் பொதுவாசகர் கருத்தியல் ரீதியிலான இந்தவிடயங்கள் தொடர்பில் விளங்கிக்கொள்வதில் சிரமமிருக்கலாம்.

இந்த நூலின் பிற உள்ளடக்கங்கள் அவற்றின் நோக்கத்தினால் மீளமீளச் சொல்லப்படும் விரிவானதாகவும் இருக்கின்றது. பொதுமக்களை அமைப்பு ரீதியில் அறிவூட்டுவதற்கு சுருக்கப்பட்ட மக்கள் பதிப்பிற்குரிய எல்லைகளுக்குள்ளாலான இன்னொரு வடிவம் தேவை. அதுவே பல லட்சக் கணக்கானோரிடம் இக்கருத்துக்களை கொண்டு சேர்ப்பதற்கும் உரையாடல்களை உண்டாக்குவதற்கும் உதவும். அவருடைய நேரமின்மை, பொறுப்பு, செலுத்தக் கூடிய உழைப்பின் எல்லை என்பவை மிகவும் சிக்கலானவை. ஆனால் அமைப்பு ரீதியாக சித்தாந்த ரீதியாக இக்கருத்துக்களைச் சுருக்கி இன்னொரு வடிவத்தை வழங்கக்கூடிய தோழர்களின் ஊடாக அதனைச் செய்து அதை அவர் சரிபார்த்தபின் மக்கள் பதிப்பாகக் குறைந்த

விலையில் வெளிக்கொண்டுவருவது அவசியமான பணி.

புத்தகங்களை வாசிப்பது அவற்றை உரையாடுவது என்பது ஒரு சமூகத்தின் எதிர்காலத்தை உருவாக்குவதில் பெரும்பங்களிப்பைச் செலுத்துவது. நடைமுறை அனுபவங்களை கருத்தியல் ரீதியாக விரித்தெடுத்து பொதுப் பிரச்சினையுடன் இணைத்து ஜனநாயக சக்திகளை அணி திரட்டி ஒழுங்கு என்பது அச்சத்தில் இருந்து பிறக்கின்ற ஒன்றாக இல்லாமல் அறத்திலிருந்து உருவாகும் ஒன்றாக இருக்கும் சமூகங்களை நோக்கிய பயணத்திற்கு இந்த நூல் பயன்மதிப்பு வாய்ந்த உள்ளீடு.

உசாத்துணை : மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருக்கும் நேர்காணல் பகுதிகள் எழுத்தாளர் சமஸ்தின் இணையத்தளத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

ஒளிப்படங்கள் : இணையம்

சாரதியாள்

முஸ்லிம் பொம்புளயொண்டு ஆட்டோ ஓட்ராம்

இந்த லேட்டஸ்ட் செய்தி வெந்தும் வேகாமலும் சந்திகளிலும், வீட்டுக் குசினிகளிலும், டீக்கடைகளிலும் கூடச் கூட விற்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது நான் கண்ணாடியில் கண்களை இழுத்துப் பிடித்தவாறு சுருமா வைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஊருக்குள்ளே ஆயிரம் கதை. பெரும் சலசலப்பு.

ஊரென்று சொன்னால் அது நகரமுமல்லாத கிராமமுமல்லாத இரண்டும் கெட்டான் நிலம். கொங்கிரீட் காடுகளிலும் குளிர் எலும்பு துளைக்கும் பிரம்மங்களின் தேசங்களிலும் வாழும் யாருக்கும் சொந்த ஊர் என்றதும் உயிருக்குள் ஏதோ ஒன்று இறக்கை கட்டி உயர உயர பறக்கும். மனம் ஒரு ஓடையாக ஊற்றெடுத்து நினைவின் இடுக்குகளெங்கும் ஈரலித்து ஓடும். ஊர் என்பது நாம் வாழ்ந்த நிலமென்பதற்கு அப்பால் ஒரு உள்ளுக்குள் வியாபிக்கும் ஒரு உணர்வு; ஒரு அடையாளம் அல்லது பாதுகாப்புக் கலந்த நிச்சலனம்.

ஊரின் பிரதான வீதிகளில் ஸ்கூல் வீதி முக்கியமானது. சின்னத்தோட்டம் கேட்டோடு சாதாரணமான வீடுகள். எந்த வீட்டுக் கதவைத் தட்டினாலும் ஒரு டீச்சர் இருப்பார். இடைக்கிடை புது மாதிரிகளில் வளைந்தும் நெளிந்தும் எழுந்து நிற்கும் உயர்ந்த மதில் கொண்ட மாடி வீடுகள். இது பெரும்பாலும் ஊரின் பெரிய தலைகளுக்கும் திடீர் பணக்காரர்களுக்கும் உரியவை. இதற்கு நடுவே கண்ணாறு கழிப்பது மாதிரி எளிய மனிஷர்களின் ஓட்டு வீடுகள் ஆங்காங்கே கண்ணில் தூசுத்துண்டுகளாய் உறுத்திக் கொண்டிருக்கும்.

எல்லா இடங்களையும் அடைத்துக் கொண்டு சின்னச் சின்னதாய் கட்டடங்கள் எழுந்து கொண்டே இருக்கின்றன. எங்கள் வீடு இருக்கும் பகுதியெல்லாம் முன்பு வெயில் கீற்று நுழையப் பயப்படும் றப்பர் காடு தான் இருந்ததென்று வாப்பா சொல்லுவார். பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குக் கூட தோட்டம் இருண்டு கிடக்கும். தனியாகச் செல்லும் போது ஒற்றையடிப்பாதையில் பாட்டுக்களை சப்தமாகப் பாடிக் கொண்டு கடப்பார்கள்.

இந்த ஊரையும் அதற்குள் இருக்கும் மனுசர்களையும் இன்னது தான் என்று ஒரு பெட்டிக்குள் அடைத்து விட முடியாது.

எனக்கு ஊரை நிரம்பவே பிடிக்கும். ஆனாலும் பிடிக்காது போகிற நிறைய அம்சங்களும் இருக்கின்றன.

ஊரிலுள்ள நிறையப் பேர் இன்னுமும் கிணறுகளுக்குள் தான் வசிக்கிறார்கள். இணையத் தொடர்பு, தொலைத்தொடர்பு வசதிகள் வந்தாலும் கூட இன்னும் ஊருக்கென்று இருக்கும் சில மனப்பான்மைகள் அப்படியே கிணற்றுக்குள் அமிழ்ந்திருக்கிற செழும்புக் கல் மாதிரி தான் இருந்தன.

வழமையாக பெண்களைத் தான் “ஊருபலாய்” என்று முத்திரை குத்துவார்கள். ஆனால் எங்கள் ஊர் விசேசம் அஸர் தொழுது விட்டால் போதும், ஊரிலுள்ள ஆண்கள் சந்திக்குச் சந்தி மின்கம்பங்களுக்கு முட்டுக் கொடுத்துக் கொள்வார்கள். பெட்டிக்கடைகளில் பிளேன்டி குடித்துக்கொண்டே ஊர்விவகாரங்களை நன்றாகச் சோப் போட்டுக் கழுவிக்கொட்டுவார்கள்.

ஊர் வாய்க்கு மெல்லுவதலுக்கு அவலோ இல்லாட்டி தவிடோ காலத்துக்குக் காலம் கிடைத்து விடுகிறது.

இப்போது ஷாயிகா.

ஷாயிகா- என் பால்யகாலச் சகி என்று கூறுமளவுக்கு எனக்கும் அவளுக்கும் அதீத நெருக்கம் எதுவும் கிடையாது. வகுப்பிலிருந்த நாற்பத்தியிரண்டு உருப்படிகளில் அவளும் ஒருத்தி. ஒரே வகுப்பில் படித்தோம். அந்த வகுப்புக்களுக்குள் குட்டி குட்டியாக இன்னும் ஆயிரத்தியெட்டு வகுப்புக்கள்.

ஆசிரியர்களின் பிள்ளைகள் விசேடமானவர்கள். அவர்களோடு நட்புக் கொள்வதற்கு எல்லோருக்கும் விருப்பம் இருந்தது. ஆனால் ஒரு சிலருக்கே அந்த வரம் வாய்த்தது. உயரமாக இருந்தால் கூட முன்வரிசையில் அவர்கள் அமரலாம். இடைவேளை நேரத்தில் கண் டனில் உம்மா அல்லது வாப்பா கணக்கில் ரோல்ஸ் வாங்கிச் சாப்பிடலாம். முக்கியமாக ஆண்டு தொடக்கத்தில் புதிய புத்தகங்கள் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். ஓரம் சுருண்ட பழைய புத்தகங்கள் அனேகமாக வகுப்பின் கடைசி வரிசைக் கொண்டு பிரத்தியேகமாக

ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும்.

காரில் அல்லது வேனில் வந்திறங்கும் ஓரிரண்டு பிள்ளைகள் எங்கள் வகுப்பில் இருந்தார்கள். “நான் நல்ல பிள்ளை, எல்லோருக்கும் கூட்டாளி” என்று ஆசிரியர்களின் முன்னர் நாலாக மடியும் சிலர் இருந்தார்கள். இவர்களில் அனேகமானவர்கள் முதல் பத்து ராங்க் வாங்கும் படிக்கிற பிள்ளைகள். இவர்களிலிருந்து தான் மாணவத் தலைவிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள்.

இந்த வகைப்படுத்தல்களிலெல்லாம் அடங்காத கவனிப்பாரற்ற குழுவொன்று இருந்தது. கடைசி வரிசை, வாய்பிளந்த சப்பாத்துக்கள், வெள்ளை மங்கி மஞ்சளாகியிருக்கும் சீருடைகளுக்கு நேர்ந்து வைத்த இடமது. அவர்களோடு நாங்கள் யாரும் அவ்வளவாக நெருங்கிப் பழகுவதில்லை. அப்படி வேண்டுமென்று நடப்பதில்லை. ஆனால் எங்களுகிடையில் ஒரு கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு மாய வேலி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்ந்து விட்டிருந்தது. அவர்களோடு யாரும் அதிகம் பேச்சு வார்த்தை வைத்துக் கொள்வதில்லை. வீட்டிலிருந்து கொண்டு வரும் சாப்பாட்டை பகிர்ந்து கொள்வதுமில்லை.

நான் நான்காம் ஆண்டில் இருக்கும் போது மஞ்சளா என்ற தமிழ் பிள்ளை எனக்கு இடது பக்கத்தில் இருந்தான். அவளது சாப்பாடு ஒரு பாண் துண்டு. அதற்கு மேல் முந்தா நாள் கறிகளை தீய்ச்சிய ஆணம் இருக்கும். அந்தக் கறி வாசம் மூக்கு துளைக்கும்.

என்னுடைய சாப்பாட்டுப் பெட்டியில் ஹாஷீம் மாமா கடை லேவரியா ஒன்று இருக்கும். கருப்பட்டி சேர்த்த தேங்காய் சுண்டல் உள்ளே வைத்து மெத்தென்று மெதுவாகவும் அளவில் பெரிசாகவும் இருக்கும் லேவரியா. இடைவேளை நேரத்தில் நாங்கள் பேசிக் கொள்வதில்லை. ஆனால் அவளது பாண் துண்டு எனது பக்கம் வரும், முழுசாக என் லேவரியா அவளுக்குப் போகும். எங்கள் வீட்டுக்குத் தெரியாமலே இந்த ஏற்பாடு, ஆண்டு ஐந்தில் மஞ்சளாவைப் பாடசாலையை விட்டு நிறுத்தி விடும் வரை நீண்ட காலம் தொடர்ந்தது

இந்தப் பின்வரிசைப் பிள்ளைகளை நாங்கள் சில நேரங்களில் கேட்டடியில் நிற்கும் மாமாவிடம் பச்சை மாங்காய் வாங்க அனுப்புவோம். மாங்காயை எட்டுக்குப் பிளந்து மேலே உப்பும் கொச்சிக் காய்த் தூளும் தூவி ஒரு சின்னப் பேப்பர் துண்டில் சுற்றித் தருவார் மாமா. கொச்சிக்காய்த்தண்ணீரில் அவித்த பெரளிக்கா நடு நடுவே வெடித்துத் தோல் கழன்று வரும். இல்லாவிட்டால் உப்பில் ஊறி தோல் வெளிநிறியிருக்கும் லொவிக்காய். ஒரு ரூபாய்க்கு ஆறு அல்லது எட்டுக் காய் வரும். இந்தப் பிள்ளைகள்

வாங்கிக் கொண்டு வந்ததும் அதில் ஒரு துண்டு மாங்காய் அல்லது ஒரு வெரளிக்காய் அவர்களுக்குச் சன்மானமாகக் கொடுக்கப்படும்.

பரீட்சைத் தாள்களை வைத்து நாங்கள் எண்பத்தியொன்பது புள்ளியை தொண்ணூறாக்க ஆசிரியர்களிடம் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்யும் போது இவர்கள் வெறும் பதினைந்து இருவது மார்க்கை வாங்கிக் கொண்டு கல்லு விழுங்கியது போல இருப்பார்கள். ஆசிரியர்களில் அனேகமானவர்கள் பின்வரிசை மாணவர்களை கண்டு கொள்வதில்லை.

ஷாயிகாவின் ஆஸ்தான நாற்காலியும் அங்கு தான் இருந்தது.

பின்வரிசைக் குழுவில் யாரும் எங்கள் முன் சப்தமாகப் பேசுவது கூட இல்லை. அவர்கள் எங்களிடமிருந்து பிரிந்து இன்னொரு உலகத்தில் இருப்பார்கள். ஆனால் ஷாயிகா வேறு ரகம். அவள் குரல் எப்போதும் மற்றவர்களை விட உயர்ந்து ஒலிக்கும். தடாலடியாக நினைத்தால் வெளியே போவாள், வருவாள், பாடத்துக்கு வரும் ஆசிரியர்களைக் கூட பெரிதாக அலட்டிக்கொள்வதில்லை. பின்வரிசையில் யார் யார் இருந்தார்கள் என்பதைக் கஷ்டப்பட்டு ஞாபகிக்க வேண்டும். ஆனால் ஷாயிகா மட்டும் மனசுக்குள் ஆணியடித்தது போல் பதிந்து போனாள். அவள் தொடர்ந்து எங்களோடு படித்தாளா இல்லையா என்பது எனக்குச் சரியாக நினைவில்லை. அவள் எப்போதும் கிழித்த கோட்டுக்கு வெளியே நிற்பாள். அகங்காரி.

அந்த அகங்காரி தான் இப்போது ஆட்டோ ஓட்டுறாளாம்.

இந்தச் செய்தி அரசல் புரசலாக அடிபட்டு எனக்கு வந்து சேர்ந்தது. அது எனக்குள் ஜீரணமாக நிறைய நேரம் எடுத்தது.

.....

அப்போது எனக்கு பதினொரு வயது. வீட்டில் கார் இருந்தது.

ஆனால் எனக்கு சைக்கிள் பைத்தியம். சின்ன வயதில் பறப்பது பற்றி எல்லோருக்கும் ஒரு மாயக்கனவு இருக்கும். எனக்கும் அது இருந்தது. உயர்ந்த இடங்களிலிருந்து கையை அகல விரித்துக் குதித்துப் பார்த்திருக்கிறேன். தாவிப் பறப்பது போல அடிக்கடி மனாம் வரும். மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு அப்படியே எம்பினால் காற்றுப் போல உடம்பு மேல் எழும். கீழே வீடுகளும் தோட்டங்களும் பள்ளிவாசலும் சின்னதாக விளங்க கனவில் கூட மனசு கொள்ளாத சந்தோஷம் பீறிடும். அந்தக் காலம் உம்மா நிறைய கதைகள் சொல்லுவார். புறாக்கில் தான் ரசூலுல்லாஹ்

ஏழு வானங்களைத் தாண்டி விண்ணுலகப் பயணம் போனார். அது சிறகு முளைத்த பறவை போன்றதொரு விமானம். என்னுடைய புறாக் சைக்கிள் தான். என்கற்பனையில் அது, பிரமாண்டமான வெள்ளைச் சிறகுகளை அசைத்தபடி மேகங்களுடாக இனிமையான சங்கீதத்தோடு பறந்து கொண்டிருக்கிறது.

பக்கத்து வீட்டுப் பர்ஸானாவிடம் ஒரு சைக்கிள் இருந்தது. அவளோடு சேர்ந்து விளையாட எங்களுக்கு அனுமதி இருக்கவில்லை. ஆண்பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து கொண்டு மரத்தில் அணில் மாதிரி சுருசுருவென்று ஏறுவாள். மரக்கிளையிலிருந்து தொம்மென்று குதிப்பாள். அடுத்த தெருவில் கிளை கொள்ளாமல் காய்க்கும் ரம்புட்டான் மரம் இருந்தது. செக்கச் செவேலென சிவந்த தோலைக் கீறிப் பிளந்தால் வெள்ளை நிறச் சதை விதையிலிருந்து கழன்று வரும். சாப்பிடும் போது ரம்புட்டானில் சாறு ஊறும். பர்ஸானா ரம்புட்டான் குலைக்கு குறி வைத்து அடிப்பதில் கெட்டிக்காரி.

அவளிடம் சிவப்பு கைப்பிடி வந்த கரும்பச்சை நிற சைக்கிளொன்று இருந்தது. சைக்கிளை முடுக்கிக் கொண்டு அவள் ஊருக்குள் அங்கும் இங்கும் பறந்து திரிவதைக் கண்டதிலிருந்து என் சைக்கிள் ஆசை தள்ளிப்போட முடியாத பேராசையாகி விட்டது.

எப்படியாவது கெஞ்சிக் கூத்தாடி சைக்கிள் ஒன்றை வாங்கி விட வேண்டும் என்று மனசு திட்டம் போட்டது. ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் வரை காத்திருந்தேன். உம்மாவின் அனுமதி இல்லாமல் வீட்டுக்குள் சைக்கிள் வர முடியாது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது.

“அல்லாஹு அக்பர்... அல்லாஹு அஹு அக்பர்....

லா இலாஹா இல்லல்லாஹ்.....

தக்கியாவில் லுஹுருக்கு பாங்கு சொல்லி அப்போது தான் முடிகிறது. உச்சிப் பகல். பேய் மரமேறும் உரும நேரம்.

உம்மா கட்டிலில் சாய்ந்திருப்பது தெரிகிறது.

“உம்மா.....” நான் கட்டில் விளிம்பில் உட்கார்ந்து கொள்கிறேன்.

உம்மா அரைத்தாக்கத்தில் மறுபக்கம் புரண்டு படுக்கிறார்.

“உம்மா.. எனக்கொரு பைசிக்கள் வேணும்”

எப்படியாவது பைசிக்கள் விட வேண்டும். அதில் கொக்கு மாதிரி பறக்க வேண்டும். ஆசை என் சர்வாங்கங்களையும் பிடுங்கித் தின்று கொண்டிருந்தது.

ஒரு சலனமும் இல்லை.

அடுத்த வந்த பத்து பதினைந்து நிமிடம் என் வாழ்க்கையின் அதி முக்கியமான நிமிடங்கள். சைக்கிள் கனவை நனவாக்க எனக்குத் தெரிந்த எல்லா உபாயங்களையும் பிரயோகிக்கிறேன். கொஞ்சுகிறேன் கெஞ்சுகிறேன். எதுவுமே உம்மாவிடம் பலிக்க வில்லை.

“அதெல்லாம் தேவல்ல பொம்புளப் புள்ளக்கி” ஒரு சொல். அந்தத் தொனியிலேயே உரையாடல் அத்தோடு முடிந்தது என்பது எனக்கு வெட்ட வெளிச்சமாய் விளங்கி விட்டது.

என் கண்களில் நீர் மூட்டியது. மனம் விம்மி விம்மித் தணிந்தது. ஓடிப் போய் கிணற்றுக் கட்டில் உட்கார்ந்து உள்ளே சுழல் சுழலாய் கீழே அசைகின்ற தண்ணீரை வெறித்து பார்த்தபடி வெகு நேரம் உட்கார்ந்திருந்தேன். என் கண்ணீர் நிரம்பிய கண்களின் திரைக்குள் உள்ளால் என்னுடைய துக்ககரமான நிழல் என்னையே பார்த்தபடி இருந்தது.

.....

காதலென்றால் விமோசனமேயில்லாத மகாப் பெரிய பாவம் என்று நாங்களெல்லாரும் அஞ்சி ஒடுங்கியிருந்த ஒரு காலத்தில் ஷாயிகா ஒருத்தனைக் காதலித்தாள். காதல் என்ற வார்த்தையைக் கூட நாங்கள் தப்பித் தவறியேனும் உச்சரிப்பதில்லை, முக்கியமாக வீடுகளில் அது ஒரு ஆகாத வார்த்தை.

எப்போதாவது கலியாணம் அல்லது மையத்து வீடுகள் வரும் போது மாமி பெரியம்மாக்களில் பெண்பிள்ளைகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொள்வோம். அறையைத் தாழிட்டுக்கொள்ள ஒரு மாதிரியாக இருக்கும். அதனால் சாத்தி வைத்துக் கொண்டு குசுகுவென பாடசாலைக் கதைகள் விடிய விடியக் கதைப்போம். பாடசாலையில் யார் யாருக்கு ட்ரை பண்ணுகிறார்கள் என்பதும் எங்களுக்கு மேல்வகுப்புகளில் இருக்கிற ஆண்பிள்ளைகள் பற்றியும் இளைஞர்களாக இருக்கும் ஆசிரியர்கள் பற்றியும் கட்டாயம் கதை வரும். யாராவது பெரியவர்கள் உம்மா, மாமி மார்கள் இடையில் எல்லோருக்கும் தேநீர் கொண்டு வருவார்கள். அல்லது சும்மா எட்டிப் பார்க்க வருவதும் உண்டு. அப்படி வரும் போது சாமர்த்தியமாக படிப்பு பாடங்கள் என்று கதை மாற்றப்பட்டு விடும். அப்படி மாற்றிக் கொள்ளும் அவகாசம் இல்லாமல் திக்குத் திணறிய சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. அப்படியே ஒரு அசட்டுச் சிரிப்போ அல்லது உருக்கிய பார்வையோ அவரவர் இயல்புக்கு ஏற்ற மாதிரி எங்கள் மீது எறிந்து விட்டுச் செல்வார்கள். அந்தக் கட்டிலில் ஒருத்தொருத்தர்

பின்னிப் பிணைந்தபடி இரகசியங்கள் பரிமாறிக் கொண்ட காலம் கதகதப்பான போர்வையாக என்னைப் போர்த்திக் கொள்கிறது.

ஷாயிகாவின் காதல்- அதைப் பற்றி அப்போதைய கட்டில் இரகசிய மாநாடுகளில் கூட நாங்கள் சுவாரசியமாகப் பேசிக் கொண்டதில்லை.

ஷாயிகா நாங்கள் போட்டிருந்த அழகுக் கணக்கில் பூச்சியம் தான். காதலிக்கப்படுவதற்கான தகுதிகள் என்று நாங்கள் வெகுசாலமாக நம்பிக் கொண்டிருந்த எதுவுமே ஷாயிகாவிடம் இல்லை. கொஞ்சம் முன்னே துருத்தியிருக்கும் பற்கள். கருப்புக்கு வாசான ஒரு கலர். அவள் நடையில் கொஞ்சம் கூட நளினம் இருக்காது. காலை அகட்டி நடந்து வருகையில் சமயங்களில் ஆண்பிள்ளை நடை மாதிரி தோன்றும். பேச்சுக் கூட கட் அன்ட் ரைட் ஆகத் தான் இருக்கும். ஆண் ஆசிரியர்களுடன் கொஞ்சல் மொழி பேசும் விளையாட்டெல்லாம் அவளுக்கு வராது. தகரத்தில் கீறினது போல கொஞ்சம் கரகரக் குரலில் கடகடவென்று பேசிக் கொட்டுவாள்.

கலவன் பாடசாலை. ஆனால் ஆண்கள் பெண்களுக்கு வேறு வேறு வகுப்பு. வேறு வேறு கண்டன். ஒரு பொடியன் ஒரு பெண் பிள்ளையோடு சாதாரணமாகக் கூட பேசக் கூட முடியாத சூழல். டிஸிப்பிளின் டிச்சர்கள் கண்ணில் வெண்ணெய் விட்டுக் கொண்டு கண்காணிப்பார்கள். இதற்குள்ளும் எவன் எவளைப் பார்க்கிறான். எவளுக்கு எவன் மீது விருப்பம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். ஆனால் யாராவது ஒருத்தரைத் தீவிரமாகக் காதலிக்கிறார்கள் என்று தெரிந்ததோ, கதை கந்தல் தான். ஏதோ தேசத்துரோகிகள் போல் அவர்கள் நடத்தப் படுவார்கள். வகுப்பறை நண்பிகள் கூடக் கொஞ்சம் தள்ளித் தான் உட்காருவோம், குசு குசுவென்று பின்னால் கதைகள் வேறு.

இதையெல்லாம் மீறி ஷாயிகா அவனை நேசித்தாள். அவனைப் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசினாள். துணிச்சல் தான். ஆனால் ஷாயிகாவின் காதலை பாடசாலையில் யாருமே அலட்டிக் கொள்ளவில்லையோ என்று தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஒரு வேளை எங்களில் யாராவது அப்படிச் செய்திருந்தால் அது பெரிய கதையாகப் போய் அதிபர் அலுவலகம் வரை இழுப்பட்டிருக்கும்.

ஷாயிகாவின் குடும்பம் ஊர் எல்லையில் தான் வசித்தது, பெரும்பாலான ஸகாத் காணிகளும், புதிதாக இஸ்லாத்துக்கு வந்த மௌலா இஸ்லாம் குடியிருப்புக்களும் அங்கு தான் இருந்தன. அங்கிருந்து பாடசாலைக்கு குறைந்தது இரண்டு மூன்று மைல்களாவது நடக்க வேண்டியிருக்கும். அந்தக்

காலம் ஆட்டோக்கள் அதிகம் வந்திருக்கவில்லை. இருந்திருந்தாலும் அதற்குப் பணம் கொடுத்து வருமளவுக்கு அங்கு வசதி படைத்தவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள்.

பாடசாலை வீதி காலையில் வேறு உருக்கொள்ளும். வெள்ளைப் புறாக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சிறகடிக்கடித்துச் செல்லும் கனவுப் பாதையாக அது நீளும். நாங்கள் எல்லோரும் வெள்ளையில் சுருக்கு வைத்த கவுனும், தொளதொள களிசானும் (அப்போது எலிபன்ட் பான்ட்ஸ் எனும் யானைக் கால் களிசான் பிரபலமாகியிருந்தது) மணிக்கட்டு வரை நீண்ட பர்தாவும் அணிந்திருப்போம். ஆண் மாணவர்கள் வெள்ளையில் நீளக் களிசான், வெள்ளை சர்ட்.

எங்கள் வீட்டுக்கும் பாடசாலைக்கும் அதிக தூரம் இல்லை. காலையில் நான் வீட்டிலிருந்து கிளம்பி பாதி தூரம் வருகிற போது வீதியோரத்திலுள்ள வீடு களிலிருந்து தொடக்க இசையோடு பொங்கும் பூம்புனல் என்று இலங்கை வானோலியில் ஜயகிருஷ்ணாவின் குரல் கேட்கும்.

சில நாட்களில் பாடசாலைக்கு என்னை வாப்பா காரில் கொண்டு போய் விடுவார். நான் போய் பாடசாலை கேட்டில் இறங்கும் போது, ஷாயிகா அவ்வளவு தூரத்திலிருந்து நடந்தே கடந்து வந்திருப்பாள். வகுப்பறை சுத்தம் செய்யும் நாளில் கொஞ்சம் முன்னதாகவே எல்லோரும் பாடசாலை வர வேண்டும். வகுப்பறை கூட்ட ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒரு குழு இருந்தாலும் குப்பை அள்ளுவதற்கு பின்வரிசை மாணவிகளை மெள்ளத் தள்ளி விடும் சில சாகசக் காரிகள் எங்களுக்குள் இருந்தார்கள்.

அந்த நாள் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. வீதியின் இருமருங்கில் நீர்த்தாரைகள் ஓட அடைமழை பெய்யோ பெய்யெனப் பெய்து கொண்டிருந்தது. குளியலறைக் கண்ணாடியில் என் முகத்தை பார்த்தவாறே வெகு நேரமாக விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தேன் யாருக்குமே நடக்கக் கூடாததொன்று எனக்கு நடந்து விட்டதாக நான் மனசு அரற்றிக் கொண்டிருந்தது.

ஆறு ஏழாம் வகுப்புகளில் இருக்கிற நேரம். மூன்று நாள் தொடர்ந்து யாராவது பாடசாலைக்கு வரவில்லை என்றால் எல்லோருக்கும் விஷயம் தெரிந்து விடும்.

இருக்கிற கொஞ்ச நஞ்சம் சுதந்திரத்தையும் சுருட்டிப் பானைக்குள் போட்டு விடுவார்களென்று நன்கு தெரிந்திருந்ததால் அந்த எழுவைப் பற்றிய பேரச்சமே அப்போதிருந்தது. அன்றிரவு கடும் காய்ச்சலும் அனத்தலுமாய்க் கழிந்தது. பிறகு அது பழகி விட்டது.

ஆனால் அந்த நாட்களில் பாடசாலை போவது

என்பது கயிற்றில் நடப்பது போலத் தான் இருக்கும். ஆண்பிள்ளைகளும் படிக்கிற பாடசாலை. வயிற்று வலி தாளாது துடிக்கும் மாணவிகளை வகுப்புத் தலைவிகள் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லுவார்கள்.

சில நேரங்களில் வெள்ளைக் கவுனில் திட்டாய் இரத்தம் கசிந்து படர்ந்து விடும். அதை மறைக்க பின்னால் ஒரு தோழியும் முன்னால் ஒருத்தியுமாய் குழாயடிக்கு அழைத்துச் செல்வோம். அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டே அதைக் கழுவி முடிப்பதற்குள் போதும் போதுமென்றாகி விடும்.

ஏழாம் வகுப்பில் ஷாயிகா வீட்டில் சின்னதாக பெட்டிக் கடை வைத்திருந்தாள். எங்கள் வீட்டைத் தாண்டித் தான் டவுனுக்குச் செல்ல வேண்டும். ஷாயிகா ஒரு கையிலும் கடலைச்சுருளும் மறு கையில் ஒரு சொப்பிங் பையோடும் டவுனிலிருந்து திரும்பி வருவதை நான் பிரமித்துப் பார்த்தபடி இருப்பேன். அவள் வாயில் கடலையை மென்று கொண்டு ஆறுதலாக நடப்பாள். உறைக்கும் கார முறுக்கும் கலர் கலர் சீனி போலயும் சிகரட்டும் அந்தப் பையில் இருந்தது எனக்கு நினைவு வருகிறது. நான் வாசல் படிக்கதவில் பாதி மறைந்து கண்கொட்டாமல் அவள் போவதை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். அவளின் பக்கத்தில் பெரும் சிறகிரண்டு அசைந்த படி போகும்.

மனம் அப்படியே சந்தன ஊதுபத்தியாய் பழைய ரூபகங்களில் புகை விட்டுக் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

சுருமாக் குப்பியை ஓரமாக வைத்துக் கொண்டு கண்ணாடியை நோக்குகிறேன்.

என் முக விம்பத்தில் பின்னந்தி வெயில் ஜன்னல் கம்பிகளுடாக கீற்றுக்களாக விழுந்து கொண்டிருந்தது. கண்ணாடியில் கண்களுக்கு ஆழ்ந்து பார்க்கும் போது அதில் விளங்கும் நான் நானல்ல என்று சில சமயங்களில் தோன்றும். அது இன்னொரு பெண். மயில் வர்ணத்தில் பூப்போட்ட முந்தானையைச் சுற்றி இழுத்து இடது பக்கத்துல் ஒரு குண்டு ஊசியைச் செருகினேன்.

இன்றைக்கு மர்ஹானா வீட்டில் சின்னதாய் ஒரு தேநீர் விருந்து. ஊரிலிருக்கிற வகுப்புத் தோழிகளில் பத்துப் பதினைந்து பேரை அழைத்திருப்பதாகச் சொன்னாள். மர்ஹானாவின் வீடு இருப்பது ஒரு மலைக்கு மேல். கல்லும் முள்ளும் கலந்த செங்குத்துப் பாதை. நான் ஒரே ஒரு முறை தான் சென்றிருக்கிறேன். மூச்சு வாங்க வைக்கும் உயரத்தில் தான் வீடு. காணி விற்கும் விலையில் கொஞ்சம் மேடாக இருக்கிற இடங்களைக் கூட அடைத்து வீடுகள் எழுந்திருக்கின்றன.

பாயிஸின் ஆட்டோவுக்கு வரச் சொல்லி பத்து

பதினைந்து நிமிடங்கள் ஆகின்றன.

ஆட்டோக்கள் ஊருக்குள் வந்தது ஒரு பத்து பதினைந்து வருடங்களுக்குள் தான் இருக்கும். அதற்கு முன்னர் ஒரு சிலரிடம் கார், வேன் இருந்தது. அனேகமானவர்கள் ஊருக்குள் என்றால் பொடிநடையாகத் தான் செல்லுவார்கள். தூர இடங்களுக்கு போக வேண்டுமானால் பஸ் இருந்தது. ஆட்டோ வந்த பின்னர் மருந்தெடுக்கப் போவதிலிருந்து பக்கத்துத் தெருவுக்குப் போவது வரை ஆட்டோவில் தான் எல்லோரும் போகிறார்கள்.

ஆயிரம் தரம் அழைத்தாலும் இப்போது வருகிறேன் அப்போது வருகிறேன் என்று போக்குக் காட்டி பாடுபட்டு வந்தாலும் ஒரு இடத்தில் கொஞ்ச நேரம் நிற்க மாட்டார்கள். அதிலும் கொஞ்சம் பேர் ஹோரன் அடித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். தலை குழம்பிப் போய்விடும். இன்னும் சிலர் நாங்கள் கொஞ்சம் வர சுணங்கினாலும் ஆட்டோவைத் திருப்பிக் கொண்டு போய் விடுவார்கள்.

பாயிஸ் கொஞ்சம் பரவாயில்லை, ஆனால் பத்தடி தூரத்துக்குக் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு இருநூறு ரூபா கூசாமல் கேட்பான்.

ஆட்டோ வந்து விட்டது.

மலை மாதிரி மேலே சுருண்டு சுருண்டு போகிற பாம்புப் பாதை.

“ஆ, ஆட்டா இதுக்கங்கால பொகாது, நடந்து தான் பொகைக்கும்”

“கொஞ்சம் தானே போகோணும், ஏத்த ஏலவா?” என்றேன்.

“இதுக்கு மேல டேஞ்சர், ஆட்டாவ ஏத்தேலா” உதட்டைப் பிதுக்கினான் பாயிஸ்.

அவனுக்கு காசை அழுது விட்டு மீதித் தூரத்தை நடந்து போனேன். மேலே ஏற கொஞ்சம் மூச்சு வாங்கியது.

“ஹப்பா மர்ஹானா ஊடு வந்தாச்சி” தூக்கிப் பிடித்த அபாயாவைத் தளர விட்டேன்.

தோழிகளின் சிரிப்பொலி கேட்டடியெங்கும் சிதறிக் கிடக்க நான் முன்னே பார்க்கிறேன்.

வாசலில் ஷாயிகாவின் நீல நிற ஆட்டோ நிற்கிறது.

உள்ளே சென்றதும் நண்பிகள் கலகலத்து வரவேற்றனர். எனக்குக் கை நீட்டி சலாம் சொன்னாள் ஷாயிகா. அவளது கை மென்மை இன்றி சொரசொரப்பாக இருந்தது. என் முகம் பார்த்துச் சிரிக்க நானும் மென்மையாகச் சிரிக்கிறேன்.

அவள் இன்னும் கொஞ்சம் இளைத்துக் கருத்திருந்தாள். கண்கள் கொஞ்சம் உள்ளடங்கி கன்னம் வற்றிப் போய் இருந்தது. ஆனால் கடகடவென்ற பேச்சில் பழைய உற்சாகமும் துள்ளலும் கொஞ்சம் கூட குறையவில்லை.

மிச்சம் நாளைக்குப் பிறகு தோழிகளோடு அளவாளல், கடச்சுட வடையோடு சூடான இஞ்சித் தேநீர்.

ஒருத்தி நிறுத்த முன்னரே இன்னொருத்தி தொடரகதைக்குள் கதையாய் இடைவிடாது பேச்சு.

பள்ளிவாயலில் தன்னை விசாரணைக்கு அழைத்த கதையை ஷாயிகா இன்னொரு தோழியிடம் சுவாரஷியமாக விவரித்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் கொஞ்சம் தள்ளி நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

ஷாயிகாவின் குடும்பத்தையும் பள்ளிவாசலால் ஒதுக்கி வைத்துள்ளதாக முன்வீட்டு ஜொஹராச்சி எங்கள் வீட்டுக்கு பிலாக்கா சுண்டல் கொண்டு வந்த ஒரு நாளில் சொன்னார். ஆனால் நான் நம்பவில்லை.

பள்ளிவாசல் என்றதும் பெருநாள் தொழுகை நினைவுக்கு வருகிறது. மார்பிள் போட்ட பரந்த பிரதேசம், குளிர் தண்ணி ததும்பிக் கொண்டிருக்கும் ஹவுழ், அழுத்தமான கருஞ்சிவப்பில் அழகிய பூவலங்காரம் போட்டு விரிந்தோடும் மெத்து மெத்தென்ற கம்பளங்கள். தொழுகையில் சுஜூதுக்குப் போனால் எழும்ப மனம் வராமல் அப்படியே கொஞ்ச நேரம் இருக்க ஆசை. அது மிகுந்த ஆறுதலாக இருக்கும். ஆனால் அதிக நேரம் இருக்கக் கிடைக்காது. ஆண்கள் தொழ வரப் போகிறார்கள் என்று சில நிர்வாகிகள் வாசலுக்கு வந்து எங்களை அனுப்பி வைக்கத் தடுமாறுவார்கள்.

பள்ளியில் பெண்கள் விசாரணைக்கு அழைக்கப்படும் போது அவர்களுக்குத் துணையாக யாராவது இன்னொரு பெண் உம்மாவோ உம்மம்மாவோ வருவார்கள்.

பள்ளியில் நிர்வாகிகள், விசாரணைக்கு வந்தவர்கள் என்று ஆண்களின் ஒரு குட்டி கூட்டமே கூடிவிடும்.

ஷாயிகாவின் கதைக்குள் மீண்டும் என் காதுகளைக் கொடுக்கிறேன்.

“நீங்க ஏ ஆட்டோ ஓட்ர”

“ஆட்டோ ஓட்ரது பிழையா..”

“இல்ல பொம்புளப் புள்ள ஒண்டு இப்படி ஆட்டோ ஓட்ரது அவளோ நல்லகா இல்ல..”

“ஒங்கட நலவுக்குத் தான் சொல்ரோம் பாதுகாப்புப் பிரச்சின வரும்.”

“இஸ்லாத்துல ஆட்டோ ஓட்ரது ஹராமா” ஷாயிகா கேட்க

கசமுசா கசமுசா என்று அவர்களுக்குள்ளே குசுகுசுத்துக் கொள்கிறார்கள் பள்ளி நிர்வாகிகள்.

“அப்படி இல்ல, ஆனா ஒங்கட செக்யூரிடி..”

“எனக்கு முப்பத்தஞ்சி வயசு, மூணு புள்ள ஈக்கிர, ஹஸ்பன்டும் ஹயாத்தோட தான் ஈக்கிர என்ட செக்யூரிடிய எனக்குப் பாத்துக் கொள்ள ஏலும். எங்கட வாழ்க்கைய நாங்க தானே பாக்கோணும், புள்ளகள் தின்னோம் குடிச்சோம் பள்ளீல வந்து கையேந்த ஏலுமா”

பதிலுக்கு ஷாயிகா கேட்கிறாள்.

இதை அவள் இப்போது நீட்டி முழக்கிச் சொல்ல “களுக்” கென்று சிரிப்பு மணிகள் அந்தப் பரப்பென்றும் சிந்துகின்றன.

“ஸ்கூட்டி ஒண்டு வாங்கோணும்டீ, ஆட்டால போரது சரியான செலவு”

“எங்கட ஊர்லயா, வாப்போ சும்மா இரி”

“மொதல்ல யார் சரி வாங்கி ஒருக்க ரெண்டு தரம் போனா, கொஞ்ச நாள்ள அது நோர்மலாகிடும்”

தோழிகளுக்குள்ளே கதை திரிதிரியாகப் இடைவிடாது போய்கொண்டிருக்கிறது.

நாங்கள் ஸ்கூட்டி வாங்கிறது எப்படிப் போனாலும் ஷாயிகா ஆட்டோ வாங்கி ஓட்டியும் ஆயிற்று என்று நான் மனதுக்குள் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

யாழ் சர்வதேசத் திரைப்படவிழா :

சில குறிப்புகள்

இவ்வாறானதொரு சர்வதேசத் திரைப்பட விழா யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுவது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும்.

இத் திரைப்பட விழாவிற்குப் பலர் நாளாந்தம் வருகை தந்திருந்தார்கள். இருப்பினும் இங்கு வருகை தந்தவர்களில்

குறிப்பிட்ட சில குழுமத்தினரையே காணக்கூடியதாக இருந்தது. (கலைஞர்கள், சமூகசெயற்பாட்டாளர்கள், விரிவுரையாளர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், பல்கலைக் கழக மாணவர்கள்)

இவர்கள் அனைவரும் அனேகமாக ஏதோ ஒரு வகையில் இவ்விடயத்துடன் சம்மந்தப் பட்டவர்களாகவே இருந்தார்கள்.

அது மட்டும் அல்லாது இத்திரைப்படவிழாவானது குறிப்பிட்ட சில குழுக்களுக்கான விழாவா? என்ற கேள்வியினையும் எழுப்புகின்றது. எல்லா வகையான மனிதர்களும் இவற்றில் பங்குபற்ற வேண்டும் என்பதோடு எல்லா சமூகத்தவர்களையும் சென்றடைந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருக்கும் என நினைக்கின்றேன்.

இவ்வாறான தளங்களுக்கு வரமுடியாத பல கலைஞர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களிடமும் இவ்வாறான விடயங்கள் சென்றடைய வேண்டும்.

திரைப்படவிழா சார்ந்து தெரியாத பலர் இருக்கின்றார்கள். எங்கு நடைபெறுகின்றது, என்ன நடைபெறுகின்றது, எதற்காக நடைபெறுகின்றது என்றவாறான விடயங்கள் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும்.

அத்தோடு எங்களில் பலர் இவ்வாறான விடயங்களைத் தேடிச் செல்வது மிகவும் குறைவாக இருக்கின்றது.

நாங்கள் பல வேளைகளில் "சினிமா" திரையிடல்களை மட்டும் தேடிச் செல்வது வழக்கமாகி விட்டது.

அவற்றின் மீதுள்ள தேடல், ஆர்வம் இவ்வாறான திரையிடல்களுக்கும் வரவேண்டும்.

இவற்றை ஒழுங்குபடுத்துபவர்களும் பல வழிகளில் தகவல்களை பரிமாற வேண்டும். பல கலைஞர்களுக்கு இவ்வாறான விடயங்கள் உந்து சக்தியாக இருக்க வேண்டும்.

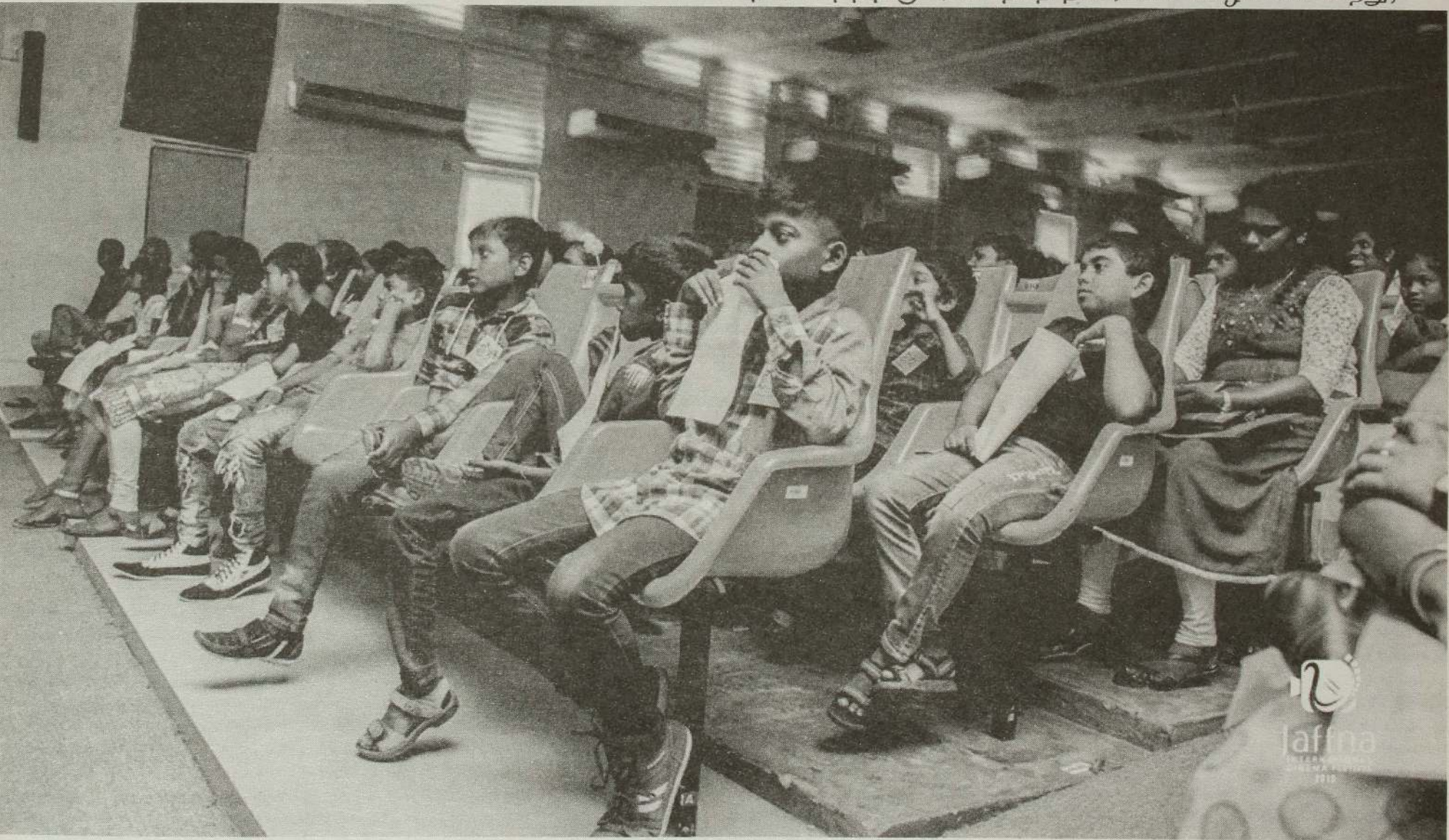
■ திசாந்தினி திருச்செல்வம்

முதலாவது திரைப்பட விழாவிலிருந்து இவ்விழாவைப் பார்வையிட்டு வருகிறவன் என்கிற முறையில், ஆரம்பத்திலிருந்த சோடனைகள், அலங்காரங்கள், விளம்பரங்கள் வரவரக் குறைந்து செல்வது போன்ற தோற்றப்பாட்டினை அவதானிக்க முடிகிறது. என்ன காரணங்களால் என்று தெரியவில்லை. உள்ளூர்ப் பத்திரிகைகள் தொடக்கம் விழா தொடர்பான எந்தச் செய்திகளும் முதல்நாள்வரை எங்களைப்போன்ற தீவிரமான இரசிகர்கள், நண்பர்களுடாக அறிந்து கொள்பவர்கள் தவிர பொது வெளிக்குத் தகவல்கள் சென்று சேரவில்லை. விழா நிகழ்ந்து முடியும் வரை கூட தங்களுக்கு விபரங்கள் அறிய முடியவில்லை என்று சொல்லக்கூடியவர்களையும் காணக்கூடியதாக விருந்தது. சமூகவலைத்தளங்களில் விவரங்கள் பிரசுரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது, ஆனால் விழா ஏற்பாட்டாளர்கள் ஒன்றைக்கவனிக்கத் தவறியிருக்கிறார்கள், அச்சு ஊடகங்கள் என்பவை இன்னமும் வலிமையானவை. திரைப்படங்களை இளைஞர்கள் தவிர்ந்த

தீவிரமாக ஒத்துழைத்தவர்கள் பின்னர் பின்வாங்கத் தொடங்கியமை உட்பட பல்வேறு விடயங்களை அவதானிக்க முடிந்தது. நுண் கலைத்துறை ஒன்றுதான் யாழ். பல்கலைக்கழகம் சார்ந்து தொடர்ந்து செயற்பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. அவர்களையும் குறை சொல்ல முடியாது. தொழில் முறையென்பதைத் தாண்டி அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் தீவிரமாகப் பங்கேற்க முடியும்? இது அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு வெளிக்கள வேலை போன்றது. அவர்களுடைய வளங்களும் சேவைகளும் கூட மட்டுப்பட்டது.

ஒருங்கிணைப்பாளர் என்றவகையில் அனோமாவைப் பாராட்ட வேண்டும். ஓர் இளம் பெண்ணைப்போல சுறுசுறுப்பாகவும் ஓடித்திரிந்தும் தந்துணிவுடனும் நிகழ்வுகளை ஒருங்கிணைத்ததைக் காணக்கிடைத்தது.

விழாவிற்கு எதிராகச் சொல்லப்படுகின்ற காரணங்கள் பலமானவை அல்ல. உதாரணத்திற்கு சர்வதேசத் திரைப்படவிழாவில் வந்து,

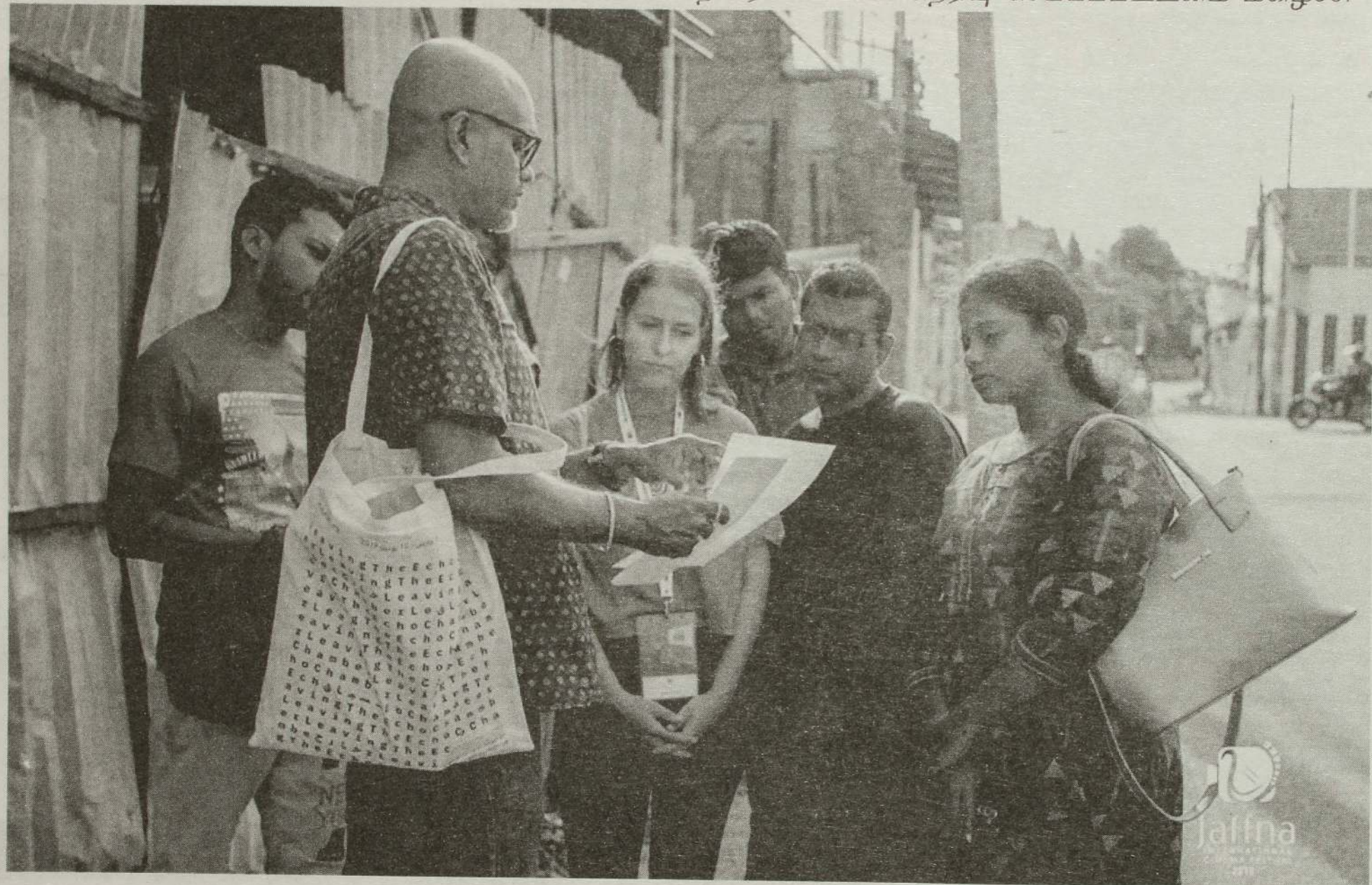
நடுத்தரவயதினர், சமூக வலைத்தள தொடர்பற்றவர்கள் அச்சு ஊடகங்கள் மூலமாகவே விபரங்களை அறிகின்றனர். அவர்களையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நான் திரைப்பட விழாவின் ஆரம்பம் தொடர்பே விழாவினை ஆதரித்து வருபவன். இவ்விழா சர்வதேசத்துடன் யாழ்ப்பாண நகரத்தை இணைக்கும் ஒரு சிறந்த நிகழ்வு. ஆரம்பத்திலிருந்தே பல்வேறு குறைபாடுகள் இருந்தன. நாட்களைத்தீர்மானிப்பதிலிருந்து, ஆரம்பத்தில்

பாலியல் அம்சங்கள் கொண்ட திரைப்படங்களுக்கு ஆட்சேபனை தெரிவிக்கின்றார்கள். எங்களுடைய நாட்டுக் கலாசாரத்தினை மட்டும் அறிவதற்கானதில்லை சர்வதேசத் திரைப்படவிழா. பல்வேறு நாடுகளின் கலாசாரத்தையும் உள்வாங்கிச் செல்லவேண்டும் என்பது முக்கியமானது. சர்வதேச திரைப்படங்களைப்பார்க்கின்ற மூத்தவர்களாக இருப்பவர்களும் இப்படியான கருத்துக்களைச் சொல்வது தெரிவுகளைக் கட்டிப்போடுகின்ற வேலையாக இருக்கின்றது.

அதே நேரம் இம்முறையுள்ள முக்கியமான குறைபாடு இந்தியத் திரைப்படங்கள் குறைவு என்பது. என்னதான் சொன்னாலும் நடுத்தர வயது யாழ்ப்பாணப் பார்வையாளர்களின் ஆங்கில மொழியறிவு போதியதில்லை. எனக்குக்கூட அப்படித்தான். உப தலைப்புகளின் ஊடாக எவ்வாறு கதையை விளங்கிக்கொள்ளலாம் என்கின்ற பிரச்சினையும் இருக்கிறது. இந்தியப்படங்கள் எமது கலாசாரத்திற்கு மிக நெருக்கமானதாக இருப்பதனால், மலையாளப்படங்களும், வங்காளப்படங்களும் கூட மொழி தெரியாவிட்டாலும் கூட கலாசாரத்தினால் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றன. எழுபது திரைப்படங்கள் இம்முறை காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது, குறைந்தபட்சம் பத்துப் படங்களாவது இந்தியப்படங்கள் இருந்திருக்கலாம். முக்கியமான பழைய இயக்குனர்கள், நடிகர்களின் நல்ல தமிழ்ப்படங்களைக்கூட மீளத்

எங்கள் மக்களும் விழாவைப் பரவலாக்குவதையாரும் செய்வார்கள் என்று விட்டு விட்டு குறைகண்டுபிடிப்பதில் முதலிடம் வாங்குபவர்கள். ஒன்றுமே செய்ய மாட்டார்கள் ஆனால் எப்படியாவது இதை நிறுத்திவிட்டுத்தான் அடுத்தவேலை பார்க்கப்போவார்கள். ஆகவே, இவர்கள் சொல்லும் குறைகளை நான் நம்பவில்லை. ஐந்து வருடங்களாக நான் அவதானித்த வரையில் அனோமா அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படுவதாகவே தெரிகின்றது

என்னுடைய கணிப்பீட்டின் அடிப்படையில் இம்முறை ஏராளமான மோசமான படங்கள் திரையிடுவதில் தெரிவுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தன. சில நல்ல படங்களும் வந்திருக்கின்றன. அதிலும் குறிப்பாக போட்டியில் தேர்வு செய்யப்பட்ட மூன்றில் இரண்டு படங்கள் ஈழத்தமிழரால் எடுக்கப்பட்ட படங்கள். நிசப்த நடனம், மௌனகாண்டம் ஆகிய திரைப்படங்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டமை மகிழ்ச்சி

திரையிடுவதில் அக்கறைகாட்டியிருக்கலாம். மேற்குத்தொடர்ச்சிமலை, Tolet, பரியேறும் பெருமாள் ஆகிய திரைப்படங்களைக்கூட நாங்கள் இன்னும் திரையில் காணவில்லை. மக்களை விழாவுடன் இணைக்கும் வரை இம்மாதிரியான திரைப்படங்களைக் காண்பிப்பதை ஒர் உத்தியாகக் கூடக் கையாளலாம்.

உலகம் முழுவதிலும் இதே வகையான பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அதே நேரம்

க்குரியது. அவை போட்டியில் தேர்வு செய்யப்பட்டதும் மகிழ்ச்சிக்குரியது.

கதைப்படங்களை விளங்கிக்கொள்வது மிகவும் சிரமமானதாக இருக்கின்றது. கதைப்படங்களைக் குறைத்து காண்பியத்தின் ஊடாக நகரும் படங்களை அதிகமாகத் தேர்வு செய்வது நல்லது.

இம்முறை திரைப்பட விழாவில் பலரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. உதாரணமாக எனக்கு

மொழிப்பிரச்சினை இருந்தாலும் கூட, திரைப்பட இயக்குனர் பிரசன்னவிதானகே மிக எளிமையாகப் பழகினார். அவரை ஒரு பிறவிக்கலைஞன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். சிங்கள சினிமாவைப்பார்க்கும் போது அதில் உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கும் ஒருவர் பிரசன்ன. அவருடைய “முழுநிலவில் ஒரு மரணம்” என்ற திரைப்படத்தைப்பற்றி பலதடவை கேள்விப்பட்டாலும் இம்முறையே பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. குறிப்பாக அந்தப் படத்தில் நடித்திருக்கும் ஜோ அபய விக்கிரம என்ற கண் தெரியாத தகப்பனின் பாத்திரத்தில் நடித்திருப்பவரைப் பற்றி, பெரும் நடிகரென இளம் வயதிலேயே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவருடைய நடிப்புத்திறனை பார்க்கும் வாய்ப்பை இத்திரைப்படம் வழங்கியது. உண்மையிலேயே இத்திரைப்படம் காட்சியின் ஊடாக அற்புதமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அனேகமான ஏனைய நெறியாளர்களுடன் ஒப்பிடும் போது பிரசன்ன விதானகேவைப் பலரும் பாராட்டியதை அவதானிக்க முடிந்தது. பலருட அவர் உரையாடியிருந்தார். திரைப்பட விழாவில் பயிற்சி வகுப்புக்களையும் நடத்தியிருக்கிறார். இதுவும் விழாவின் ஒரு வெற்றி.

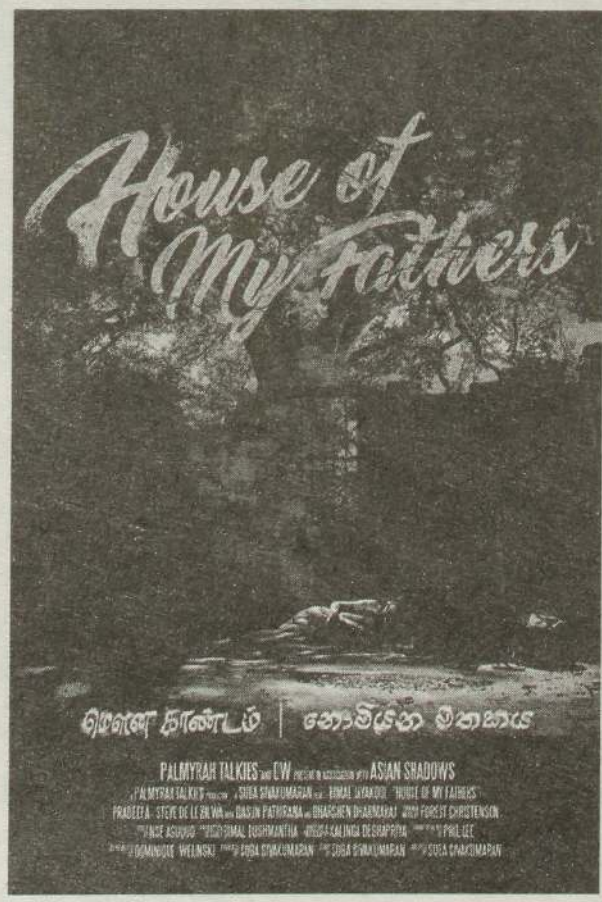
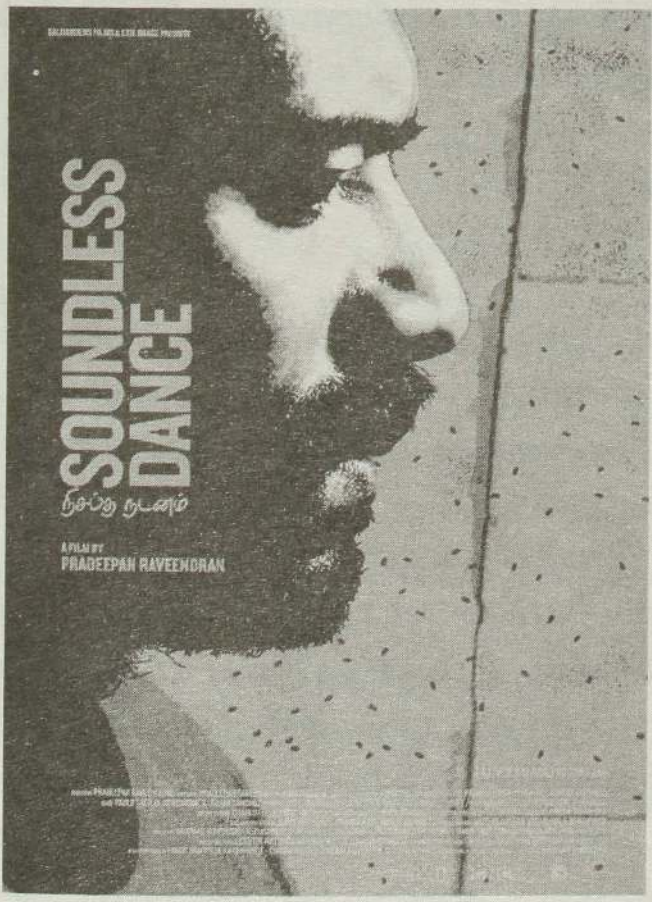
இறுதித்திரைப்படமாக காண்பிக்கப்பட்ட விசாகேச சந்திரசேகரத்தின் “பாங்கு” என்ற திரைப்படம் நல்லதொரு படம். ஆனால் அவர் கருத்துப் பரிமாற்றத்தின் போது பூனையை பாக்கிற்குள் இருந்து எடுத்துவிடுவதைப்போன்ற பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருந்தார். குறிப்பாக மன்னிப்பைப்பற்றி அவர் குறிப்பிடும் பொழுது, அதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் ஏனென்றால் ஒவ்வொரு மனிதரும் அன்றாடம் செய்யும் குற்றங்களைப், பிழைகளை மன்னிக்காமல் வாழமுடியாது. சாதாரணமாக நண்பர்கள் தொடக்கம் குடும்பத்தினர், கணவன்

மனைவி வரை எல்லோருமே ஒருவரையொருவர் மன்னித்தே வாழ்க்கை போகின்றது. அதே போல் இனங்களுக்கு இடையில் மன்னிப்பு என்பது பெரிய பிரச்சினையில்லை. ஆனால் அடிப்படையான பிரச்சினை, விடுதலைப்புலிகள் சகாக்களைக் கொன்றார்கள் என்று கிளிப்பிள்ளை சொல்வது போல் சொல்கிறார். அவர்களுக்கு முன்பே இலங்கையில் இருப்பது நூறாண்டு காலப் பிரச்சினை. இந்த அடிப்படையான விளங்கிக்கொள்ளாமல் புலிகள் சகாக்களைக் கொன்றார்கள். அதற்கு இது சமன் என்று கணக்கை முடிக்க முடியாது. இவர் கதையாக்கி இருக்கும் நிகழ்வுகள் முப்பது வருடத்திற்கு முந்தையது. அது முடிந்து சிங்களமக்களிடம் ஒரு புதிய சந்ததி உருவாகி விட்டது. ஆனால் எங்களுடைய மக்கள் இன்னமும் பிரச்சினைகளோடே இருக்கின்றனர். திரைப்படம் என்ற வகையில் அவர் சொல்லியிருப்பவற்றை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். நல்ல காட்சிப்படுத்தல்களின் ஊடாக பெண்மை, தாய்மை போன்றவற்றை அவர் படமாக்கியிருக்கிறார். அதற்கு வெளியே அவர் சொல்லும் கருத்துக்கள்தான் சர்ச்சைகளை ஏற்படுத்துகின்றது.

கடந்தகாலத்திலும் புதியசொல் இதழில் என்னுடைய கருத்துக்களை விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். உள்ளூர் ஆலோசனைக்குழு ஒன்றின் தேவை விழாவிற்கு வலுவாகத் தேவைப்படுகின்றது. எங்களுடைய அடிப்படையான பிரச்சினையே கொழும்புதான் எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கின்றது என்பதே. திரைப்படத் தெரிவுகளையும் கொழும்புதான் தீர்மானிக்கின்றது எனும் பொழுது இம்முரண்பாடுக எழும். ஏற்கா விட்டாலும் கூட உள்ளூர் சினிமா இரசிகர்களின் கருத்துக்களைச் செவிமடுப்பதும்,

பொறுமையுடன் அவற்றைக் கேட்பதும் முக்கியமானது. உதாரணமாக அ.யேசுராசா, கேதாரநாதன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். பல்வேறு நிறுவனங்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுவது போன்றதுதான் இதுவும்.

நேர அட்டவணையை வெளியிடுவதில் குறைந்த பட்சம் இரண்டு வாரத்திற்கு முதலாவது தினசரிகளுடான அறிவிப்பைச் செய்வதின் ஊடாக, திரைப்பட விழாவிற்கான நேரத்தை ஒதுக்குவதற்கு பார்வையாளர்களால் முன்கூட்டியே தயாராகக் கூடியதாக இருக்கும். விளம்பரத்தட்டிகள்

சிறு சிறு அறிவுப்புக்களை முன்னரே காட்சிப் படுத்துவது பார்வையாளர்களைத் திரட்டுவதற்கு உதவும். நண்பர்கள் சிலர் இம்முறை நிதிப்பற்றாக்குறை இருந்தது என்றார்கள். இவ்வளவு கடும் உழைப்புடன் நடைபெறுகின்ற திரைப்படவிழா போதுமான விளம்பரமின்மையால் பொதுமக்களிடம் சென்றடைய முடியாமல் இருக்குமென்றால் அது கவலைக்குரியது.

பங்களிப்பாளர்களாக இருப்பவர்களுக்கும் பொறுப்பு இருக்கின்றது என்றே நினைக்கிறேன். இந்நிகழ்வு சார்ந்து த. சானதனன் மிக முக்கியமானவர். அவரைப்போன்றவர்கள் தாங்களாகவே சில கருத்துக்களை அழுத்தமாகக் கூறுவதும் தேவையானது. எங்களைப்போன்ற பார்வையாளர்கள் சொல்வதை விட பங்காளர்களாக இருப்பவர்கள் சொல்லும் பொழுது அழுத்தமாகப் பதியும். இத்திரைப்பட விழாவுடன் இணைந்த, யாழ்நகரத்தில் இருந்த, இருக்கின்ற சினிமா அரங்குகளைப் பற்றிய கதைகளைக் கேட்பதும் இடங்களைப் பார்ப்பதுமான சனாதனன் வழிநடத்திய ஒரு நடைபயணத்தில் நானும் பங்குபற்றியிருந்தேன். ஆனால் குறித்த நடைபயணம் பற்றிய அறிவிப்பு, செய்தி எந்தப் பத்திரிகையிலோ சமூக ஊடகங்களிலோ வெளிவந்திருக்கவில்லை. நானும் கூட இவர்கள் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கும் போது வழியில் பார்த்தே இணைந்து கொண்டேன். இந்நடை பயணத்தில் கடந்த காலச் சினிமா அரங்குகளின் கதைகளைப்பற்றி உரையாடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இது போன்ற விடயங்களில் விழாக்குழுவினர் ஆலோசனைகளைப் பெற்று இன்னும் சிறப்பாக ஒருங்கிணைத்தால் அதிகமானவர்கள் பங்குபற்றுவார்கள்.

ஐந்து வருடங்கள் இவ்விழாவை தொடர்ந்து நடத்தி வருவது பெருமைக்குரிய விடயம். யாழ்ப்பாணம் எப்பொழுதும் நல்லவற்றை வரவேற்றிருக்கிறது. இவ்வளவு தகவல் தொடர்பின்மைக்குறைபாடுகளுக்கு மத்தியிலும் பல்வேறு அரங்குகளுக்கும் இரசிகர்கள் வந்திருந்தது அதையே குறிக்கின்றது. புதிய இயக்குனர்களான வனிதா சேனாதிராஜா, பவனிதா லோகநாதன் ஆகியோருடைய குறும்படங்களுக்கு விருதுகள் கிடைத்திருப்பது முக்கியமானது. எதிர்காலத்தில் இன்னும்பலரையும் இத்துறையை நோக்கி ஊக்கப்படுத்த அது உதவும்.

இந்தக்குறைபாடுகளைக்கடந்து எல்லாத்தரப்பினரையும் ஒருங்கிணைத்து வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடத்தினை இத்திரைப்பட விழா பெற வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்.

■ குமாரதேவன்

அறுபதுகள், எழுபதுகள், எண்பதுகளில் கொழும்பில் நடைபெற்ற திரைப்பட விழாக்கள் பலவற்றைப் பார்த்துள்ளேன். அநேகமாக ஒவ்வொரு நாட்டினதும் தூதரகமும் தனது நாட்டுத் திரைப்படங்களைத் திரையிடும்; “இலங்கைத் திரைப்பட விமர்சகர், பத்திரிகையாளர் சங்கம்” (FCJAC) முதலிய திரைப்படச் சங்கங்களும் பல்வேறு நாடுகளின் திரைப்படங்களை இணைத்து, திரைப்பட விழாக்களை ஒழுங்குசெய்யும். நகரிலுள்ள முக்கிய திரையரங்குகளில் ஏதோவொன்றில், இவ்விழாக்கள் நடைபெறும்; பணம் செலுத்தி அனாமதிசீட்டு வாங்கியே படங்களைப் பார்க்கவேண்டும்;

அவற்றைப் பார்ப்பதற்கு ஏராளமான ஆர்வலர் வருவர். அனுமதிச் சீட்டுக் கிடைக்காமல்போகும் நிலைமை உள்ளதால், ஒரு மணித்தியாலம் முன்னதாக வந்து வரிசையில் காத்திருக்க வேண்டும். காட்டப்படும் திரைப்படங்கள் பெரும்பாலும் சிறப்பானவை; புகழ்பெற்ற நெறியாளரின் ஆக்கங்கள்; புதிய அனுபவங்களைத் தருபவை. பிரதான திரைப்படத்துடன் சிறிய துண்டுப் படமொன்றும் காட்டப்படும்; பலவற்றில் உரையாடல் இருக்காது! பிற்காலத்தில் இத்தகைய படங்களைத்தான் குறும்படமென அழைக்கின்றனர். யேர்மன் கலாசார நிலையம், பிரான்சிய நட்புறவுக் கழகம் போன்றனவும் திரைப்பட விழாக்களை ஒழுங்குசெய்யும். 2015, 2016 ஆகிய ஆண்டுகளில், உலகத் திரைப்பட விழா - நீண்ட காலத்தின் பின்னர் - கொழும்பில் நடைபெற்றது. தரமான திரைப்படங்கள் இடம்பெற்றன; இங்கு இலவசமாகவே படங்கள் காட்டப்பட்டன.

யாழ்ப்பாண உலகத் திரைப்பட விழா ஐந்தாவது தடவையாக நடைபெற்றுள்ளது; தற்போது இலங்கையில் நடைபெறும் ஒரே உலகத் திரைப்பட விழாவாகவும் இது இருக்கிறது! திரைப்படங்கள் இலவசமாகவும் காண்பிக்கப்படுகின்றன! ஆயினும், இதனை “உலகத் திரைப்பட விழா” வென அழைக்கலாமா என்ற கேள்வியும் உள்ளது. ஐந்து வருடங்களின் முன்வரை, ஐரோப்பிய யூனியனிலுள்ள நாடுகளின் திரைப்படங்கள் கொண்ட “ஐரோப்பியத் திரைப்பட விழா”, அடுத்தடுத்து சிலவருடங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது - அதன் அமைப்பாளரும் யாழ்ப்பாண உலகத் திரைப்பட விழாவின் அமைப்பாளரும் ஒருவரே! ஐரோப்பியத் திரைப்பட விழா இப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுவதில்லை! (ஆனால் வேறு மாவட்டங்கள் சிலவற்றில் நடைபெறுகின்றது); ஒருவிதத்தில் ஐரோப்பியத் திரைப்பட விழாவின் “நீட்சியே”, இங்கு உலகத் திரைப்பட விழாவாகிறது! ஐரோப்பிய யூனியன் நாடுகளுடன் இந்தியா, பங்களாதேஷ், ஈரான், நேப்பாளம், ஈரான், இலங்கை முதலிய நாடுகளின் திரைப்படங்களையும் இணைத்து விழா நடைபெறுகிறது. போலந்து, ருமேனியா, பல்கேரியா, லிதுவேனியா, ரஷ்யா முதலிய முக்கியமான கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் திரைப்படங்கள் இடம்பெறுவதில்லை; அதுபோல முக்கிய ஆசிய நாடுகளான யப்பான், கொரியா, சீனா ஆகியவற்றின் திரைப்படங்களும் இடம்பெறுவதில்லை! ஆர்ஜன்ரீனா, சிலி, கியூபா போன்றவற்றினதும் ஆபிரிக்க நாடுகளினதும் திரைப்படங்களும் இடம்பெறுவதில்லை. இத்தன்மை யாழ்ப்பாணத் திரைப்பட விழாவைப் பலவீனமாக்குகிறது. ஆனால், “ஆலை இல்லா ஊருக்கு இலுப்பைப் பூ சர்க்கரை” என்பதுபோல் அமையும்

இவ்விழாவினால், பயன்களும் ஏற்படுகின்றனதான்! வேற்று மொழிப் படங்களை அகலத் திரையில் பார்க்கும் வாய்ப்பைத் திரைப்பட ஆர்வலருக்கும், பொதுப் பார்வையாளருக்கும் இது வழங்குகிறது. சிறிய அளவிலாயினும் வேற்று மொழிப் படங்கள் பற்றிய அக்கறையை, நம்மவரிடையே உருவாக்குகிறது. இவற்றுக்காகத் திரைப்பட விழா அமைப்பாளருக்கு நாம் நன்றி செலுத்தலாம்!

நெருக்கமான நிகழ்ச்சி நிரலினால், ஒருதிரைப்படத்தைப் பார்க்கும்போது இன்னொன்றைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு இல்லாமல்போகிறது. அந்தவிதத்தில் சிலவற்றைத் தவறவிட்டுத்தான், பல திரைப்படங்களைப் பார்த்தேன்.

குவிமையப்படுத்தப்படும் நாடு என்ற விதத்தில், பிரேசில் நாட்டின் ஐந்து திரைப்படங்கள் காட்டப்பட்டன. “சென்றல் ஸ்ரேஷன்”, “ரூ சண்ஸ் ஒஃவ் ஃவிரான்சிஸ்கோ” ஆகியன நல்ல படங்கள். “வினிசியஸ்” என்ற பாடலாசிரியர் / நாடக எழுத்தாளர் பற்றிய நல்ல விவரணப் படமும் காட்டப்பட்டது; அவரது நாடகத்தை வைத்து உருவாக்கப்பட்டு - விருது பெற்ற திரைப்படமான “ஒபியஸ் நீக்ரோ”வை ஏன் சேர்க்கவில்லை என்ற ஆதங்கம் ஏற்படுகிறது! மீள்நோக்கு என்னும் பிரிவில், இலங்கையின் முக்கிய நெறியாளரான பிரசன்ன விதானகேயின் ஆறு திரைப்படங்கள் காட்டப்பட்டன. ஏற்கெனவே “இறுவட்டில்” பார்த்தவை என்பதால், இரண்டு திரைப்படங்களை மட்டும் அகலத் திரையில் இங்கு பார்த்தேன். “பவுறு வளல்லு” பிரசன்னவின் மிகச் சிறந்த படம் என்ற எனது கருத்து மேலும் உறுதிப்பட்டது; அபர்ணா சென்னின் (திருமணத்துக்கு அப்பாலான பாலுறவையும் அதன் தாக்கங்களையும் சித்திரிக்கும்) “பரோமா” திரைப்படத்துடன் இதனை ஒப்பிட்டும் பார்க்கலாம். அதுபோலவே, “அனந்த ராத்ரிய” பிரசன்னவின் சாதாரண படம் என்ற கருத்தும் உறுதிப்பட்டது.

முதல் நாள் காட்டப்பட்ட “இன் த ஃவேட்” ஏமாற்றம் தந்தது; காட்சிச் சித்திரிப்பும் நடிப்பும் நன்றாக அமைந்தபோதும், கணவனினதும் மகனினதும் மரணத்துக்குக் குண்டுவெடிப்புமூலம் பழிவாங்கும் படம்!; எத்தனை எத்தனை தமிழ்ப் படங்களும் ஹொலிவுட் படங்களும் வந்துவிட்டன! சிறு பறவையொன்று பாதிக்கப்படுமென, முதலில் வைத்த குண்டினை அவள் மீட்டுவருவது மனோரதிய அபத்தம்! “ஃபுல் ஃபுல்” என்ற நேப்பாளப் படம் பிடித்தது. “ரெம்போ” வாடகை வாகன ஓட்டுநரான ஒரு பெண்ணைப் பற்றியது. கணவன் அரபு நாட்டில் - ஐந்து ஆண்டுகளாக இங்கு வரவில்லை; சிறிய மகளுடன் தனது உழைப்பில் வாழும் அவளுக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. ஓர் ஆணுடன் ஏற்படும் உறவுச்

சிக்கல், சக ஓட்டுநரான தோழியின் துன்பமான குடும்ப வாழ்வு என்பன இயல்பாகவும் சுவாரசியமாகவும் திரைப்படத்தை நகர்த்துகின்றன; நேப்பாள மனிதரும் வாழ்க்கையும் நிலமும் புதிய அனுபவம்! “ஸ்ரேய்” என்னும் நியூசிலாந்துப் படம், தனிமைப்பட்ட மனிதனையும் வன்முறையையும் காட்டுகின்றது. அந்த அந்நியமான கதைச் சூழல் பிடிக்கவில்லை. “ரிறான்ஸிற்” என்ற யேர்மன் படத்தின் கதை, பிரான்சின் மார்செயில்ஸ் துறைமுக நகரில் நடக்கிறது. பல்வேறு இன அகதிகள், மெக்சிக்கோவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் விசா பெற்றுச் செல்ல அனுபவிக்கும் இன்னல்களைச் சித்திரிக்கிறது; நல்ல படம். “சின்சியேலி யுவர்ஸ் டாக்கா” பல குறும்படங்களைக் கொண்டது; டாக்காவின் வெவ்வேறு மனிதரின் வாழ்நிலைகளைச் சித்திரிக்கிறது; சுவாரசியமான அனுபவத்தைத் தருகிறது. “கந்தக் செம” என்னும் சிங்களப் படம், இலங்கையில் திருமணக் காட்சியுடன் தொடங்கி, பிறகு யப்பானிலேயே முழுதும் நடைபெறுகிறது. இருபதுகளில் வயதுள்ள ஒரு சிங்கள இளம்பெண், காதல் முறிவின் பின், திருமணத் தரகர்மூலம் 62 வயது யப்பானியனை (விவசாயி) மணந்துகொண்டு அங்கு சென்று வாழ்கிறாள். கதை நம்பும்படியாக இல்லை! மனைவி சிங்களத்தில் கதைக்கிறாள்; கணவன் யப்பானிய மொழியில்! ஒரு குழந்தை பிறந்த பிறகும் அவ்வாறுதான் அவர்களின் தொடர்பாடல்! யப்பானியச் சூழல் நன்கு காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. அடிப்படைப் பலவீனங்களுக்கு அப்பால், ஒரு சிங்கள நெறியாளர் இதனை உருவாக்கியிருப்பது, கவனத்துக்குரியதே! “அசந்திமித்த” அசோக ஹந்தகமவின் திரைப்படம். ஒரு நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கதையின் சில அம்சங்கள் நம்பமுடியாதவை; அதேபோல் வெளிப்பாட்டு முறையிலும் புரிதலை இடைஞ்சலுக்குள்ளாக்கும் தன்மைகள் உள்ளன. ஒரு சாதாரண திரைப்படம். விருது வழங்கும் நிகழ்வின் பின் - இறுதிப் படமாக, விசாகேச சந்திரசேகரம் நெறியாள்கைசெய்த “பாங்கு” காண்பிக்கப்பட்டது. ஜே. வி. பி.யின் இரண்டாவது எழுச்சிக் காலகட்டத்தில் (1988/ 1989), சலவைத் தொழிலாளியான விதவைப் பெண்ணின் மகன், இராணுவத் துணைக்குழுவினால் கடத்தப்படுகிறான். ஆறு ஆண்டுகளின் பின் அடையாள அணிவகுப்பில், ஒருவனை அவள் அடையாளம் காட்டுகிறாள்; வழக்கு நடக்கிறது. அவன்மீதான கோபம் ஆழமாக இருக்கிறது; ஆயினும் கர்ப்பிணியான அவனது மனைவிமீதான பரிவு காரணமாக, மெல்ல மெல்லக் கோபம் விலக, மகனைக் கடத்தியது அவன்தானென உறுதியாகக் கூற இயலவில்லையெனச் சொல்வதன்மூலம், அவன் விடுதலையாக உதவுகிறாள்! குறிப்பிட்ட சூழலில் தனி மனிதரின் மனநிலை மாற்றத்தைப் புரிய முடிகிறது. நன்றாக உருவாக்கப்பட்ட படம்; தாயாக வரும் நீட்டா

பெர்னாண்டோவின் நடிப்பு சிறப்பானது; பிரான்சின் “நீஸ்” நகரில் நடைபெற்ற உலகத் திரைப்பட விழாவில், இதற்காக சிறந்த நடிகை விருதையும் பெற்றுள்ளார். ஆனால், படம் முடிந்தபின்னான கலந்துரையாடலில், “சிங்களவரும் தமிழரும் தமது குற்றங்களுக்குப் பரஸ்பரம் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும்” என நெறியாளார் கூறியதில், நெருடல் இருக்கிறது. முதலில், இரண்டு தரப்பையும் அவர் சமப்படுத்துவது தவறு; அளவு வேறுபாடும் குற்றங்களின் காலநீட்சியும் மட்டுமல்லாது, தனது சொந்த நாட்டுக் குடிமக்களான - பெரும் எண்ணிக்கையிலான தமிழ் மக்கள்மீது இலங்கை அரசு இழைத்த “பெருங்குற்றங்கள்”, ஒரு தனிமனிதர் போன்று வெறுமனே கடந்துசெல்லக் கூடியவை அல்ல!

இறுதி நாளன்று விருதுக்காக மூன்று படங்களின் பெயர்கள் முன்மொழியப் பட்டன. அதில், “நிசப்த நடனம்” என்ற பிரான்சில் தயாரிக்கப்பட்ட படம், தெரிவு செய்யப்பட்டது; பிரதீபன் ரவீந்திரன் இதன் நெறியாளராவார். புலம்பெயர்ந்து சென்ற ஒருவரின் அங்குள்ள வாழ்வும், இறுதிக்கட்ட யுத்தச் சூழலில் தனது குடும்பத்தவர் நிலை பற்றி அறிய அவர் எடுக்கும் முயற்சியும், தான் வன்னி சென்று அவர்களைப் பாதுகாக்க முயல்வது போன்ற நினைவுகளும் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இதுவொன்றும் புதிய விடயமாக இல்லை! வன்னியில் மக்களின் அவலக் காட்சிகள் வேறு இணையத் தளங்களிருந்து பெறப்பட்டு இணைக்கப்பட்டுமுள்ளன. இந்த அவலங்க ளுக்குக் காரணர்கள் எனச் சிலரைக் குறிப்பிட்டுக் கதைக்கும் குரலொலிகளும் ஒலித்தடத்தில் கேட்கின்றன. வசைகளும் தூஷணங்களும், பிரதேசவாதங்களும், சாதிப் பெயர்ப் பிரயோகங்களும் அவற்றில் உள்ளன. சிலரின் துவேஷக் கருத்துக்கள் “வகைமாதிரித் தன்மை” போல் வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளமையைச் சரியெனக் கூறவியலாது. இது உப முரண்பாடு களை மேலும் தூண்டிவிடுவதுபோலுமுள்ளது! அரசியல் பின்னணி பற்றிப் பேசுவதானால் இன்னும் பல விடயங்கள் சேர்க்கப்பட் டிருக்கவேண்டும்; அவை கலைத்தன்மையுடனும் வரவேண்டும். வெளிநாட்டிலிருந்த வர் வன்னியில் நிற்பதான மாற்றம் தெளிவாக இல்லாததால், பார்வையாளர் பலரும் குழப்பத்துக்குள்ளாகினர். காட்சிப்படுத்தல், நடிப்பு என்பவையும் சாதாரணமாக உள்ள இத்திரைப்படம் என்னைக் கவரவில்லை!

மற்றப் படமான “மனோகர் அன்ட் ஐ” கறுப்பு வெள்ளைப் படம். இரு சகோதரிகளையும், தங்கையுடன் அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கும் மனோகர் என்னும் முதியவரையும் மையப்படுத்தியது. ஒளிப்பதிவு நன்றாகவுள்ளது. ஆனால் அடிக்கடி நிகழும் நீண்ட உரையாடல்கள் நாடகத் தன்மையைக்

கொண்டுள்ளன. முறையான படத்தொகுப்பு செய்யப்படவில்லையோ என்ற உணர்வை, வேறு காட்சிகளும் ஏற்படுத்துகின்றன.

மூன்றாவது படம் “ஹவுஸ் ஒஃவ் மை ஃவாதேர்ஸ்” என்பதாகும். பிரான்சில் வசிக்கும் சுபா சிவகுமாரன் இதனை நெறியாள்கை செய்துள்ளார். குறியீட்டுத் தன்மையுடன் கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சிங்களவர் வாழும் பகுதியிலும் தமிழர் பகுதியிலும் புதிய குழந்தை எதுவும் பிறக்கவில்லை. எனவே ஊர்ப் பெரியவர்களும், ஐயரும் பிக்குமாரும் இரு தரப்புப் போராளிகளுடன் கதைத்து முடிவெடுக்கின்றனர். அதன்படி ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணையும், ஒரு சிங்கள இளைஞனையும், வெளிநாட்டைச் சேர்ந்த கிறீஸ்தவ மதகுருவையும் (நடுவராக நியமிக்கப்பட்டவர்) காட்டுக்குள் அனுப்புகின்றனர்; குறிப்பிட்ட காலம் அவர்கள் காட்டில் வசிக்கவேண்டும். அங்கு பிறக்கும் குழந்தை புதிய இலங்கையை உருவாக்கும் என்பதுபோல.... அங்கு பிறந்த குழந்தையுடன் மூவரும் நாட்டுக்குள் வருகின்றனர். தமிழ்ப் பெண் உறங்குகையில் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு சிங்கள இளைஞன் ஓடிவிடுகிறான். முன்பு ஆயுதக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்ட அந்த இளைஞன், தன்மீது இரத்தம் வடிவதாக உணர்கிறான்; சுரண்டலுக்கு எதிராகவும் கஷ்டப்படும் விவசாயிகளுக்காகவும் இயங்கியதைப் பற்றிக் கழிவிரக்கப்படுகிறான். தற்போதுள்ள சிங்கள ஆயுததாரிகள் அவனைக் கொலைசெய் கின்றனர்.

திரைப்படமென்ற வகையில் குறியீடு, காட்சிப்படுத்தல், நடிப்பு, இறுக்கமான படத்தொகுப்பு ஆகியவற்றில் சிறப்பான தன்மைகளை இனங்காண முடிகின்றது. ஆனால், சிங்களவரும் தமிழரும் இணைந்தால் பிரச்சினை தீரும் எனச் சொல்ல வருவது, மிகப் பழைய - மிகை எளிமைக் கருத்தாகும்! ; யதார்த்த ரீதியிலான புதுநோக்கு எதுவும் / விழிப்புணர்வும் திரைப்படக் கட்டமைப்பிலிருந்து வெளிவரவில்லை. நடுவரை வெளிநாட்டவராக மட்டுமல்லாது ஒரு கிறீஸ்தவ மதகுருவாகக் காட்டுவதில், உள்நோக்கம் உள்ளதோவென்ற ஐயம் ஏற்படுகிறது; ஸ்தாபிதமாகிவிட்ட பௌத்த தேசியவாதமும், மேற்கிளம்பும் இந்து அடிப்படைவாதமுமுள்ள சூழலில் இக்கேள்விக்கு நியாயமுண்டு! உடலுறவுக் காட்சியும், தமிழ்ப் பெண்ணின் நிர்வாணக் காட்சியும் அவசியம்தானா? அவளின் நிர்வாண உடலின் பாகங்களைத் தொட்டுக் காட்டி - இது யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, வவுனியா, அனுராதபுரம் என அடையாளப்படுத்துவதும் தேவையற்றதே! இவையாரைத் திருப்திப்படுத்த முயல்கின்றன? தயாரிப்புக்கு உதவியதாக மேற்கு நாட்டு நிறுவனங்களும் நபர்களும் இறுதியில் அறிவிக்கப்படும்போது, புதிர் விலகுகிறது!

இறுதியாகச் சில முன்வைப்புகள் :

திரைப்படத் தேர்வில் கூடுதல் கவனம் தேவை; பன்முகத் தன்மையும் தரமும் பேணப்படவேண்டும். நிகழ்ச்சி நிரலின் ஒழுங்கு கடைப்பிடிக்கப்படவேண்டும்; அடிக்கடி அது மாற்றப்படுவது பார்வையாளருக்கு அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்துகிறது. சில வேளைகளில் பல்லாடகக் கருவிமூலம் திரையரங்கில் காட்சியை நடத்தும்போது, அவ்வப்போது வரும் / வெளிச்செல்லும் பார்வையாளரின் உருவங்கள் திரையை நிறைத்து, ஏனைய பார்வையாளரின் இரசிக்கும் மனநிலையையும் சிதைக்கிறது ; இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, திரைப்பட விழா யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுவதும் அதுவும் இலவசமாகவே நடைபெறுவதுமான செய்திகள், பெரும்பாலான பொதுமக்களைச் சென்றடையவேயில்லை ; பார்வையாளர் எண்ணிக்கை குறைவடைவதற்கு இது முக்கிய காரணியாகும். யாழ்ப்பாண நாளேடு களில் திரைப்பட விழாச் செய்தி வரவில்லை என்பது கவலைக்குரியது; திரைப்பட விழாவொன்றின் முக்கியத்தை உணராத “மந்தநிலை”யில் எமது நாளேடுகளின் ஊடகர்கள் இருப்பது, வெட்கத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது!

■ **அ. யேசுராசா**

★ இக்குறிப்புகளில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒளிப்படங்கள் யாழ் சர்வதேச திரைப்படத் திருவிழாவின் உத்தியோகபூர்வ முகநூல் பக்கத்திலிருந்து பெறப்பட்டவை.

வாசகர் கடிதம்

ஈழத்திலிருந்து வெளிவருகின்ற காலாண்டு இதழாகிய “புதிய சொல்” கடந்த இரண்டு வருடங்களுக்கும் மேலாக ஒன்பது பதிப்புகள் வெளிவந்திருக்கின்றது. தீவிர கலை இலக்கிய எழுத்துச்செயற்பாட்டிற்கான இப்பிரதி இதுவரை ஈழத்தில் முக்கியமாக உரையாடப்பட வேண்டிய, பேசப்பட வேண்டிய பல்வேறு களங்களை இணைத்தும் அவற்றின் முக்கியத்துவம் சார்ந்தும் தேவை கருதியும் அது தொடர்பான ஆக்கங்களுடனேயே ஒவ்வொரு பிரதியும் வெளிவந்திருக்கிறது. ஈழ இலக்கியத்தளத்தில் முக்கியமான பேசு பொருளாகவும், பெரும் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்த வேண்டிய, “புதிய சொல்” அதை வெளியிடும் நண்பர்களின் அரசியல் நிலைப்பாடு காரணமாகவே பலராலும் கண்டு கொள்ளப்படவில்லை. என்பது எனது தனிப்பட்ட ஊகம். விவாதிக்கவும் உரையாடவும் அதிக வாய்ப்புகளைக் கொண்டிருந்த இலக்கிய இதழ் பெரும் கவனம் பெறாமையே வேறு காரணங்கள் இருக்கச் சாத்தியமில்லைத்தானே.

எவ்வாறிருந்த போதும், சிறிது கால தாமதத்துடன் வெளிவந்திருக்கிறது புதிய சொல்லின் ஒன்பதாவது இதழ். நகுலன் பற்றிய பிரிந்தனின் “நின் கைவசம் என் கைப்பிரதி” அவ்வளவு அற்புதமாய் இருந்தது. நீண்ட நாட்களின் பிறகு ஓர் அற்புதமான விவரணமொன்றைப்படித்த திருப்தியுமதிலிருந்தது. ஆகச்சிறந்த வார்த்தைத் தெரிவுகளும் சொந்தடிப்புக்களும்

என மிகச்சிறப்பாகவிருந்தது அது. சமகாலத்தின் மிகச்சிறந்த வாசகரும் எழுதுபவருமாகப் பிரிந்தன் இருக்கிறார். அது தவிர கிரிசாந் மற்றும் அனாரின் கவிதைகளும் சிறப்பாக இருந்தன. கிரிசாந்தின் வழமையான கவிதைகளை விடவும் இந்தக் கவிதைகள் வேறொரு வடிவத்தை அடைந்திருப்பது அவரின் கவிதைகளை தொடர்ந்தும் அவதானித்து வருகின்றபடியால்

என்னால் அந்த மாற்றத்தை உணரக்கூடியதாகவிருந்தது. இவற்றை விட வழமையான புதிய சொல்லில் வருகின்ற ஆக்கங்கள் போல இந்த இதழ் முழுமையளிக்கவில்லை என்பது என் அபிப்பிராயம்.

இது தவிர, புதிய சொல் ஆசிரியர்களிடம் பொதுவாக அவ்விதழின் பல்வகைமை சார்ந்தும் சில கேள்விகள் எழுகிறது. கோணங்கியவர்களுடைய நேர்காணல் தவிர்த்து, பின்னரான எந்த இதழ்களிலும் வேறெந்த நேர்காணல்களும் இடம்பெறவில்லை. ஈழத்தின் மூத்த கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் பற்றிய ஆவணப்படுத்தல்கள் இன்னும்

சரியாக மேற்கொள்ளப்படாது இருக்கின்ற போது கலை, இலக்கியச் செயற்பாடிதழாக வெளிவருகின்ற புதிய சொல் இவர்களை ஆவணப்படுத்துவதற்கான செயற்பாடுகளையும், நேர்காணல்களையும் உள்ளடக்குவது பற்றி கரிசனை கொள்ளலாம். இலக்கியத்திற்கும் சமூகத்திற்குமாக நியாயத்தன்மை கொண்டு செயற்படுகின்ற குழு என்ற ரீதியில் புதிய சொல் குழுவிற்கு மேற்படி செயற்பாடு தொடர்பில் முன்வைப்பொன்றை வைக்கின்றேன். தொடர்ச்சியாகப் புதிய சொல்லில் குறிப்பிட்ட சிலரே எழுதிக்கொண்டிருப்பதாகவே தோன்றுகிறது. இதற்கான காரணத்தை அறிய விரும்புகிறேன். ஈழ எழுத்தாளர்கள் எழுத விருப்பம் காட்டுவதில்லையா, அல்லது புதிய சொல் ஆசிரியர்களது சுயவிருப்பம் அதுவாகவிருக்கிறதா என்பது பற்றி. ஈழ எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் தொடர்ந்தும் வெளிவந்து கொண்டே இருக்கின்றன, அவர்களும் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்களாக இருக்கின்ற போதும் புதிய சொல்லில் எழுதாத காரணம் நான் மேலே சொல்லிய அரசியல் நிலைப்பாடா?

அல்லது பல ஈழ எழுத்தாளர்கள் புதிய சொல்லைப் புறக்கணிக்கிறார்களா? அல்லது புதிய சொல் ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்ட சில எழுத்தாளர்களுடன் தொடர்ந்தியங்குவதையே விரும்புகிறார்களா? என்பது தொடர்பில் புதிய சொல்லின் ஆக்கத்தெரிவரசியல் தொடர்பிலும் சில விளக்கங்கள் தேவைப்படுகிறது. புதிய சொல் தீவிர இலக்கிய வாசகர்களிடம் பரவலான கவனத்தைப்பெறுகின்ற அதே நேரத்தில் மிகச் சாதாரண வாசகர்களிடம் அதிக விமர்சனத்தையும் பெற்றிருக்கிறது இங்கு திருகோணமலையில் பலரிடம் இருந்து வந்த கேள்வி இதுவாகயிருக்கிறது. அதாவது வாசிக்க ஆர்வத்துடன் உள்வருகின்ற பலர் புதிய சொல் இதழை முழுமையாக வாசிக்க முடிவதில்லை எனவும்

அவர்களின் மொழிவடிவம் வாசிக்கக் கடினமாக இருப்பதாகவும் குறிப்பிடுகின்றனர். இது தொடர்பில் தங்களின் நிலைப்பாடு எதுவாகவிருக்கிறது? புதிய சொல் மேன்மையான வாசிப்பாளர்களுக்கு மட்டுமானதா? அப்படியாயின், தொடர்ந்தும் குறிப்பிட்ட சில வாசகர்களுக்காக மட்டும் இவ்விதழ் வெளிவருகின்றதா? இல்லையெனில்

மேற்படி வாசகர்களைப்பற்றியும் புதிய சொல் சிந்திக்கின்றதாயின் அவர்களின் மேற்படி கேள்விக்குரிய பதில் என்ன?

மேற்குறித்த விடயங்கள் தொடர்பாக புதிய சொல் ஆசிரியர்களின் நிலைப்பாடு பற்றிய தெளிவினை எதிர்பார்க்கின்றேன்.

■ ஜெனோஜன்

வணக்கம்,

புதிய சொல்லின் பயணத்தைத் தொடர்ந்து வருவதுடன் அக்கறையுடனான உரையாடல்களையும் உருவாக்குவதற்காக தோழமை கலந்த நன்றிகள். வாசகர் கடிதங்களும் இதழ்களின் உள்ளடக்கம் குறித்த எழுத்து மூலமான உரையாடல்களும் மிகவும் குறைந்துவருகின்ற இன்றைய காலப்பகுதியில் உங்கள் கடிதம் முக்கியமானது. அதில் புதிய சொல்லின் உள்ளடக்கம் மற்றும் ஆசிரியர் குழுவின் தெரிவுகள் குறித்த உங்களது கேள்விகளுக்கான விளக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம்.

புதிய சொல்லில் நேர்காணல் என்பதற்கு இருக்கக்கூடிய மரபான வடிவத்தினைத் தவிர்த்து சிறு உரையாடல்கள், குழு உரையாடல்கள் என்பவற்றினையே பரீட்சித்துப் பார்க்க முயலுகின்றோம். நீங்கள் குறிப்பிட்ட கோணங்கியுடனான சந்திப்பு கூட ஒரு நேர்காணலாக இடம்பெறவில்லை. அதே நேரம் நீங்கள் குறிப்பிடுகின்ற மூத்த எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் பற்றிய ஆவணப்படுத்தல்கள் முக்கியமானவை, புதிய சொல்லில் இடம்பெற்ற பதிவுகள் என்ற பகுதியும் மோகனாங்கி நாவல் குறித்தும் தி. த. சரவணமுத்துப் பிள்ளை குறித்தும் வந்த கட்டுரைகள் இலக்கிய வரலாற்றினை ஆவணப்படுத்தும் நோக்கிலானவையே. அதே நேரம் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களை ஆவணப்படுத்துவது என்பது மிகப்பெரியதோர் செயற்திட்டம். அதனைப் புதிய சொல் போன்ற காலாண்டிதழ்களில் செய்வது கடினமானது.

புதிய சொல்லில் தொடர்ச்சியாகக் குறிக்கப்பட்ட சிலரே எழுதிக்கொண்டிருப்பதாகவும் ஆசிரியர் குழுவின்ரே தொடர்ந்தும் எழுதிக் கொண்டிருப்பதாகவும் ஓர் அபிப்பிராயம் புதிய சொல்லின் தொடக்கம் முதல் கூறப்பட்டு வருகின்றபோதும் அது நியாயமற்ற

வாதம் என்றே கருதுகின்றோம். இதுவரை ஆசிரியர் குழுவில் உள்ளவர்கள் கூட புதிய சொல்லின் பல இதழ்களில் எழுதாமலேயே இருக்கின்றார்கள். புதிய சொல்லில் அதிகம் எழுதியவர்கள் என்று பார்த்தால் கற்சுறா, ராகவன், யதார்த்தன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களது புனைவுகளையும் அவற்றில் இவர்கள் கையாளும் உத்திகளையும் மொழியையும் வெளிப்பாட்டினையும் நாம் சமகாலத்தில் முக்கியமானவையாகக் கருதுகின்றோம். அத்துடன் யதார்த்தன் புனைவுகளுடன் மரபுரிமைகள், பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகள் குறித்தும் புதிய சொல்லில் எழுதியிருக்கின்றார். அத்துடன் ஈழத்தின் பல பகுதிகளைச் சார்ந்தவர்களும் புதிய சொல்லில் எழுதிவருகின்றார்கள் என்பதுடன் ஈழத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் தனக்கான வாசக தளத்தினைப் புதிய சொல் கட்டியெழுப்பியிருக்கின்றது. அத்துடன் புதிதாக எழுதத் தொடங்கியவர்கள் உட்பட நிறைய எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் பங்கேற்றிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு இதழுக்கும் நிறைய ஆக்கங்கள் வந்து சேர்கின்றன, அவற்றினை வாசித்து ஆசிரியர் குழுவிற்குள் உரையாடிய பின்னரே ஆக்கங்களைத் தேர்வுசெய்கின்றோம். இந்த ஆக்கங்களைத் தேர்வு செய்யும்போது மொழி குறித்தும் அழகியல் குறித்தும் அரசியல் சரித்தன்மை குறித்தும், கருத்தியல் அடிப்படையிலும் புதிய சொல் ஆசிரியர் குழுவில் இருக்கின்றனவர்களது அபிப்பிராயங்கள் கூட்டாக வெளிப்படும், அதனடிப்படையிலேயே ஆக்கங்கள் இறுதிசெய்யப்படுகின்றன. புதிய சொல்லின் மொழி குறித்த பல்வேறு அபிப்பிராயங்களை நாமும் கேள்வியுறுகின்றோம். ஆரம்ப நிலையில் உள்ள வாசகர்கள் சிலருக்குப் புதிய சொல்லின் மொழி நுழைவதற்குச் சிரமமானதாக இருக்கலாம், ஆயினும் தொடர்ச்சியான வாசிப்பினூடாக மொழியின் புதிய பிரயோகங்களைப் புரிந்துகொள்வதில் இருக்கக் கூடிய சுவாரசியங்களை அவர்களும் கண்டடைவார்கள் என்றே நம்புகின்றோம்.

புதிய சொல் எப்போதும் உரையாடல்களைக் கோரி நின்றாலும் மிகக் குறைவாகவே வாசகர் கடிதங்கள் எமக்குக் கிடைக்கின்றன. வாசகர் கடிதங்கள் என்பதே அரிதாகிவிட்டதோர் செயற்பாடு என்றே கருதுகின்றோம். அந்த வகையில் இந்த உரையாடல் நம்பிக்கையளிப்பதோடு இந்த உரையாடல்கள் தொடரவேண்டும் என்றும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

■ தோழமையுடன்

புதிய சொல் ஆசிரியர் குழு

புத்தகத் திருவிழாக்கள் : 2020

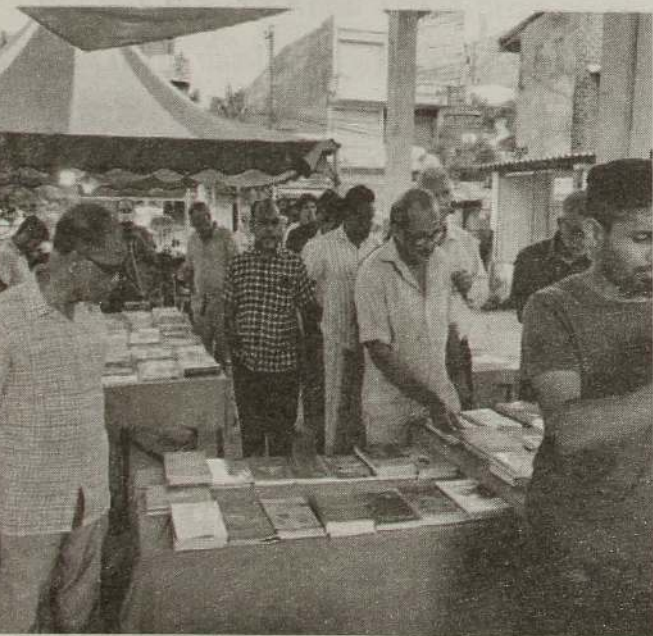
“எந்தவொரு சமூக அமைப்பிலும் அதன் அறிவார்ந்த வளர்ச்சிக்குப் புத்தகப் பண்பாட்டின் தேவையே முதன்மையானது. எவ்வளவு தூரம் நாம் புத்தகங்களுடன் பழக்கத்தில் உள்ளோம், அவற்றைக் கொள்வனவு செய்கிறோம், அவை தொடர்பில் உரையாடல்களை நிகழ்த்துகிறோம் என்பது எமது அன்றாட வாழ்வையும் சமூக வாழ்வையும் மாற்றியமைக்க வல்லது. தமிழ் பேசும் சமூகங்கள் தங்களுக்கிடையில் பகிர வேண்டிய, உரையாட வேண்டிய, களைய வேண்டிய அம்சங்கள் ஏராளம் உள்ளன. நம்மிடையே வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஊக்குவிக்கும் இத்தகைய திருவிழாக்கள் அவசியம். அவையே பெருமளவில் வெகுசனத்திடம் புத்தகங்களைக் கொண்டு சேர்க்கக் கூடியவை. இன்னும் எல்லா இடங்களிலும், பிராந்தியங்களிலும் சுயாதீனமான புத்தகத் திருவிழாக்கள் முகிழ்த்து நம் பண்பாட்டின் எல்லைகளையும் இடைவெளியையும் கடந்து இணைய நமக்கு உதவ வேண்டும்”

“எங்கட புத்தகங்கள்”

யாழ் சர்வதேச வர்த்தகக் கண்காட்சியில் (ஜனவரி 24, 25, 26) “எங்கட புத்தகங்கள்” என்னும் ஈழத்தவர்களின் புத்தகங்களிற்கான கண்காட்சிக்கும் விற்பனைக்குமான அங்காடியொன்று திறக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த வருடம் பதினோராவது வருடத்திற்குள் நுழையும் இச் சர்வதேச வர்த்தகக் கண்காட்சியில் முதன்முறையாக ஈழத்தவர்களின் புத்தகங்களிற்கான விற்பனைக் கூடம் ஒன்று தொடங்கப்பட்டிருப்பது பலரது வரவேற்பையும் பாராட்டுகளையும் பெற்றிருக்கிறது. இயற்கை வழி விவசாய இயக்கச் செயற்பாட்டாளரும் பல்வேறு சமூகப் பணிகளில் தன்னை இணைத்துக் கொள்பவருமாகிய குலசிங்கம் வசீகரன் தான்

இந்த எண்ணக்கருவின் தொடக்கப்புள்ளி. மூன்று நாட்கள் இடம்பெற்ற இக் காட்சிக் கூடத்திற்கு பெரும் அலை போல் மக்கள் வந்து புத்தகங்களைப் பார்வையிட்டு, எழுத்தாளர்களுடன் உரையாடி, புத்தகங்களைக் கொள்வனவு செய்தனர். இம்முயற்சிக்கு எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள், இதழாளர்கள், சிறகுகள் அமையம், பூவன் மீடியா ஆகியோர் கூட்டான ஒத்துழைப்பை வழங்கினர். வேறு இடங்களிலும் தொடர்ச்சியாக இக் கண்காட்சியை திட்டமிட்டுள்ளனர்.

“கிழக்குப் புத்தகத் திருவிழா”

பெப்பிரவரி மாதம் 21, 22, 23 ஆகிய திகதிகளில் அக்கரைப்பற்று செயின் பில்லிங் வளாகத்தில் “கிழக்குப் புத்தகத் திருவிழா” எனும் கண்காட்சியும் விற்பனையும் இடம்பெற்றது. பல்வேறு கலந்துரையாடல்கள், காட்சிப்படுத்தல்கள் போன்றன இடம்பெற்றன. ஆரோக்கியமான இந்த நிகழ்வு வாகர்கள் மற்றும் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் கலந்துரையாடல்களையும் மகிழ்ச்சியூட்டும் தருணங்களையும் உருவாக்கியிருந்தது.

பாடும் புத்தகத் திருவிழா

மார்ச் மாதம் 08, 09 ஆகிய திகதிகளில் மட்டக்களப்பு அரசடி தேவநாயகம் மண்டபத்தில் காலை ஒன்பது மணி முதல் இரவு ஒன்பது மணிவரை இடம்பெற்ற இக்கண்காட்சியில் காட்சிப்படுத்தலும் விற்பனையுடனும் குறும்படங்கள், ஆவணப்படங்கள் திரையிடலும் உரையாடலும், புத்தக வெளியீடுகளும் அறிமுக நிகழ்வுகளும், எழுத்தாளர் வாசகர் சந்திப்புகளும், ஓவிய விற்பனைக் கூடங்களும், வீதி நாடகங்களும் இடம்பெற்றன. சிறகுகள் அமையத் தங்களுடைய புத்தக சேகரிப்பு நிலையத்தினையும் அமைத்திருந்தார்கள்.

தொன்ம யாத்திரை : 06

இலங்கையில் தமிழ், சிங்கள மக்கள் வழிபடக்கூடிய நாட்டார் பெண் தெய்வமான கண்ணகி, கண்ணகை, பத்தினி என்ற வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படும் கண்ணகை தொடர்பில் வெவ்வேறு பண்பாட்டு தொன்மங்கள், மரபுகள், சடங்குகள், வரலாற்றுச் செய்திகள் தமிழ், சிங்கள சமூகங்களிடையே நிலவிவருகின்றன. அத்துடன் இந்தக் கண்ணகை மரபு இவ்விரு சமூகங்களின் நாட்டார் பண்பாட்டு மரபுரிமைகளாகக் கருதப்படக்கூடிய ஆழமான சமூக, பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் கொண்டிருக்கின்றது. இவ்வகையில் ஈழத்திற்கு கண்ணகை வழிபாட்டு மரபு எடுத்துவரப்பட்ட முதல் இடமாக தொன்மக்கதைகளாலும், வரலாற்றுச்செய்திகளாலும் குறிப்பிடப்படும் யாழ்ப்பாணம்-வலிகாமம் பிரதேசத்தில் உள்ள 'அங்கணாமக்கடவை' என்ற இடத்தை தொன்ம யாத்திரைக்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

கண்ணகை வழிபாட்டு மரபையும் அதனோடு இணைந்த பண்பாட்டுக்கூறுகளையும் அறியவும், ஆவணப்படுத்தவும் அதன் மரபுரிமைத்தன்மையினை பகிர்ந்து கொள்வதையும் நோக்கமாகக் கொண்ட இந்த நிகழ்வும், இதழ் வெளியீடும் செப்ரம்பர் 27, 2020 ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 10 மணி முதல் பிற்பகல் 1 மணி வரை இடம்பெற்றது

சமத்துவத்தின் இசை

பறை வாத்தியம் மனிதர்களுடன் நெடுங் காலம் சேர்ந்து வாழும் ஓர் இசைக்கருவி. ஆதியில் விலங்கு விரட்டவும், செய்தி சொல்லவும் தொடங்கி, பின்னர் மகிழ்ச்சியின் இசையாகவும் துயரத்தின் வலி போக்கியாகவும் இன்று வரை தொடர்ந்து வருகிறது. எல்லா இசைக்கருவிகளையும் போல் அல்லாது பறையிசையை துயரத்திற்கானதொரு இசையாகச் சாதி ஆதிக்கம் மாற்றியது. ஆனால் அதன் வாழும் தன்மையென்பது மக்கள் தெய்வங்களுடன் அதற்கிருக்கும் உறவினால் நிலை பெற்றிருப்பது. மக்கள் தெய்வங்களின் இசை பறை. அவர்களை உருவேற்றுவது, சாந்தப்படுத்துவது, களிப்பேற்றுவது, தன்னிலை மறந்து ஆட வைப்பது பறையிசையின் குணங்கள்.

சாதி ஆதிக்க மனநிலைகளால் மகிழ்ச்சியின் பகுதியாகவிருந்த இசை, துயரத்திற்கும் இழப்பிற்கானது மாகவே பொதுச் சமூகம் பயன்படுத்தி வருகிறது. பறை வாத்தியக் கலைஞர்களின் இசைப் பங்களிப்பு மற்றும் அறிவை அடுத்த தலைமுறைகளுக்குக் கடத்தவும், புதிய இசை வடிவங்களை உண்டாக்கவும் இந்தச் சமூக மனநிலை ஒரு தடையாகவே நமது காலத்திலும் நீடிக்கிறது. தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த அரசியல் மாற்றங்களால், சமூக நீதி பற்றிய உரையாடலின் விரிவாக்கத்தினால் பறை ஒரு பொதுச்சமூகத்தின் எல்லா நிகழ்வுகளுக்குமான கருவியாக மாறி வருகின்றது. அங்கு அது தனியே இழப்பிற்கானது மட்டுமல்ல, மக்கள் தெய்வங்களிற்குள்ளும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதல்ல. பறை நமது காலத்தில் விடுதலையின் கருவி, அதன் இசை சமூக நீதிக்காக ஒலிக்கும் அனைவரினதும் குரல். பறை வாத்தியத்தை சாதிய அடுக்குகளுக்குள் கட்டுப்படுத்த நினைத்தவர்களிற்கு எதிரான கலகம்.

ஈழத்துச் சூழலில் பறை பல்வேறு வகையான பயில்வுகளுக்குள் சென்று கொண்டிருக்கிறது. கூத்தின் வடிவங்களும், சில செயல்வாதக் குழுக்களும், சில தன்னார்வலர்களும், சில பொது நிகழ்வுகளும் அதன் தன்மையை சாதிய நிலவரத்திற்குள் இருந்து விடுவிக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். அதுவொரு முக்கியமான முன்னெடுப்பு. ஒரு கருவியை அதன் எல்லைகளுக்குள் இருந்து பொதுவானதாக மாற்றும் போதே அதன் நிலைத்திருப்பு நீண்ட காலத்திற்கானதாய் மாறும். உதாரணத்திற்கு, மரணத்திற்கு மட்டுமானதாகவும், மக்கள் தெய்வங்களுக்கு மட்டுமானதாகவும் இருக்கும் பறையை பிறப்பிற்கும் இணையேற்புக்கும், பொது

நிகழ்வுகளிற்கும், கொண்டாட்டத்திற்குமானதாக மாற்றும் போது பறை வாத்தியக் கலைஞர்களின் பொருளாதாரம் மேம்படும், சமத்துவமும் சுயமரியாதையும் பெருகும். அதன் வழி நாம் பறையிசையை சமத்துவத்தின் குறியீடாக ஆக்கிக் கொள்ள முடியும். எல்லா இசைக் கருவிகளும் உயிர்களிற்கு ஈர்ப்பையும் அசைவையும் உண்டாக்கக் கூடியவை. அவற்றில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லை. அவை ஒன்றாக இசைக்கப்படக் கூடியவை என்ற நிலைமையை நாம் உருவாக்க வேண்டும்.

தொன்ம யாத்திரையின் ஆறாவது நிகழ்வு, அங்கணாமக்கடவை என்ற கண்ணகை கோயிலையும் அதனைச் சார்ந்த மரபுரிமைகளைப் பற்றிய உரையாடலையும் நோக்கமாகக் கொண்டது. அதன் தொடக்க இசையாக பறையிசையை வழங்கியிருந்தனர் கின்னரம் குழுவினர். ஈழத்தின் இருமுகப் பறையும், மலையகத்திலும் தமிழகத்திலும் பயன்படுத்தும் ஒருமுகப் பறையையும் இணைத்து வாசிக்கும் போது உண்டாகும் இசையின் கோர்ப்பை கின்னரம் குழுவினர் நிகழ்த்தினர். ஒருமுகப்பறை ஈழத்துச் சூழலுக்கு வருவதென்பது பண்பாட்டுத்திணிப்போ அல்லது அடக்குமுறையின் வடிவமோ அல்ல. அது அடக்குமுறைக்கு எதிரான பண்பாட்டுப் பரிமாற்றம். அதற்குச் சமூக நீதியின் அரசியல் உண்டு. எந்தக் கருவிகளும் மனிதர்களுக்குள் பரிமாறிக் கொள்ளப்படத் தக்கவை. அதன் இசையும் அரசியலும் சேர்த்தே இங்கு பரிமாறப்படுகின்றது. அதன் வழியே தான் மனிதர்கள் தங்களின் அசமத்துவங்களில் இருந்தும் பிற்போக்கான பார்வைகளில் இருந்தும் மீறி, சமத்துவத்தையும் சுயமரியாதையையும் நோக்கி அரசியல்மயப்பட முடியும்.

இங்கு நிகழும் இணைப்புப் பல்லாயிரம் கைகளில் வலியுடன் ஒலித்த பறைகளின் இசை. நமது காலத்தில் அவை கொண்டாட்டத்தின் இசையாகவும் சமூக நீதிக்காகவும் ஒங்கி ஒலிக்கட்டும்.

ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டுச் சூழலை உயிர்ப்புடன் வைத்திருப்பதுடன் உரையாடல்களைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்வதற்கான கருவியாகவும் தளமாகவும் பங்காற்றுவதை அந்தச் சூழலில் இருந்து வெளிவருகின்ற கலை பண்பாட்டு இதழ்கள். ஈழத்திலிருந்து சமகாலத்தில் வெளிவருகின்ற இதழ்கள் எதிர்கொள்கின்ற சவால்கள் பற்றி புதிய சொல்லில் தொடர்ச்சியாக உரையாடிக்கொண்டே இருக்கின்றோம். விற்பனைக்கான வலையமைப்பு இன்மை, தொடர்ச்சியாக அதிகரித்துவரும் அச்சக் கூலி, சந்தைப்படுத்தலில் உள்ள சவால், தமிழ்நாட்டிலிருந்து திணிக்கப்படும் பண்பாட்டு ஆக்கிரமிப்பு என்பவற்றையெல்லாம் எதிர்கொண்டபடி ஈழத்திலிருந்து இதழ்கள் வெளிவருவது மிக முக்கியமான பண்பாட்டு நிகழ்வென்றே புதிய சொல் மதிப்பிடுகின்றது. இந்த இதழில் ஈழத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்ற சில இதழ்களையும் அவற்றுடன் தொடர்புகொள்வதற்கான விபரங்களையும் புதிய சொல் பகிர்ந்துகொள்கின்றது. ஈழத்தவருக்கான தனித்துவமான கலை, இலக்கிய வடிவங்கள், ஊடகங்கள், உரையாடல்கள் என்பவற்றை முன்னெடுக்கவேண்டும் என்பது ஒரு கூட்டுவேலைத்திட்டம் என்ற புரிதலுடன் புதிய சொல் இதனை முன்னெடுக்கின்றது.

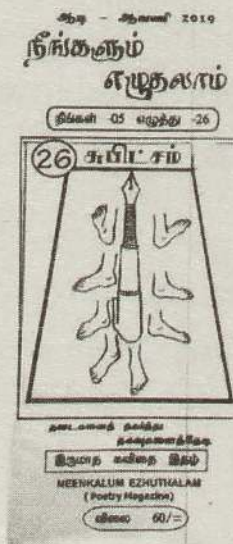
தாயகம்
க. தணிகாசலம்,
ஆசிரியர்,
ஆடியபாதம் வீதி,
கொக்குவில்.

மின்னஞ்சல் : thajaham@gmail.com
தொலைபேசி : 076 5283003

நீங்களும் எழுதலாம்
எஸ். ஆர். தனபாலசிங்கம்,
ஆசிரியர்,
43/4 சணல் லேன்,
திருகோணமலை.

மின்னஞ்சல் : n.ezhuthalam18@gmail.com
தொலைபேசி : 077 8812912

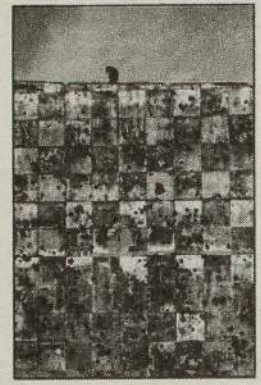

கலைமுகம்
கி. செல்மர் எமில்,
ஆசிரியர்,
திருமறைக் கலாமன்றம்,
238 பிரதான வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

மின்னஞ்சல் : judesondivera@gmail.com
தொலைபேசி : 021 222 2393

ஜீவ நதி / நடி (மாணவர்களுக்கான அரங்க இதழ்)
 க. பரணீதரன்
 ஆசிரியர்,
 கலை அகம்,
 சாமணந்துறை ஆலடிப் பிள்ளையார் வீதி,
 அல்வாய் வடமேற்கு,
 அல்வாய்,

மின்னஞ்சல் : jeevanathy@gmail.com
 தொலைபேசி : 077 5991949 / 021 226 2225

மறுபாதி
 கவிதைக்கான கீழம்
 கிழம் 08 மூட்டாடி-மாடி 2019

மறுபாதி
 சித்தாந்தன்,
 ஆசிரியர்,
 அரசடி வீதி,
 கோண்டாவில் வடக்கு,
 யாழ்ப்பாணம்.

மின்னஞ்சல் : marupaathy@gmail.com
 தொலைபேசி : 021 205 3751

ஞானம்
 தி. ஞானசேகரன்,
 ஆசிரியர்,
 3B & 46 th Lane,
 Colombo – 6,
 Sri lanka.

மின்னஞ்சல் : editor@gnanam.info / editor@gnanam.lk
 தொலைபேசி : 077 730 6506 / 011 258 6013

அறிந்திரன்
 (சிறுவர்களுக்கான இதழ்)
 ஆசிரியர் : அறிவன் அண்ணா
 அறிந்திரன் கணபதி
 இணுவில், (P.O)
 யாழ்ப்பாணம்.

மின்னஞ்சல் : arinthiran20@gmail.com
 தொலைபேசி : 0760288853

ஒரு நிலவுருவில் மூன்று மொழியுடல்கள்

ஒரு நிலவுருவில் மூன்று மொழியுடல்கள் – தன்னிலை / முன்னிலை / படர்க்கை என்கிற பொருளில் இடம்பெற்ற உரையாடல் நிகழ்வொன்று செப்ரம்பர், 2019 இல் 23.25.27 ஆகிய திகதிகளில் கோதே நிறுவனமும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைப்பீடமும் புதிய சொல்லும் இணைந்த பங்களிப்பில் நடைபெற்றிருந்தது. இந்த நிகழ்வின் தொடர்ச்சியாக விசேட பதிப்பொன்று செப்ரம்பர் 6, 2020 அன்று மாலை 'கலம்' (பண்பாடுகளின் சந்திப்பு வெளி) நிறுவனத்தில் வெளியிட்டுவைக்கப்பட்டது.

இந்தப் பதிப்பில் வெளிவந்திருக்கும் புதிய சொல்லின் குறிப்பு

புதிய சொல் இதழ், கலை இலக்கிய சமூகச் செயற்பாட்டுக்கான இதழ் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு தனது பயணத்தினை ஆரம்பித்திருந்தது. அத்துடன், கலை இலக்கிய எழுத்து முயற்சிகள் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைந்த செயற்பாடுகள் என்கிற நோக்குடனேயே புதிய சொல் தொடர்ந்து இயங்கிவருகின்றது. கலை இலக்கிய முயற்சிகள் x அதாவது புனைப்படுவதும் ஆக்கப்படுவதும் தொகுக்கப்படுவதும் ஆகிய அனைத்துமே சமூகத்துடன் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற உரையாடல்களுக்கான திறவுகோலாகவோ, நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற உரையாடல்களின் தொடர்ச்சியாகவோ இருக்கும் என்பதே எமது நம்பிக்கை. அவற்றுள் ஓரம்சமாக, ஒரேதளத்தில் இயங்குகின்ற ஒற்றுமைகளும் வேற்றுமைகளும் நிறைந்த பின்னணியுடன் கூடியவர்கள் உரையாடுவதும், ஒரே நிகழ்வு குறித்த வெவ்வேறு பின்னணிகளும் நோக்குநிலைகளும் கொண்டவர்கள் உரையாடுவதுமான உரையாடல்களை புதிய சொல் தனது இதழ்களுடாகவும் இதழுக்கு அப்பாலான செயற்பாடுகளுடாகவும் நிகழ்த்தியே வருகின்றது. அந்த வகையில் கோதே நிறுவனத்துடன் இணைந்து காலி இலக்கிய விழாவில் புதிய சொல் சார்பாக பங்கேற்றதும் அதன் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்ற Three Language Bodies from One Landscape என்கிற உரையாடலும் முக்கியமான அம்சம் என்றே கருதுகின்றோம்.

ஒரே நிலப்பரப்பில் பிறந்து மூன்று வெவ்வேறு நாடுகளில், மூன்று வெவ்வேறு மொழிகளில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற ஐந்து எழுத்தாளர்கள் மூன்று நாட்களில் இடம்பெற்ற மூன்று வெவ்வேறு அமர்வுகளில் இந்த உரையாடல்களில் பங்கேற்றிருந்தனர். இவர்களில் செந்தூரன் வரதராஜன் ஜேர்மனியை இருப்பிடமாகக் கொண்டு ஜேர்மன் மொழியிலும், அனுக் அருட்பிரகாசம் புது டெல்லியை இருப்பிடமாகக் கொண்டு ஆங்கிலத்திலும் யதார்த்தன், கிரிசாந், பிருந்தன் ஆகிய மூவரும் ஈழத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு தமிழிலும் எழுதியும் இயங்கியும் வருகிறார்கள். தன்னிலை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற பெயர்களில் ஒருங்கமைக்கப்பட்ட அமர்வுகளில் தத்தமது கருத்துநிலை தொடர்பான பார்வைகளை ஐவரும் வெளிப்படுத்தியிருந்தனர். தமது எழுத்துகளிலான வடிவங்கள், உள்ளடக்கங்கள் பற்றியதாகவும், இந்த உள்ளடக்கங்கள் எழுதப்படும் பிரதியின் இறுதிவடிவில் உணர்வுநிலைத்தாக்கமாக எப்படி வெளிப்படுகின்றன என்பது குறித்தும், எழுதுபவரின் சுய அனுபவத்திற்கும் அவர் எழுதுகின்ற பிரதிக்குமான தொடர்பு, எழுதுபவருக்கும் அவர் தனது எழுத்துச் செயற்பாடுகளை மேற்கொள்கின்ற நாட்டிற்குமான உறவு, எழுதுபவர் யாருக்காக எழுதுகிறார், எழுதுபவருக்கும் வாசகருக்குமான இடையீடு ஆகியன அவரது பிரதிகளில் செலுத்துகின்ற தாக்கம், தமிழ், ஜேர்மன், ஆங்கில மொழிகளில் மொழியாக்கங்கள் செய்யப்படுகிறபோது எதிர்கொள்ளக் கூடிய சவால்களும் அவற்றுக்கான வெளியும் ஆகிய புள்ளிகளில் இந்த உரையாடல்கள் இடம்பெற்றிருந்தன. இந்த உரையாடல்களின் ஊடாக நிலத்தையும் மொழியையும் வடிவங்களையும் உணர்வு நிலைகளையும் கருத்துநிலைகளையும் சுய அனுபவங்களையும் கடந்து அவை உருவாக்கிய மிகப் பரந்த வெளியிலானதோர் உரையாடலையும் அதேநேரத்தில் அடிப்படைகள் பற்றிய ஆழமானதோர் புரிதலையும் இந்த உரையாடல்கள் உருவாக்கியிருக்கின்றன.

தொடர்ச்சியாக நிகழ்விருக்கின்ற இந்த உரையாடல்களின் முதலாவது கட்டமான இந்தச் சந்திப்பு காத்திரமானதோர் பயணத்திற்கு வழிசமைக்கும் என்ற நம்பிக்கை புதிய சொல்லுக்கு இருக்கின்றது.

தோழமையுடன்
புதிய சொல்

முதற் திறப்பு

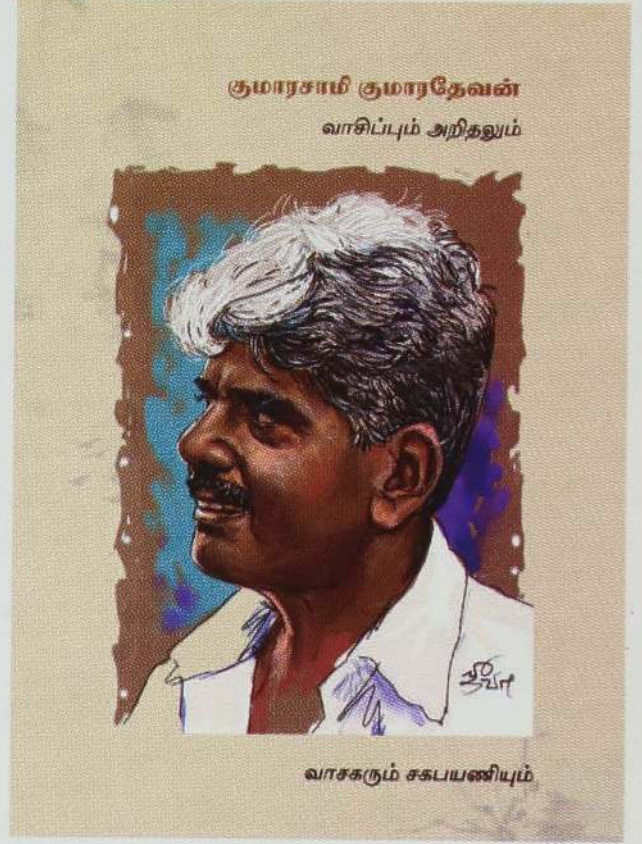
நூலகங்கள் என்பவை அலுவலகர்களால் பாதுகாக்கப்படுபவையோ, கட்டடங்களோ, பிரமாண்டமான நாக்கைகளால் நிரப்பப்பட்டிருப்பவையோ அல்ல. நூலகங்கள் புத்தகங்களிற்கும் வாசிப்பவர்களுக்குமிடையிலான உறவின் எண்ணக்கரு. நூலகமொன்றை உருவாக்குவதற்கான வெளி நம் ஒவ்வொருவர் வீட்டினுள்ளும் இருக்கிறது. நம் பள்ளிக்கூட நூலகங்கள் சிறுவர்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டுக்கொண்டே செல்கின்றன. அவை கண்ணாடி அலமாரிகளுக்குள் இருக்கும் காட்சிப்பொருட்களாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. சிறுவர்கள் அதைத் தூக்கி, பக்கங்களைப் புரட்டி, வாசனையை நுகர்ந்து, அதன் வண்ணத் தாள்களைத் தொடும்போதே அவை உயிர் பெறுகின்றன. இல்லையென்றால் நூலகங்கள் வெறும் தொல்பொருட் காட்சிச்சாலைகளாகவே எஞ்சும். புத்தகங்களிற்குள் இருக்கும் விலங்குகளும் பறவைகளும் தாவரங்களும் மனிதர்களும் விலங்குக் காட்சிச்சாலையின் கூட்டிற்குள் நிற்பதை சிறுவர்கள் பார்க்கிறார்கள். அவற்றைத் திறக்கும் திறப்பை அவர்களிடமே கொடுக்கும் ஒரு முயற்சி தான் விதை குழுமத்தின் கிராம நூலகங்கள் என்ற செயற்திட்டம்.

எமது முதற் திறப்பாக, பாலிநகர் என்ற கிராமத்தில் உள்ள இரண்டு சிறுவர்களின் வீட்டின் ஒரு பகுதியை விதை குழும சிறுவர் நூலகமாக்கியிருக்கிறோம். புத்தகங்களின் காப்பாளர்கள் அவர்கள் தான். தங்களது நண்பர்களையும் இதில் இணைத்து அவர்கள் கற்கும் பள்ளிக்கூடத்திலும் தனியாக கல்வி நிலையங்களிலும் புத்தகங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வார்கள். கொரோனா நோய்த் தொற்றுக் காலத்திற்கு முன் அவர்களுக்கான புத்தகங்களை சேர்த்திருந்தாலும், ஓரளவு இயல்பு நிலை திரும்பிய பின்னரே புத்தகங்களைப் பரிமாற முடிந்தது. வாசித்த புத்தகங்கள் தொடர்பில் குறிப்புகள் எழுதி வைக்கும் பழக்கத்தையும் சில சிறுவர்கள் ஆர்வத்துடன் செய்கிறார்கள். புத்தகங்கள் பற்றிய அபிப்பிராயங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள். அவர்களது அன்றாடத்திற்குள் நுழையும் புத்தகங்கள் அவர்களின் கற்பனை உலகை விரித்துச் செல்கின்றன.

23. 08. 2020, காலை பத்து மணிக்கு அவர்களது வீட்டில், புத்தகங்களை வாசிக்கும் அவர்களது நண்பர்களை அழைத்து நூலகத்தினை வீட்டினுள்ளும் பயன்படுத்த அழைத்திருந்தார்கள். இந்த அழைப்பே முதற் திறப்பு. பின்னர் கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது. என்ன வகையான புத்தகங்களை அவர்கள் வாசிக்க விரும்புகிறார்கள், அவர்களது தேவைகள் எவை, தொடர்ச்சியாக கதை சொல்லல், திரையிடல், கலந்துரையாடல்களை எதிர்காலத்தில் எப்படி ஒழுங்கமைப்பது என்பது தொடர்பில் கதைத்தார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து திரையிடல்கள் பற்றிய தொடருக்கு கொட்டகை என்ற தலைப்பில் திரையிடல்களும் இடம்பெறத் தொடங்கியிருக்கின்றன.

தோழமையுடன்
விதை குழுமம்

PUBLIC LIBRARY
JAFFNA

நினைவஞ்சலி

சமகாலத்தின் மிக முக்கியமான வாசகராகவும் நுண்ணுணர்வுடன் கூடிய விமர்சகராகவும் மிகக் கூர்மையான நினைவாற்றலுடன் அரசியல், இலக்கியம், சமூகம், திரைப்படம் என்று பல்வேறு தளங்களிலும் ஆழ்ந்தகன்ற அறிவும் புலமையும் கொண்டவருமான குமாரசாமி குமாரதேவன் அவர்கள் நவம்பர் 15, 2019 அன்று இயற்கையுடன் கலந்தார்.

டிசம்பர் 10, 1960 அன்று காரைநகரிலுள்ள கோவளத்தில் பிறந்த குமாரதேவன் அவர்கள் தனது சிறுவயதிலிருந்தே தீவிரமான வாசிப்பிலும் தேடலிலுமாக தன் வாழ்வை வரையமைத்துக்கொண்டவர். அண்மைக்காலமாக ஈழத்தில் நடந்த பல்வேறு சமூக, அரசியல், இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் உரையாடல்களிலும் தன் வாசிப்பினாலும், புலமையினாலும், நேர்படப் பேசுகின்ற பண்பினாலும் அனைவராலும் மதிக்கப்பட்டு சமகால வாசகர் தரப்பின் முதன்மை அடையாளமாக விளங்கியவர் குமாரதேவன் அவர்கள். விதைகுழுமம், தொன்ம யாத்திரை, புதிய சொல் போன்றவற்றின் ஆரம்பம் முதலே உணர்வுத் தோழமையுடன் விளங்கிய தோழர்களில் ஒருவராகவும், வாசகராகவும், பங்கேற்பாளராகவும் சேர்ந்து பயணித்த குமாரதேவன் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எமக்கான ஆலோசகராக இருந்தும் நெறிப்படுத்தியிருக்கின்றார். அவர் இயற்கை எய்தி தற்போது ஓராண்டு நிறைவடைந்து விட்டது, அவரின் நினைவுகளுக்கு எமது அஞ்சலிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

சென்னை மாநகராட்சி
APR 2021
சென்னை மாநகராட்சி
சென்னை மாநகராட்சி

ISSN : 2579 - 1656

9772579165008